MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 10.000 TL. 3 Temmuz 1993 Sayı: 52

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Gaziosmanpaşa'da SHP'li Mehmet Altuncu'nun ihbar ettiği iki Devrimci Solcuyu polis kurşuna dizdi

Katliamlar yürüyüşümüzü durduramayacak

İktidar devrimcilerin kanıyla "huzur" bulmaya çalışıyor. 27 Haziran'da Devrim Mehmet Eroğlu ve Yüksel Güneysel'in katledilmesi, yeni hükümetin makyajını silip atmıştır. Bu hükümet de katliamların, yargısız infazların hükümetidir.

Katliamın sorumlularına sesleniyoruz: Açıklayın, suçları neydi? Açıklayın silahsız iki devrimcinin katli hangi "hukukun sınırları içinde"dir? Genç bedenlerin üzerindeki o kanlı ayak izlerini açıklayın.

Devrim Mehmet Eroğlu ve Yüksel Güneysel Gaziosmanpaşa SHP Başkan Adayı Mehmet Altuncu tarafından ihbar edildi. Bugün SHP'nin yüzü halka değil, oligarşiye dönüktür. Artık hiç kimse SHP'nin halka zulüm ve sömürüyü reva gören politikalarına alet olmamalıdır. Katliam kimi SHP'lilerce de protesto edilirken, Devrimci Sol Güçler gösteriler, yazılamalar, basın açıklamaları ve molotoflamalarla şehitlerine sahip çıkıp, katillerin ve ihbarcıların cezasız kalmayacağını haykırdılar.

Yenilenmeden partiyi kazanamayız

- **"Partiye, cepheye ve orduya doğru ilerlerken, hızımızı kesebilecek bütün eksik, hata ve zaaflarımızı bir bir ortaya koymalı, korkmadan, çekinmeden, tereddüt etmeden bunların üzerine gitmeliyiz."**
- "Her zorlu süreci geçerken, hareketimiz ciddi bir eleştiri-özeleştiri sürecinden geçmiştir. Kendimizi eleştiri-özeleştiri süzgecinden geçirmemizle **atılım yıllarına** geçtiğimiz unutulmamalıdır. Bugün de aynı durumla karşı karşıyayız. Yine eleştiri ve özeleştiri silahını en iyi şekilde kullanıp, hedefe vurmak zorundayız."

Yazısı sayfa 3'te

İşçiler, kamu emekçileri:

Hedef Ankara, hedef Temmuz

- Turbo Filtre'de kazanan direnen işçiler oldu.
- Kağıthane işçilerinin direnişi sürüyor.
- Kamu emekçileri mitinglerden sonra Ankara yolunda.

İşçilerin, memurların, öğrencilerin sesi birleştiğinde Ankara sarsılacaktır. Görev direnişleri yaygınlaştırmak, dayanışmayı artırmak ve öfkemizi bir hedefe yöneltmektir.

- **Turbo Filtre işçileri özveriyle direnerek başta aileler, Liman işçileri, devrimci hareket ve kamuoyunun desteğiyle taleplerini Turbo Filtre patronuna kabul ettirdiler. Görüldü ki, kararlılık ve dayanışma emekçilerin kazanmasının anahtarıdır.**
- Kağıthane işçilerinin Ankara direnişi sürüyor. Devrimci Mücadelede Belediye İşçileri Ankara'ya gitme hazırlığında. Kamu emekçileri 1 Temmuz'da Ankara yoluna çıktılar. Öğrenciler barikatları aşa aşa Ankara'ya yaklaşıyorlar.

MERHABA

Gazetemize 21 Haziran'da düzenlenen baskında gözaltına alınan çalışanlarımız ve okurlarımız hala gözaltında. Keyfilik, Siyasi Şube'deki işkencelerle sürüyor.Gözaltındakileri birer birer "askıya" alarak "Sizlerden öğreneceğimiz bir şey yok. Direncinizi kırmak için yapıyoruz bunları." diyen işkencecilerin tavrı geleneklerimizin gücünü ortaya koyuyor. Çalışanlarımız, okurlarımız gözaltına alındıklarından bugüne açlık grevindeler. Gözaltında ve açlık grevinin 13. günündeler. Gazetemiz baskıya girerken hala gözaltındaydılar. Keyfilikleri, baskıları şubede de sökmüyor. Dışarıda ise Mücadele yazmaya devam ediyor.

27 Haziran'da İktidarın eli kanlı ortağı SHP'lilerin ihbarı üzerine Gaziosmanpaşa'da iki devrimci daha katledildi. Cenazelerine sahip çıkılmaması için aileler tehdit edildi. Gazi Mahallesi polis işgali altına alındı. Şehitlerimize sahiplenme geleneğimiz bütün baskılara, polis barikatlarına rağmen yaşatıldı. Polis ve SHP'liler katliamı örtbas etmek için senaryolar uyduruyorlar. Ama hiçbir senaryo onları aklayamayacak. Devletin katliamlarla verdiği gözdağı işçilerin, memurların direnişleri, mücadeleyi engelleyemiyor. Turbo Filtre işçilerinin ve Buca Cezaevi'ndeki tutsakların direnişi var sayfalarımızda. Farklı iki alanda aynı mesaj veriliyor. Direnen kazanır. Onlar direndiler ve kazandılar.

Kamu emekçileri Temmuz gündemleriyle sayfalarımızdalar yine. Ankara Emniyet Müdürü'nün 1 Haziran'da memurları yürütmeyeceğiz sözünü memurlar çeşitli illerde yaptıkları miting ve yürüyüşlerle "Bekle Ankara Geliyoruz" dövizleriyle yanıtlıyorlar. 1 Temmuz'da ise 5 koldan başlayan yürüyüşleri Ankara hedefine kilitlendi.

Devrimci Sol dergisinden aktardığımız başyazı, "Hata, eksik ve zaafların üzerine kararlılıkla gitmeden ve her şeyimizi hiç tereddütsüz bugünü ve geçmişiyle eleştiri ve özeleştiri süzgecinden geçirmeden yenilemek mümkün değildir." diyen, sürecin önümüze koyduğu görevleri hayata geçirilmesi göreviyle bütünleşiyor. Süreç bunlarla aşılacak.

Mesut Yılmaz Kürt halkının hafızasız olduğunu sanıyor. Kürdistan'a yaptığı gezide, kendini ve ANAP'ı dünyanın en demokratik partisi olarak göstermek için elinden geleni yaptı. Ama birçok şeyi unuttu. Biz unuttuklarını hatırlatıyoruz. Öyle ya, kendisi "unutsa" da unutmayanlar çoğunlukta. Savaş giderek boyutlanıyor. Hemen hemen her gün bir katliam, bir eylem haberi geliyor.

Öğrenci gençliğin Bornova'dan başlattığı ve polis barikatlarını aşa aşa ilerleyen yürüyüşü sürüyor.

Emperyalist haydutluğun en son örneği Irak'ın bombalanması, iç ve dış politikada bu haftada öne çıkan başlıca gelişmeler oldu. Dergimize yönelik tüm baskılara, gözaltılara, tutuklamalar rağmen haftalık gazete olarak bir yılımızı tamamladık. Baskıların, gözaltıların, tutuklamaların Mücadele'nin sesini boğamayacağını okurlarımızla birlikte bir kez daha kanıtladık. '87'den bu yana bu mevzideyiz. Bir kere daha söylüyoruz. Daha gür haykıracak sesimiz. Sesimizi boğamayacaksınız.

OKURDAN

ÖZGÜR-DER'Lİ AİLELERDEN AÇIKLAMA

27 Aralık 1992 Pazar günkü Özgür Gündem gazetesinde yer alan bir yazıda şunlar söyleniyordu: "İnsan Hakları Derneği 20 Şubat 1993 tarihinde 'Analar Kurultayı' düzenliyor. Ankara'da yapılacak olan Kurultay'a çocukları işkence gören, işkence sonucu sakat bırakılan, işkencede öldürülen, gözaltına alındıktan sonra kaybolanların ve çatışmalarda ölen asker, polis ve gerilla anneleri katılacak."

Aradan uzun bir süre geçtikten sonra, 19 Haziran 1993 Cumartesi tarihli aynı gazetede İHD Genel Başkan Yardımcısı Ercan Kanar ile ilgili röportaj yer alıyor ve bu röportajda şu sözler sarf ediliyordu: "Şırnak katliamlarından sonra askerlerin annelerini çağırmak istedik. Ama başarılı olamadık." Gazetenin "Gelmediler mi yoksa?" sorusunun yanıtı ise şöyleydi: "Bünye onun gerekliliğini kavramıyor. Mesela ÖZGÜR-DER'e dedik ki, yargısız infazlarda ölenlerin annelerini gönderin. Göndermediler ve 'Oraya siz askerlerin annelerini de çağırdınız. Bunlar gelir eleştirirler, onların ne söyleyeceğini bilmeden biz annelerimizi göndermeyiz' dediler. Yani bu kadar fakir bir kafa, bu kadar zavallı bir kafa. Halbuki ne kadar anlamlı. Hem asker annesini çağırıyoruz, hem de gerilla annesini çağırıyor ve analar kurultayı yapıyoruz. Anaların acıları dinsin, barış için demokratik çözüm getirilsin diyoruz. İki taraf da masaya otursun diyoruz. Ama bunu biz kendi bünyemize bile anlatamıyoruz."

Her iki yazı da Ercan Kanar'a ait. Bu sözleri üzerine ÖZGÜR-DER'liler kendisiyle konuşmaya gittiler. "Biz hiçbir zaman asker aileleri gelecek diye değil, polis aileleri gelecek diye kurultaya katılmadık. Söylediğiniz gibi, o sözleri nerede, ne zaman söylemişiz?" demeleri üzerine, Ercan Kanar, kendisinin böyle bir şey duymadığını söylüyordu. Ama birilerinden "duymuştu". ÖZGÜR-DER'lilerin bunu kanıtlaması yönündeki ısrarlı çabaları karşısında sıkışan Ercan Kanar, telefona sarılarak İHD sekreterini arıyor, ne zaman kime söylediğini soruyor. Sekreterin de yanıt verememesi üzerine, "araştıracağını" ve "onları arayacağını" söylüyor. Ancak bir türlü aramıyor. Aramaya da niyeti yok görünüyor.

Bunun üzerine basın açıklaması yapan ÖZGÜR-DER'li aileler, "Biz ÖZGÜR-DER'li aileler, asker aileleri gelecek diye değil, polis aileleri de gelecek diye karşı çıktık. Neden polis ailelerini de çağırdıklarını röportajda söylemiyor. Çocuklarımız, 70 yaşındaki analarımıza ve babalarımıza her türlü insanlık dışı işkence düşmanı polisleri şehit olarak görmüyoruz. Çocuklarımızı yargısız sorgusuz infaz edenleri, gözaltında kaybedenleri şehit olarak gören 'zengin kafa' hangi mantıkla hareket ediyor? Bizi 'dar kafa', fakir kafa olarak gören İHD Genel Başkan Yardımcısı Ercan Kanar hangi pratiğe dayanarak böyle konuşuyor? Uzlaşmacı mantığın kimi nereye götürdüğü çok açık olarak görülüyor. Uzlaşmacılık adına sayın Ercan Kanar kime şirin gözükmek için polisleri şehit olarak kabul ediyor?

"Biz ÖZGÜR-DER'li aileler olarak, yaptığını basit bir hareket olarak kabul edip ne söylediğinin farkında olmayan Ercan Kanar'ı uyarıyoruz. Bu tür hakaretlerine izin vermeyeceğiz." dediler.

Evet, Ercan Kanar ÖZGÜR-DER'li aileleri yanıtlamalıdır. Duymadığı, görmediği veya kendisinin bulunmadığı bir toplantıyı, konuşmayı duymuş, görmüş gibi yazmak kendine has bir özellik olsa gerek.

28.6.1993

Kucak dolusu sevgilerimizle,

Geleneklerimizi, değerlerimizi altüst etmeye çalışan ve kirli anlayışla siyaset yapmaya çalışanlara, halkın adaletinin uygulanmasını yürekten destekliyoruz. Gelinen noktada, hainlere kimlerin sahip çıktığı bizce sır değil artık. Oligarşinin hareketimize yönelik saldırı ve komplo faaliyetlerini şimdiye kadar boşa çıkardık. Bundan böyle boşa çıkarmaya kararlıyız, azimliyiz. Önderlikle, kadrolarıyla, halkla birleşmiş devrimci güç yenilmez. Mücadele gazetesi, Halkın Gücü dergisi bürolarının basılıp talan edilmesini, gösterilen duyarsızlığı nefretle kınıyor ve protesto ediyoruz.

Çanakkale E Tipi Cezaevi
Devrimci Sol Davası
Tutukluları adına Musa Erdem

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd Şti.
Adına Gülten ŞEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Namık Kemal CIBAROĞLU
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sok. Kalcağası İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet/İst.
Tel: 518 84 17-518 68 57
Fax: 516 24 14
Baskı: Serler Matbaacılık
Fiyatı: 10.000 TL. Almanya: 3 DM.
Fransa: 10 FF, İsviçre: 3 SF,
Hollanda: 3 FL, İngiltere £ 1
Abone Koşulları
Yurtiçi Abone:
6 aylık 160.000 TL., 1 yıllık 320.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 Aylık 85 DM.
1 Yıllık 170 DM
Hesap No: Gülten ŞEŞEN T.İş Bankası Aksaray Şubesi 1002 30420 951718

BÜROLARIMIZ

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kızılay İşhanı arkası Özkan Ap. 47/A Kat: 1 No: 10 Tel-Fax 51 97 25
Ankara: Marmara Sk. Kırmır Ap. No: 12 /17 Sıhhiye Tel-Fax: 434 10 92
Bursa: Hacılar Mah. Konakardı Sk. Aslım İşhanı (Heykel) No: 8/408 Tel: 24 47 80
Denizli: Delikli Çınar Meydanı, Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çıkmazı, Güçlü Pasaj No: 3/30 Tel-Fax: 185 89
Elazığ: İcadiye Mah. Hanlar Sk. Şifa Han No: 4/1 Tel-Fax: 24 519
Eskişehir: Esnaf Sarayı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 311 644
İzmir: 853. Sokak No: 27/501 Bilen İşhanı Konak Tel: 895 311
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 233 Tel: 375 25
Kocaeli: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat: 5 Tel: 25 75 35
Konya: Kürkçü Mah. Ahiveyin Kardeşler Sk. Kat: 3 No: 201 Tel: 50 50 77
Malatya: Pak Hazanç İşhanı Kat: 4 No: 121/122 Tel: 21 78 62
Samsun: 19 Mayıs Mah. Tahmıhane Cad. Bozacıoğlu İşhanı Kat: 3 Tel: 35 59 81
Sivas: Sularbaşı Mah. Belediye Sk. Şenyurt Sitesi No: 508 Tel-Fax: 22 20 23
Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kolotağlı Çarşısı Kat: 3 No: 80 Tel-Fax: 26 10 70
Tunceli: Moğoltay Mah. Okullar Cad. Boratas Sk. Dayı-Teğen İşhanı No: 11 Tel-Fax: 351 89
Zonguldak: Mithatpaşa Mah. Okul Sk. Kılıç Pasajı No: 14 Kat: 3 Tel: 53 99 65
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland Tel: 0031/20/68 31 058
Atina: Agonas Verantzou No. 5 Kaningos Square-Athen
Londra: 52 Park View Estate Collins Road London N 5 2UB Tel: 00 44/71/92 34 138
Paris: 18 Rue De Nazagran 75010 Paris Tel: 00 331/42466254

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

● Yenilenmeden partiyi kazanamayız... 3
● Akıttığınız devrimci kanıyla "huzur" bulamayacaksınız!... "Sosyal demokrat" maskeniz suçunuzu gizleyemiyor... 4-5
● Mücadele'nin bir yılı ve gerçekler... Daha güçlendik, daha da bilendik... 6
● Dersim İbrahim Erdoğan Kır SDB Komutanlığı: "Şehitlerimizin hesabını sorduk, soracağız"... "Kürt halkına kardeşlik elimizi uzatalım"... 7
● Mesut Yılmaz'ın "unuttuklarını" biz unutmadık!... Köy boşaltma ve göç politikası sürdürülüyor... 8
● Hedef Ankara, hedef Temmuz... Kamu emekçileri Ankara yolunda... 9
● Kağıthane direnişi yeni saldırılarla yüz yüze... Kontrgerilla İstanbul sokaklarında... 10
● ABD Irak'ı üçüncü kez bombaladı... Emperyalizm halkların kanıyla besleniyor... 11
● Partileşme sürecinde kolektif üretim... 12-14
● Bunalım, ırkçılık ve emperyalizmin hamiliği... 15
● İşçilerin birliği için, yeni mevziler, yeni kazanımlar için Belediye-İş'ten Genel-İş'e... 16
● Turbo işçilerinin direnişi işçi sınıfına yeni gelenekler bırakacaktır... 17
● Buca'da Ölüm Orucu şehitlerinin geleneği kazandı... Bornova yürüyüşçülerinin direnişi sürüyor... 18
● "Serbest piyasa", kapitalizm ve fuhuş... Karadeniz'de fuhuşa karşı kampanya.. 19
● Parayı verenin düdüğünü çalanlar 20
● Geçici SDB'ler organizasyonu için asgari kurallar ve işlerlik... Silahlı Devrimci Birlikler'in yapısı, işleyişi ve bazı kurallar... 21-22
● Kültür/Sanat 23
Bir kitap: "Bize Ölüm Yok"

Yenilenmeden partiyi kazanamayız

Devrimci Sol içerisinde yaşanan darbe olayı Türkiye devrimci hareketine büyük dersler bıraktı. Örgüt, hukuk, adalet, ahlak, gelenek, devrimcilik ve önderlik yeniden yeniden ele alınıp, tartışıldı. Hemen hemen herkes Devrimci Sol içerisindeki bu olayı sonuna kadar izledi. Öyle bir tablo ortaya çıktı ki; Devrimci Sol'u yok etmek, bitirmek isteyenler, darbecileri sonuna kadar destekledilerler. Devrimci ilkeler, ahlak, hukuk, kültür ve daha nice sosyalist değer bir yana bırakılabildi.

Aslında bunlar nasıl bir örgüt, nasıl bir mücadele, nasıl bir adalet savunduklarını ortaya seriyorlardı. "Esneklik", "hoşgörü" adına ilkeler, kurallar, değerler, hukuk bir kenara bırakılabiliyordu.

Devrimci Sol'un bu süreci nasıl aşacağı sorusu herkesin merak konusuydu? Darbecilik kendisini yiyip bitirecek mi, yoksa yeniden toparlanacak mı? Bu soruyu, darbecilik lehine çevirmek isteyenler, bir süre sonra yanıldıklarını anladılar. Herkesi meraklandıran soru, bizzat Devrimci Sol tarafından yanıtlanıyordu: "Bu süreci aştık."

Bugün Devrimci Sol tüm dünyaya, mücadeleyi kaldığı yerden sürdüreceğinin mesajını veriyor. Kendisinin de kabul ettiği gibi maddi ve manevi birçok yara almıştı, ancak bu yaraları sarabilecek geleneğinin, anlayışının ve insanlarının olduğunu her vesilede belirtti. Devrimci Sol dergisinin 6. sayısında "Yenilenmeden Partiyi Kazanamayız" yazısı, Devrimci Sol'un darbecilik sonrası neler düşündüğünü, örgütsel olarak neler yapmak istediğini ve kadrolarına, sempatizanlarına neler önerdiğini anlatıyor.

Partiye, cepheye ve orduya doğru ilerlerken hızımızı kesebilecek bütün eksik, hata ve zaaflarımızı bir bir ortaya koymalı, korkmadan, çekinmeden, tereddüt etmeden bunların üzerine gitmeliyiz. Bunu da her alan, birim, komite ve bölgede, üzerinden atlamadan yaşamalıyız.

Devrimci hareketimizin partileşmesini, cepheleşmesini ordulaşmasını ve savaşını kırda şehirde büyütmesini ve yaygınlaştırmasını engelleyen bir süreci geride bıraktık. Darbecileri alt ederek, darbe sürecini aştık. Şimdi yeni bir sürecin eşiğindeyiz. Hiç vakit kaybetmeden önümüze koyduğumuz hedeflere doğru hızla koşmak için, hepimize daha büyük görev ve sorumluluklar düşüyor. Partiye, cepheye ve orduya doğru ilerliyoruz. İşte böyle bir süreçte, bizi arkadan hançerlemek isteyen içimizdeki düşmana karşı verdiğimiz mücadeleyi bilince çıkarmak için darbeciliğin kirlerinden tamamen arınmaya ve yenilenmeye fazlasıyla ihtiyaç duyuyoruz. Bunu yapmadan, yani darbecilerin neden olduğu kirden, pastan arınmadan, yenilenmeden partiye ulaşmamız beklenmemelidir. Hata, eksik ve zaaflarımız üzerine kararlılıkla gitmeden ve her şeyimizi hiç tereddütsüz bugünü ve geçmişiyle eleştiri ve özeleştiri süzgecinden geçirmeden yenilenmek mümkün değildir. Darbeyi altetmeyi başardığımız gibi, önümüzdeki süreçte yenilenerek partiye ulaşmayı, Türkiye halklarının umudu olmayı daha güçlü ve kararlı adımlarla sürdürmek zorundayız.

Partiye doğru ilerlerken süreci daha hızlı tamamlamak için eksik ve zaaflarımızı aşmak, kendimizi her şeyimizle yenilemek zorundayız. Tüm kadrolarımız, yöneticilerimiz, sorumlulularımız, taraftarlarımız eksik hata ve zaaflarına karşı açık ve cesur olmalıdır. Hata ve eksikliklerimizden korkmayalım. Her zorlu süreci geçerken, hareketimiz ciddi, samimi bir eleştiri-özeleştiri sürecinden geçmiştir. 12 Eylül faşizminin darbelerini göğüslemekte, hareketimizin öncelikle başvurduğu yöntemlerden biri, kendisini yenileyecek ve hatalardan kurtaracak olan bir eleştiri-özeleştiri kampanyası başlatmak olmuştur.

Herkes baştan aşağıya kendisini böyle bir süreçte eleştiri ve özeleştiriye tabi tutmuştur. Faşizmin saldırılarına göğüs germek ve ilerleyebilmek için bunu yapmıştır. '83 değerlendirmesi, hareketimize öncelikle zindanlarda direnme geleneklerimizi kökleştirmenin ve Ölüm Orucu ile direnişi sökülmeyecek bir noktaya getirmenin yolunu açmıştır. Yenilenmeden zindanlarda böyle bir süreci geçmek mümkün değildi. Çuvaldızı kendimize, iğneyi başkasına batırma geleneğinin çarpıcı bir örneği de, atılım yıllarının arifesinde yaşanmıştır. 1989 yılı, '90 Mart kararlarıyla birlikte atılıma geçişin habercisidir. Kendimize dönüp her şeyiyle kendimizi eleştiri-özeleştiri süzgecinden geçirmemizle, atılım yıllarına geçtiğimiz unutulmamalıdır. Bugün yine zorlu bir süreci aşarken, aynı durumla karşı karşıyayız. Yine eleştiri ve özeleştiri silahını en iyi şekilde kullanıp hedefe vurmak zorundayız.

Darbeyi altetmeye yöneltiğimiz enerjimizi şimdi kendimizi yenilemeye, hatalarımızdan hızla arınmaya harcayalım. Daha hızlı koşabilmek için bunu yapmak zorundayız. Uzun süreli devrim koşusunda ipi göğüslemek için nefesimizi kesecek, bizi tıkayacak, geciktirecek hiçbir hata, zaaf ya da eksikliğe izin vermemeliyiz. Önümüze koyduğumuz hedefe ulaşırken, bizi alıkoymak için pusuda bekleyen iç ya da dış düşmanlarımıza karşı kesin bir başarı kazanabilmek için bunu yapmaktan kaçınmamalıyız. Çünkü biz köklü geleneklere, devrimci dinamiklere sahibiz. O yüzden de halka karşı her zaman açık ve dürüst olduk. Hatalarımızı, eksikliklerimizi halktan hiçbir zaman gizleme ihtiyacı duymadık. Eksiklerimizi, hatalarımızı ortaya koyduğumuzda "Halk ne der", "İnsanlar ne düşünür" diye küçük hesaplar yapmadık. Yeni insanı yaratmak, yeni süreçlere uyum sağlayabilmek için, açık ve cesur olmak gerektiğine inandık. Kısa sürede sağladığımız gelişme ise, bu inancımızda haksız olmadığımızı dosta da düşmana da gösterdi.

Gücümüzü kendimizi her süreçte yenilemede açık, dürüst ve cesur olmaya borçlu bir hareketiz. Bugün dostlarımızın imrendiği, düşmanlarımızın ürktüğü, korktuğu geleneklerimizi, değerlerimizi böyle yarattık. Bunlara yenilerini ekleyeceğimizden de kuşkumuz yok. Mücadelemizde radikal olduğumuz kadar kendi hatalarımıza da radikal olduğumuz için halkta "Devrimci Sol söylüyorsa doğrudur" imajı yaratabildik. Bugün bizi tanıyan, bağrına basan halk kesimlerinin, herhangi bir konuda, burjuva basın-yayın organlarının, ya da burjuva politikacılarının değil de, bizim söylediklerimize inanması işte bu yüzdendir. Onlar için bizim söylediğimiz ya da yazdığımız geçerlidir. Açıklık, dürüstlük, düşünce olduğu kadar kendi hata ve eksikliklerine karşı da radikallik Devrimci Sol'un geleneği-dir. Önümüzdeki süreçte bunu bir kez daha gösterip örnek olmayı sürdürmek ve geleneklerimizi güçlendirmek ve kökleştirmek zorundayız.

Halk şimdiye kadar yapay olanla samimi ve dürüst olanı ayırt ederek herkesi hak ettiği yere koydu. Kendi hata eksik ve zaaflarımıza karşı takınacağımız açık, dürüst ve cesur tavır bir kez daha halkı etkileyecek, samimiyetimiz onda daha fazla güven oluşturacaktır. Partileşmeye doğru ilerlerken böylesi bir süreci yaşamak durumundayız. Şimdi hepimiz bunu gerçekleştirmek için elimizden geleni yapmalıyız. Partiye, cepheye ve orduya doğru ilerlerken hızımızı kesebilecek bütün eksik, hata ve zaaflarımızı bir bir ortaya koymalı, korkmadan, çekinmeden, tereddüt etmeden bunların üzerine gitmeliyiz. Bunu da her alan, birim, komite ve bölgede, üzerinden atlamadan yaşamalıyız.

Bütün kadro, yönetici, sorumlu ve taraftarlarımızı kendisini yenilemeye ve yeni süreçte eksik ve hatalarından arınmaya çağırıyoruz. ✪

yorum... yorum... yorum...

SHP İnfazların suç ortağıdır

"Sosyal demokrat" maskeniz suçunuzu gizleyemiyor

SHP gerçek yüzünü bir kez daha ortaya koydu. Üzerine iliştirdiği "Sosyal Demokrat" etiketiyle yıllardır halkı kandıran, devletin zulüm ve sömürü düzeninin ayakta kalabilmesi için elinden gelen yardımı esirgemeyen SHP, aslında halkın yanında değil karşısında olduğunu hemen her fırsatta gösteriyor. Daha iktidara geldiği ilk günden itibaren oligarşiye koltuk değnekliği yapmaktan başka hiç bir işlevi olmayan SHP, bugüne kadar izlediği tutumla da halkın ekonomik-demokratik-siyasal taleplerinin hemen hepsine sırt çevirdi.

Daha önce İçişleri Bakanı ve Emniyet Müdürüyle polisin katliamını "seyredip", "Anti-terör yasası"na kraldan daha fazla sahiplenirken, bugün de Gaziosmanpaşa'daki katliamın birinci dereceden sorumluları arasında yer aldılar. Gaziosmanpaşa İlçe Başkan adayı Mehmet Altuncu iki Devrimci Solcuyu ihbar ederek onların katledilmesine yol açtı.

SHP bugün görünürde bu katile sahip çıkmıyor. Ama bunun sadece görünüşte olduğunu unutmamalıyız. Bugüne kadar katliamlara, "yargısız infazlara", işkence ve baskılara karşı kılını bile kıpırdatmayanlar, şimdi halkın adaletinin korkusuyla olayı yatıştırmaya, kendilerini işin içinden sıyırmaya çalışıyorlar. Bunlar ayını zamanda tabandaki ve parti içindeki iyi niyetli insanları da kendi çıkarları için kullanmaktan geri kalmıyorlar. SHP içinde Altuncu gibi kişiler varken, SHP parti olarak iktidarın bütün infaz, katliam, baskı ve işkence politikalarına onay vermişken ve bunların uygulanmasında aktif rol almışken, yapılan "iyi niyet" gösterileri yalan ve demagojiden başka bir şey değildir.

SHP'nin Yüzü Halka Değil Oligarşiye Dönüktür

Daha dün Uğur Yaşar Kılıç ve Şengül Yıldıran'ın polisler tarafından kurşuna dizilmesi karşısında ağzını bıçak açmayan SHP, üstüne üstlük katliamı protesto eden Gençlik Komisyonu üyelerinin bile eylemlerini engellemiş, yargısız infazları protesto eden üyelerini tehdit etmiş ve onları parti binasından atmıştır. Böyle bir parti içinde dürüst, demokrat, ilerici unsurların bulunması, bu gerçeği değiştirmiyor.

İstanbul'da halkın tepkisi ve öfkesi karşısında İlçe başkanlarından, il örgüt üyelerine kadar pek çok SHP'li infazı protesto ederken, Ankara SHP İl Başkanı Şerif Vural, Mehmet ve Yüksel'in katledilmelerini protesto etmek için Çankaya ilçe binasına basın toplantısı yapmaya gelen AYÖ-DER'li öğrencileri "polis çağırarak dışarı attırmakla" tehdit etmiş, polis 15'e yakın AYÖ-DER'liyi çevreden gözaltına almıştır. İşte SHP'nin gerçek yüzü ve politikası budur.

Hani verilen sözler? Hani "demokrasi","insan hakları" vaatleri?..

Onlarca infazda SHP'nin de imzası bulunmuyor mu?

NE BEKLENİYOR?

Devrim Mehmet Eroğlu ve Yüksel Güneysel gibi devrimcilerin katliamı yeterli görülmeyip, içlerindeki ve emirlerindeki katillerin yeni "icraatleri mi?"

SHP'nin kanlı "icraatleri"ne ortak olunmamalıdır. SHP camgönülden "hizmetini"ni esirgemediği oligarşiyle başbaşa bırakılmalıdır! Bu herşeyden önce insanlık borcudur.

SHP içinde böyle katillerle birarada olan dürüst,namuslu SHP'liler bir kez daha düşünmelidir. Onca infaz karşısında, bugüne kadar neyi değiştirebildiniz? Hangi katili yakalatıp, cezalandırılmasını sağladınız? En ufak bir hareketinizde dahi parti yöneticileri tarafından "kulağınız çekilmedi mi?"

Geç kalmış sayılmazsınız! Harekete geçin; bu iki devrimcinin hesabını sorun, katilleri isteyin ve SHP'den halka karşı işlediği suçların hesabını sorun!..✪

Gaziosmanpaşa'da SHP'li Mehmet Altuncu'nun ihbar ettiği iki Devrimci Solcu polis tarafından kurşuna dizildi

Akıttığınız devrimci kanıyla "huzur" bulamayacaksınız!..

"Direncin güzelliğini
Savaşmanın şevkini
Düşüncenin hazzını
Yorulmak bilmeyen yüreğini
Düşünüyoruz dostum
Sizinle var olmak güzeldi
Sizinle kavgada yol almak
Tıpkı engin denizlere
açılmak gibi
Diyorlar ki iki yıldız
kaydı GOP'tan
Oysa şafağın kızıllığında
Türkülerimizle, halaylarımızla
Karşılıyoruz sizi."

İnfaz mangaları Gaziosmanpaşa'daydı. SHP'li "demokrat" maskesiyle aramızda dolaşan bir ihbarcının işbirliği ile iki devrimciyi katlettiler. Yüksel Güneysel ve Devrim Mehmet Eroğlu SHP Gaziosmanpaşa Başkan Adayı Mehmet Altuncu'nun işyerinde kendilerine pusu kuran polisler tarafından kurşuna dizildiler.

TV kanalları, burjuva basın, "iki teröristin çatışmada ölü ele geçirildiği"ni ellerini ovuşturarak verdiler. Yalandı. Eroğlu ve Beysüren'in silahları yoktu. Üstelik önce yaralı "ele geçirildiler". Sonra kurşuna dizildiler. Görgü tanıkları var.

İki devrimciyi katletmenin sevincini yaşayamadılar. Gazilileri katilleri, ihbarcıları değil, şehitlerini sahiplendiler. Cinayetlerini örtbas edemeyecekler. Mücadelemizi, halkın devrimci saflara katılımını durduramayacaklar. Bugün buna tanıktır. Yarın da tanık olacaktır.

SHP'li Başkan Adayı ve İnfaz Mangaları Pusuyu Hazırlıyor

23 Haziran günü Devrim Mehmet Eroğlu ve Yüksel Güneysel Mehmet Altuncu'nun işyerine uğramış ve kendisiyle konuşmuşlardı. Üç gün sonra yeniden geleceklerini söylemişlerdi. Altuncu polis "dostları"yla gerekli görüşmeleri yaptı ve tuzağını kurmaya başladı.

İki polis Altuncu'nun işyerinde işçi tulumlarıyla "çalışır" görünürlerken, diğer ikisi bu hainin asma kattaki bürosunda saklanmıştı. Polis işbirlikçisi, ayrıca, o gün SHP İlçe Başkanlığı seçimi için, bürosunda yapılacak olan toplantıyı bir başka yere aktararak hem tanık bırakmamış, hem de polis "dostları"nın rahat "çalışma"sını sağlamıştı.

Tuzaktan habersiz iki devrimci saat 16.30 civarında işyerinin önünde göründü. İşyerine adımlarını atar atmaz silahlar patladı. İlk aşamada hedef ayaklarıydı. Ayaklarına gelen iki-üç kurşunla yere düştüler. YARALIYDILAR... KAÇAMAZLARDI...

Kanlı ayaklarıyla devrimcilerin vücutlarına basan katiller, küfürler ederek son kurşunları ateşlediler. Devrim Mehmet Eroğlu'nun kalbini, Yüksel Güneysel'in şakağını hedef almışlardı.

Yine Yalana Sarılıyorlar

İnfazdan sonra kamuoyuna her zamanki açıklama yapıldı. "Çatışmada ölü ele geçirilmişlerdi." Ama bu kez senaryoda çelişkiler çıkmıştı aralarında. Bir açıklamaya göre işyerine "karakol" kurmuşlardı. Diğer açıklamalardan birinde ise Altuncu'nun alarm ziline basması üzerine birkaç dakikada olay yerine yetişmişlerdi. Gerçeği Gaziosmanpaşa Emniyet Müd. Yard. Yaşar Keskin açıkladı: "Operasyon 30, hatta 20 saniyede tamamlanmıştır."

Basın her zamanki "işbirliğini" esirgemeyerek, öldürülenlerin "terörist" olduğunu, "çatışma" çıktığını, silah taşıdıklarını yazdı. Silahların markası, çapı bile verilmişti. Kan akan kalemleriyle bu katliamın da suç ortaklığını yaptılar.

Olayın görgü tanıkları çatışma olmadığını, infaz olduğunu anlattılar.

Olayı dükkanın hemen karşısından izleyen bir görgü tanığı, otopsiden önce görüştüğü avukatlara, polislerin gençlerden birinin ayaklarına iki kurşun sıktığını, sonra da tam kalbine ateş ettiğini anlatıyor. Birkaç saat sonraki otopsi sonucu, bu görgü tanığını doğruluyordu. Yüksel katledilmeden bir saat önce saat 15'te evden babasıyla beraber çıkmış, babası pazara, o ise Altuncu'nun işyerine gitmişti. Yüksel Beysüren'in evi Altuncu'nun işyerinin yalnızca iki sokak ötesindeydi. Yüksel ve Mehmet Gazililerin hemen her gün SHP binasında gördükleri, Altuncu'nun işyerine sık sık uğradıklarına tanık oldukları iki insandı. Terörist demagojileriyle, 300 milyonluk haraç senaryolarıyla cinayetlerine gerekçe yaratmak istediler. Olmadı. Gazilileri, hatta SHP'lileri bile ikna edemediler. Uğur'un ve Şengül'ün katledilmesinde olduğu gibi kan ellerinde kaldı.

SHP'liler SHP'yi Aklamaya Çalışıyor

Gazililerin yakından tanıdığı, içlerinden biri olan iki devrimcinin katledilmesi Gazi'yi ayağa kaldırdı. Halkın öfkesi yalnızca polise yönelik değildi bu kez. Öfkenin ucunda SHP'li başkan adayı ve SHP vardı.

Gazinin öfkesi, Gazi'yi bir oy deposu olarak gören SHP'lileri oraya çekti. Beyoğlu, Eyüp, Küçükçekmece SHP ilçe başkanları, İl Daimî Encümen üyeleri, İl Genel Meclisi üyeleri, SHP İl Örgütü İnsan Hakları Komisyonu başkanları oradaydılar. Olayı yargısız infaz olarak nitelendirerek, protesto ettiklerini açıkladılar. Ama kimi protesto ediyorlardı? En az polis kadar kendilerini, kendi ilçe başkan adaylarını, kendi partilerini de protesto etmek durumundaydılar. Bunu yapmadıkları noktada açıklamalarının, protestolarının SHP'yi aklamaktan öte bir anlamı olmayacaktı.

Çünkü katliamdan kendi üyelerinden biri doğrudan sorumluydu. Partileri ise bu "infaz politikasının" sahibi olan hükümetin ortağıydı. İşte bu yüzden tüm çabalarına karşın ne Altuncu'yu, ne de partilerini aklayamadılar. SHP, Gazililerin gözünde bir kez daha katliamların, infazların sorumlusu olarak lanetlendi.

Hain Bir Tuzakta Vuruldular... Halkımız Onları Unutmayacak!..

Cinayetini gizleyemeyen polis, aynı gün Gazi'yi işgal etti. Ertesi gün de süren işgal boyunca Gazi sokaklarında ve caddelerinde terör estiren polis, yine de Gazi'nin şehitlerini sahiplenmesini engelleyemedi. Polis aynı gece Mehmet Eroğlu'nun ağabeyinin kaset ve parfümen dükkanını girerek talan etti. Dükkandaki Grup Yorum kasetleri ve Mücadele gazeteleri alındı. Aynı kişiler, pasajdaki diğer dükkanlara da girerek, olaya hırsızlık süsü vermek isteseler de, dükkandan gasp ettikleri şeyler, "meçhul kişiler"in kimliğini açığa veriyordu.

Evet, katillerin kimliği biliniyor. Suç ortakları da. Katlettik diyemiyorlar. Yalanlara, demagojilere sığınıyorlar. Kimseyi inandıramıyorlar. Onları tanıyoruz. Hesabını vereceker.✪

KATLİAMA TEPKİLER

"Hesap soracağız"

İnfazın öğrenilmesiyle birlikte, Gazi Mahallesi'nde yüzlerce insanın Mehmet ve Yüksel'in evlerine, Gaziosmanpaşa SHP ilçe binasına toplandığı görüldü. İnfaz o denli açıktı ki, SHP içinde bile sert tartışmalara neden oldu. Pek çok SHP'li kendi partisinden hesap soruyordu.

Protesto eylemleri katliamdan olaydan sonra başladı. Devrimci Sol Halk Milisleri, Zeytinburnu Profilo bayiini ve Derimod'u molotoflarla tahrip ederek katliamı protesto ettiler.

ÖZGÜR-DER'li aileler, 27 Haziran günü yaptıkları basın açıklamasında, "Polis kadar SHP de suçludur. Düzenin ortağı SHP'lilerin dükkanlarını, mal ve mülklerini nasıl edindiklerini çok iyi biliyoruz. Rüşvetin, yalanın ve her türlü pisliğin ticaretini yapanlar, şimdi de insanların katledilmesinde polis kadar rol alıyorlar. Biri pusu hazırlarken, diğeri katlediyor. İşte sayın SHP'liler, sizin sosyal demokratlığınız bu kadar!" dediler.

SHP'ye yönelik protestolar üzerine, 27 Haziran günü Gaziosmanpaşa ilçe binasında SHP İnsan Hakları Komisyonu ve çeşitli ilçe başkanlarının katıldığı bir basın toplantısı düzenlendi. SHP'liler, Mehmet Altuncu'nun ilçe başkanlığı adaylığından çekilmesini isteyerek, katliamı protesto ettiklerini açıkladılar. Ve "Polis dükkanda daha önceden hazırlıklıymış. Bu iki insanı sağ yakalaması imkanı varken, polis her zamanki taktiğini kullanarak bu insanları katletmiştir. Bizler bu katliamın peşini bırakmayacağız." dediler. Katliama duyulan tepki, yapılan çeşitli eylemlerle devam etti.

27 Haziran günü Gazi Mahallesi'nde toplanan 50'ye yakın insan, katliamı protesto eden sloganların atıldığı bir gösteri yaptı. Devrimci Sol Halk Milislerinin havaya ateş açmasıyla caddeyi dolduran insanlar "Katillerden Hesap Sorduk, Soracağız" ve "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganlarını haykırdılar. Gösteride "Yaşasın Yüksel ve Mehmet Yoldaşlarımızın Onurlu Direnişi" yazılı bir pankart taşındı. Aynı gün Zeytinburnu Çırpıcı-Üçyolağzı'nda toplanan 70 kişilik bir grup, molotoflarla yolu ateşe vererek Devrimci Sol bayrağı astı. "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" ve "Katillerden Hesap Sorduk, Soracağız" sloganlarının atıldığı gösteride "Mehmet ve Yüksel Yoldaşlar Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor" pankartı asıldı. Gösteri, çevre halkı tarafından alkışlarla karşılandı. Aynı gün birçok mahallede "İhbarcılardan, İşbirlikçilerden Hesap Soracağız" yazılamaları yapılırken, Zafer Mahallesi'nde bir polis işbirlikçisine ait olan Başar Oto Galerisi'nin molotof kokteyleriyle tahrip edildiği öğrenildi. Aynı akşam Garanti Bankası'nın İkitelli şubesi de molotoflarla tahrip edildi. Gazetemize telefon eden bir kişi eylemi Devrimci Sol Halk Milisleri adına üstlendi.

28 Haziran günü devam eden molotoflamalarla Kağıthane Çukurova Holding ve Hürriyet Mahallesi Halkbank şubesi tahrip edildi. Zeytinburnu Çırpıcı ve Yeşiltepe'de Gazi Mahallesi ve Karadeniz Mahallesi'nde pek çok sokakta duvarlara "Polis İşbirlikçisi Mehmet Altuncu'dan Hesap Soracağız" sloganları yazıldı.

29 Haziran'da ise Yüksel Güneysel'in Gazi Mahallesi'nde sürekli yazılamaya çıktığı son durak civarına ve Mehmet Eroğlu'nun evinin karşısına "Yüksel ve Mehmet Yoldaşlar Ölümsüzdür", "Mehmet Altuncu ve Polisten Hesap Soracağız" yazıldı. İki şehidin toprağa verildiği günün akşamı, Gazi Mahallesi bir kez daha Devrimci Sol Güçlerin sloganlarıyla çınladı. Gece 21.30 civarında yapılan gösteride "Yüksel-Mehmet Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor" sloganı atıldı.

29 Haziran günü Esenler'de de bir gösteri düzenleyen Devrimci Sol Güçler "Yaşasın Yüksel ve Mehmet Yoldaşların Onurlu Direnişi, Yaşasın Devrimci Sol Halk Milisleri" yazılı bir pankart taşıyarak katliamı protesto eden sloganlar attılar.

DEVRİM MEHMET EROĞLU (1976-....)

Bingöl'ün Kiğı ilçesinde, 1976'nın Şubat'ında doğdu. Lise sıralarında, mücadele etme isteği ve coşkusuyla, Liseli Devrimci Gençliği aramaya başladı. LDG ona ulaştığında, kızgınlıkla ama bir o kadar da yoldaşlık sıcaklığıyla söylendi: "Neredesiniz?.. Kaç aydır sizleri arıyorum." O günden itibaren Mehmet, kararlılığı, mücadele azmi ve ısrarlı, inatçı yönleriyle dikkatleri hep üzerine çekti.

Sorumluluk alıp okulda örgütlenme çalışmalarına başladığında, dur durak bilmedi. Çalıştı, çabaladı ve bir ay gibi kısa bir zamanda bulunduğu okulda DLMK örgütlenmesini yarattı. Her zaman mütevazı, her zaman çalışkan tavrıyla, yakınmadan, "ben bu işi yapmam" demeden devrim işçiliği yaptı. Polisle karşı karşıya kaldığı zamanlarda da rahat davranır, soğukkanlılıkla işinin üstesinden gelmesini bilirdi. Olumsuzluklardan pay çıkarmasını bilir, yapıcı yaklaşıp olgun eleştirirdi.

Görev verildiği zaman gözlerinin içi parlardı.

Amcaoğlu Veysel Beysüren'in bir silahlı eylemde çatışarak şehit düşmesini kendine örnek alıyordu. Ondan sık sık "Ben de Veysel gibi çatışarak şehit olacağım... Değerler yaratarak öleceğim..." sözlerini duyabilirdiniz. "Boş oturmak yok. Bir şeyler yapalım" diyen Mehmet, sevecen yanlarıyla da çalışma yaptığı evlerde hemen kendini sevdirirdi.

Onuru onurumuz, kavgası kavgamız olacak. O büyük günde devrim halayımızda sen de onurlu yerini alacaksın Mehmet.

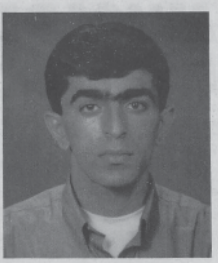

YÜKSEL GÜNEYSEL (1973-....)

1973 yılında Sivas'ın Zara ilçesinde doğdu. Devrimci mücadeleye 1990 yılında GOPKAD'da katıldı. Emekçi bir ailenin çocuğu olması, devrimci yaşamına da yansımıştı. Özverisi, mütevazılığıyla hiçbir şey beklemeksizin, devrimin hamalı oldu. Ona devrimci hareketin emekçisi olmak yetiyordu.

Defalarca gözaltına alındı, bir kez tutuklandı. Tutukluluğunun bitip, özgürlüğüne kavuştuğu günlerde, darbe süreci yaşanıyordu. Tereddütsüz devrimci hareketin ayrılmaz parçası olan önderliğin yanında tavır aldı. Yaşanılan bu ihanet, onun daha fazla hareketi sahiplenmesine yol açtı. Yarattıan tahribatı gidermek için bitip tükenmez enerjisi ile mücadeleye sarıldı. Darbecilerle karşılaştığında, onu vurmaya çalışmışlar, o da "Suç işliyorsunuz, adaletimize teslim olun, yaptıklarınızın hesabını vereceksiniz" diyerek, silahlı darbecileri kovalamıştı.

En büyük isteği de hareketin bir savaşçısı olabilmekti. Bunu her seferinde dile getirirdi. Bölge komitesinde yönetici görevi verildiği halde, o bununla yetinmeyip mücadelenin en ön saflarında yer alma isteğiyle dolu olduğunu gösterdi. Bu isteğine milis komutanı olarak ulaştığında, mücadele coşkusu daha da artmıştı. Her koşulda, büyük küçük görev ayrımı yapmadan, hareketin ihtiyaçlarını karşılayabilmek için, her tehlikeyi göze alarak çalışırdı. Yoldaşlarıyla her şeyini paylaşırdı. Özellikle de, bu ilişkinin zedelenmemesi için gösterdiği çaba unutulamaz.

Onun sevdasını her koşulda haykıracağız.

Mehmet ve Yüksel Gazi halkıyla birlikteydi

"Katillerden hesap sorduk, soracağız"

26 Haziran günü Gazi halkının gözleri önünde katledilen Devrim Mehmet Eroğlu ve Yüksel Güneysel'i toprağa verme hazırlığı tamamlanmak üzere.

Polis huzursuz. Gazi halkının ve devrimcilerin öfkesinden korkuyor. Mahalle adeta işgal altında. Aileler tehdit ediliyor, cenazelere sahip çıkmamaları isteniyor.

30 Haziran günü cenazelerin kaldırılacağını bilmeyenler, mahallede sokağa çıkma yasağı olduğunu sanırdı. Polis otoları birbiri ardına dolaşıyor. Caddeler ve sokaklarda polisten başka kimse yok.

Tüm baskılara, tüm tehditlere rağmen Gazi halkı devrimcilere sahip çıkıyor. Çünkü onları tanıyor. Polisin yoğun yığınağına rağmen, insanlar toplanmaya ve kortej oluşturmaya başlıyorlar. Öfkeli ve kararlılar. Yaklaşık 1000 kişilik kortej, inadına ağır ağır yürüyor. Polise meydan okuyorlar.

Kortejin etrafını sararak tedirginlik yaratan çevik kuvvetin çabaları başarılı olmuyor. Yürütyüş kolu

mezarlığa ulaştığında, ilk olarak "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş" sloganı bir bomba gibi patlıyor. Bu slogan bütün gün polisin estirdiği teröre en iyi cevap olayor.

Mezarları başında yapılan saygı duruşundan sonra "Yaşasın Devrimci Sol", "Katillerden Hesap Sorduk Soracağız" sloganları atılıyor. Mehmet ve Yüksel'in mücadelesinin anlatıldığı konuşmada, hiçbir devrimci düşmanının halkın adaletinden kurtulamayacağı vurgulanıyor. Halk düşmanı Mehmet Altuncu'dan hesap sorulacağı söyleniyor. Öfkeyle büyüyen kalabalık, şehitlerini uğurladıktan sonra, "Mehmet Altuncu Halkın Adaletinden Kurtulamayacak", "Mehmet'ler, Yüksel'ler Ölümsüzdür" sloganlarıyla törene son veriyor.

Muhabirimiz de polisin teröründen nasibini alıyor. Mezarlık girişinde sivil polislerce "Bir kare daha çekersen kafana bineceğiz" tehditleriyle birlikte, makinesindeki filmlere el konulan muhabirimiz, mezarlık dışına çıkarılıyordu.

MÜCADELE'nin bir yılı

Dolu dolu geçen 52 hafta. Her anıyla devrime inancın coşkusuyla dolu, sınıf kininin bilendiği, iç ve dış düşmana karşı savaşımda kazanacağımıza olan inancımızın ve güvenimizin pekiştiği, sırtımıza saplanmak istenen hançerin sökülüp atıldığı günler... Ve ne pahasına olursa olsun, ateş hattında olmanın sorumluluğu...

Daha ilk sayımızdan itibaren baskılarla karşı karşıya kaldık. Bugüne kadar çıkardığımız 51 sayının 40'ı mahkemelerce toplatılırken, hakkımızda 80'in üzerinde soruşturma açıldı. Sonuçlanan bir davadan yazı işleri müdürümüz 6 ay hapis, 100 milyon lira para cezası alırken, gazetemiz sahibi de 200 milyon lira para cezasına çarptırılıyordu. Bu toplatma ve dava açmalarda amaç belliydi: Mücadele'yi, hapis, para cezaları ile yıldırmak ve kendi kendini "uysallaştırması"nı sağlamaktı. Öyle ki, günlük bir basın organında çıkan bir resim, bir haber ya da bir röportaj herhangi bir soruşturmaya uğramazken, aynı haberi gazetemizde yazdığımızda soruşturma konusu oluyordu. Hatta, savcıların öylesine ileri gittiği düşünülmüş olacak ki, itirafçı bir hainin cezalandırılması haberine önce soruşturma açılmış, ama mahkeme yazışıleri müdürümüzün mahkemede dinlenmesine bile gerek olmadığı, çünkü suç bunun oluşturmadığı kararını verebilmiştir. Hem dava açacakın, hem de yargıladığın kişiyi dinlemeden soruşturmayı kapatacaksın!.. İşte oligarşinin gazetemize bakışı bu kadar keyfi ve saldırgandı. Gerek mahkemelerde gerekse savcılıkta, bize yönelik çifte standardı gösterdiğimizde, yanıt bulamadıkları noktada "siz de biraz geri durun" ya da "göze batıyorsunuz, çok açık yazıyorsunuz" uyebildiler.

Neydi hakkımızda dava konusu olan konular? "Kürt Halkı" ve "Kürdistan" dediğimiz için onlarca dava açıldı. Oysa gerek iktidar sahipleri gerekse burjuva basın bu sözcükleri telaffuz edeli yıllar oluyordu. Sokaktaki insan dahi bu sözcükleri rahatlıkla kullanırken, bizim kullanmamamız, anlayışımızla taban tabana zıttı. "Kürt halkı varsa Kürdistan da vardır" yazımızla, oynanan bu komediyi ortaya serdik. Gerçekten komediydi. Ama bu davaların asıl nedeninin bu sözcükler olmadığını iyi biliyoruz.

Ulusal soruna yaklaşımımız, Kürt halkının özgürlüğüne bakışımız ve politikalarımız oligarşiyi rahatsız ediyordu. Söylediğimiz, yazdığımız her şey bir bir gerçek olmuştu: Oligarşinin ve emperyalizmin Kürt halkına yaklaşımını, "uzlaşma"nın sonuçlarını, iktidarın "şevkat" taktiğinin bir aldatmaca olduğunu, SHP'nin "demokratlık"la uzaktan yakından ilgisi olmadığını, süreç içinde HEP'i de bir kenara bırakacağını ve daha nice olguyu tek tek yazdık. Sonuçlar ortada. Bu anlamıyla da yazmaya devam edeceğiz..

"Kanunun suç saydığı fiili övmek" ya da "örgüt propagandası yapmak" sıkça dava konusu olan diğer konulardı. Bu konularda da tam bir keyfiyet sözkonusu idi. Çünkü işlerine geldi mi, diğer basın organlarında sayfa sayfa örgüt bildirilerinin yer almasına, ya da röportajlara göz yumarlarken, gazetemizde benzeri açıklamaları ya da haberleri verdiğimiz için hakkımızda dava açılıyordu. Onlarca örneği var bunun. Savcıların olaya yaklaşımı ise ilginçti, diğer basın organları "haber" yapıyordu, biz ise "propaganda" yapıyorduk. Bu ülkede basın özgürlüğü sadece kendi denetimlerindeki gazeteler için geçerliydi. Bunun dışında aynı şeyleri de yazsa, istemediği sosyalist basına her tür dava açılabilirdi. Aynen böyle düşünüyorlardı. Herhalde o çok sevdikleri "basın özgürlüğü" bizim için sözkonusu değildi. Ama bunu açıkça söyleme cesaretleri yoktu. Ve bu cesarete de hiçbir zaman sahip olamayacaklar!

Saldırılar ve baskılar sadece dava açma şeklinde de değildi. Gazetemizin dağıtımını engellemek için her yolu denediler. Genelde sosyalist basına yönelik dağıtımla ilgili saldırılardan gazetemiz de nasibini aldı. Özellikle Kürdistan bölgelerinde dağıtım şirketinin araçlarının yakılması, bayilerin öldürülmesi, yakılması buna yönelikti. Bunun dışında kendi olanaklarımızla bürolarımıza ulaştırmak istediğimiz sayıların ulaşımını engellemek için otobüs şirketleri tehdit edildi, şoförler dövüldü, hatta keyfi bir şekilde, hiçbir gerekçe gösterilmeden el konuldu. Ve özellikle gazetemizi satın alan, yanında taşıyan veya bulunduran okurlarımız ve satan bayiler tehdit ediliyordu. Sadece tehdit de değil, birçok okurumuz bu yüzden gözaltına alındı, işkence gördü.

Asıl olarak fiili saldırılarla bizi işlemez hale getirmek, çalışanlarımızı ve okurlarımızı bizden uzaklaştırmak ve bizim üzerimizden halklarımıza gözdağı vermek istediler. Bir yıl içinde çalışanlarımız 100'e yakın gözaltı, işkence ve tutuklamayla karşı karşıya kaldı. Bir olayı takip etmek, haber izlemek, bürolarımızda bulunmak, haberleri faks kanaliyla merkez büromuza iletmek, hatta bunların hiçbirini yapmamak dahi fiili olarak saldırı nedeni oluyordu. Birçok çalışanımız günlerce işkence altında kaldı, fotoğraf makinelerimiz, çeşitli araçlarımız parçalandı veya el konuldu. Özellikle büro baskınlarında tam bir talancı kafa yapısıyla hareket eden polis, yaktı-yıktı ve keyfi biçimde her şeyimize el koydu. Bu talanlarda arama izni göstermek gibi bir "alışkanlık"ları da yoktu. Nasıl olsa keyfilik üst sınırdaydı ve iktidar sahiplerince göz yumuluyor, hatta izin veriliyordu.

Bugüne kadar 40'a yakın büro baskını yapıldı. Birçok çalışanımız ölümle tehdit edildi. Özellikle Kürdistan bölgesinde görev yapan temsilcilerimiz ve muhabirlerimiz bu tehditlerin ilk sıralarındaydı. Bu tehditleri gizli kapaklı da yapmıyorlardı. Örneğin Malatya temsilcimiz, emniyet müdürlüğüne çağrılıyor ve açıktan tehdit edilebiliyordu. Bu konudaki suç duyuruları ise havada kalıyordu.

Kimi zaman pervasızlık öylesine üst boyuta sıçrıyordu ki, olayı hiçbir şekilde açıklamak mümkün olmuyordu. Örneğin Sivas'ta özel sayımızı dağıttığı gerekçesiyle okurlarımız gözaltına alınıyor ve tutuklanıyorlardı. İşin ilginç yanı, özel sayımızla ilgili bir soruşturmanın ancak İstanbul mahkemelerinin alanına girdiği bilindiği halde, Sivas'taki mahkeme davaya konusu ediyor ve okurlarımıza hapis cezası ve 40'ar milyon lira da para cezası veriyordu. Ama daha da ilginci, bu cezalar Yargıtay tarafından da rahatlıkla onaylanıyordu.

Bir yıl boyunca temsilcilerimiz ve muhabirlerimiz aylarca cezaevlerinde kaldı. Bugün iki çalışanımız halen cezaevinde bulunmaktadır. Özellikle Konya temsilcimiz, polisin birçok komplosuyla karşı karşıya kalmış ve bu komplolar yüzünden uzun süre cezaevinde tutulmuştur. Bu da yeterli görülmemiş, cezaevinden çıkarmamak için mahkemede okuduğu dilekçeden dolayı hapis ve para cezası verilmiştir.

Daha sayılamayacak onlarca baskı ve yasaklama çeşidiyle karşı karşıya kaldık. Bunun en son örneği merkez büromuza yapılan baskındı. Hiçbir arama izni göstermeden, keyfi biçimde içeri giren polisler gazetemizin sahibi de içlerinde olmak üzere 20 kişiyi gözaltına aldı ve bu sayımız yayına hazırlanırken halen gözaltında tutmaya devam ediyordu. Bunun yanında arşivlerimize ve kimi eşyalarımıza el koyan polis, ortalığı talan ederek gözdağı vermek istedi.

Evet, bir yılda yaşadıklarımızın özeti bu. Tabii ki, iktidar sahiplerinin maifetlerinin bir aynasını da oluşturuyor yaşadıklarımız. Onun için "demokrasi" nutukları hiç kimsenin karnını doyurmuyor. Bize yapılanların kat kat fazlası halklarımıza yapılıyor ve bizim yaşadıklarımız ülkemiz gerçeğinin küçük bir parçasını oluşturuyor.

Gerçekler açık yazılmalıydı. Susmak yapılan haksızlıkları onaylamaktı. Bunu yapmadık, yapmayacağımızı da tüm dünyaya haykırdık. 27. sayımızda şöyle diyorduk: "Susmak bize yakışmazdı. Susmadık. Geliştik. Konuşmamanın, yazmamanın, mücadele etmemenin 'ölüm' demek olduğunu biliyorduk. Susmadık yazdık. Gördük ki doğru olanı yapmışız.."

Evet, susmayacağız. Tam tersine yaşadıklarımız bize doğru yolda olduğumuzu gösteriyor. Çünkü gerçekleri yazdıkça, gerçeklerin üzerini örtmek isteyenler saldırıyor. Gerçekler tarafımızca yazılacak, çizilecek ve doğru olan bizler kazanacağız!

Politikada Bu Hafta

Daha da güçlendik daha da bilendik

Yazarımız hala gözaltında tutulduğundan, köşeyi yine isimsiz yayınlıyoruz.

Türkiye çok kısa sürelerde çok şeylerin değiştiği bir ülke. Yeri geliyor, bir yıl sonrasını hesaplayabilmek, gelişmeleri görebilmek zor oluyor. Marksist-Leninist bakış açısını her yönüyle kavramış, ülkemiz gerçeğini çok iyi bilen; dostunu da düşmanını da tanıyanlar, ancak bu hızlı değişime ve gelişmeye ayak uydurabiliyor.

Mücadele gerçeğinden bihaber olanlar, halklarımızın nabzını elinde tutamayanlar için Türkiye şaşırtıcı gelişmelere açık bir ülke. Ve böyleleri için bir adım önündeki aşama muğlak, bilinemezdir. Ki bugün birçok siyasi anlayış gelişmelerin ardından sürüklenircesine gidiyor. Halklarımıza ve kendi insanlarına verdikleri bir politika yok. Sadece varolan gelişmeye uygun davranmaya çalışıyorlar. Bunu ne kadar başarabildikleri ise ortada.

Oligarşinin Türkiye halklarına kan, gözyaşı, pahalılık, zulüm, daha fazla sömürüden başka verdiği hiçbir şey yok. Yapabildikleri sadece, üç-dört ayda bir iktidar değiştirmek, "yeni umutlar" aşılamak ve yeni yeni yüzler ortaya çıkarmak. Ama bu da öyle bir hale dönüştü ki, her yeni yüzün yıpranması, bırakımız ayları, günleri bile bulmuyor. İşte Çiller ve iktidarı!.. Burjuva basının yere göğe sığdıramadığı Çiller'in iktidar protokolünden "cek-cak"tan başka bir şey çıkmadı. Hatta yeni İçişleri Bakanı daha koltuğuna oturmadan "CMUK bize bol gelir" diyerek, nasıl bir iktidar olacaklarını ilan etti. Çiller gerek faşistleri etrafında toparlaması, gerek emperyalizme verdiği güven, gerek Kürt halkına yönelik bakış açısı, gerekse ekonomideki çıkmazları, geçmiş iktidardan hiç de farklı olmadıklarını daha baştan gösterdi. Hatta daha da kötü bir "yönetim" sergileyeceklerini tavırlarıyla, konuşmalarıyla ifade ediyorlar.

"Basın özgürlüğü"nün olduğu bir ülkede yaşadığımız söyleniyor. DYP-SHP iktidarının üzerinde en çok durduğu, ama ona oranla hiçbir zaman yerine getirmediği "demokratik kurallar" tam bir aldatmaca. TV kanalları, burjuva basın iktidar sahiplerinin ağızlarından bal akıtırken, DGM koridorlarında, mahkeme salonlarında ya da polis merkezlerinde bu baldan eser yok. CMUK üzerine kopanmadıkları "tantana" yok, ama CMUK, DGM'den içeri girmiyor.

Türkiye'de politika yapmak, Türkiye halklarına gerçekleri göstermek ve mücadele etmek kolay değil. İstediğiniz kadar dünya devrimlerini ezbere bilelim, istenildiği kadar M-L klasikleri kavrayalım, mücadele içinde olmadıktan sonra, örgütlü bir yapıyı her gün, her saat geliştirip büyütmedikten ve yaşam içinde yer almadıktan sonra hiçbir anlamı olmuyor.

Mücadele bir yıl önce, haftalık bir periyodla halklarımızın karşısına çıkarken, bu bilinçle hareket ediyor ve bugünü görüyordu. Çünkü, ülkemiz gerçeğini her yönüyle kavramış bir bakışa sahiptik. Bu da yeterli değildi; giderek yayılan bir örgütlülüğe sahiptik ve bu örgütlülük doğru politikalarla geniş kesimleri kucaklayabilecek bir potansiyeli barındırıyordu. Yeter ki, doğru adımları atalım, doğru politikalarla insanların karşısına çıkalım...

İlk sayımızda "Mücadele her zamanki misyonuyla kavganın, kavga insanlarının ve halklarımızın daha da yakından sesi soluğu olmaya devam edecektir" demiştik. Bugünkü duruma baktığımızda –birçok eksiğimize karşın– bunu yerine getirdiğimizi rahatlıkla söyleyebiliyoruz.

Devrimci hareket içinde çıkan darbecilik mikrobuna, halklarımızın umudunu yok etmek isteyenlere karşı tavır almak bu süreçte bizim için hayati bir öneme sahipti. Hiçbir şekilde bu mikroba açık kapı bırakmamak gerekiyordu. Bu anlamıyla da gazetemiz, insanlarımızın umudu oldu ve insanları bilgilendirdi, eğitim unsuruna dönüştü.

Misyonumuza uygun bir gelişmeye sahip olmak bizim için de kolay olmadı. Ülkemiz şartlarını biliyorduk ve oligarşi bizi her aşamada rahat bırakmayacaktı. Ya onun istediği gibi "uysal", "suya sabına dokunmayan" bir gazete çıkaracaktık, ya da kendi deyimleri gibi "militan gazetecilik" yapacaktık. Biz "militan gazetecilik" yaptığımıza inanıyoruz. Bu inancımızı güçlendiren bize yönelik her türlü baskının kendisidir. Bundan sonra da yoğun baskılarla karşı karşıya kalacağımızı söylemek kahinlik değil. Bunu bilmek, gereklerini yerine getirmekten geçiyor. Bunu yapacağız. Nasıl ki, merkez büromuzun basılması karşısında insanlarımızın gazetemizi sahiplenişi bizi sevince ve umuda boğduysa, bana layık olmak da bizim en önemli görevimiz olmaktadır.

Bugünkü iktidarın da aldatmacalarına inanmıyoruz. Bu inancımızı her zaman yazacağız. Halklarımıza, mücadele etmenin, her türlü zehirin panzehiri olduğunu sürekli söyleyeceğiz.

Dersim İbrahim Erdoğan Kır SDB Komutanlığı:

"Şehitlerimizin hesabını sorduk, soracağız"

Dersim'de 23 Nisan '93'te Pertek İlçesi Çalaxana Mezrası'nda şehit düşen 12 Devrimci Sol gerillasıyla ilgili gazetemize ulaşan haber ve bilgileri önceki sayılarımızda yayınlamıştık. Konuyla ilgili bölgede geniş araştırmalar yapan ve olayı "Düpedüz işlenmiş bir cinayet" olarak yorumlayan Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Ahmet Düzgün Yüksel'in açıklamalarına da yer vermiştik. Keza bölgede faaliyet gösteren Devrimci Sol Dersim İbrahim Erdoğan Kır SDB Komutanlığı da olayla ilgili açıklamasında, şehit düşen 12 gerillanın komutanlıklarına bağlı Ahmet Fazıl Özdemir Müfrezesi gerillaları olduğu ve çoğunun birliğe yeni katıldığı, bir ihbar sonucu pusuya düşürülen bu birliğin düşman güçlerince katledildiği belirtilmişti.

Konuyla ilgili Dersim İ.Erdoğan Kır SDB Komutanlığı'nın yeni bir açıklaması elimize ulaştı. "ŞEHİTLERİMİZİN HESABINI SORDUK SORACAĞIZ..." başlığını taşıyan açıklamada, 12 gerillanın katledilmesinden sorumlu olan bir muhbirin cezalandırıldığı açıklanıyordu:

"Emperyalizme ve oligarşiye karşı gün geçtikçe gelişip yaygınlaşan savaşımız sürüyor, sürdüreceğiz. Savaşımızın önemli bir parçasını oluşturan Kürdistan'da da savaşı yaygınlaştıracak, Kürt halkına verdiğimiz sözü tutarak orak-çekiçli bayrağımızı dalgalandıracağız. Bunun için bedeller ödedik, daha nice bedeller ödeme bilinciyle hareket ediyoruz. Bunun en açık örneğini 23 Nisan'da göstererek, hareketimizin yarattığı direnme geleneğine 12 gerillayı şehit vererek bir halka da Dersim'den ekledik.

12 yoldaşımızın katliamından birinci dereceden sorumlu olan işbirlikçi-muhbirler ve TC'nin silahlı güçleri 12'lerin yerini fazlası ile doldurduğumuzu ve hesabını mutlaka soracağımızı da bilmelidirler.

Evet, hesabını sorduk ve soracağız. Yoldaşlarımızın katledilmesinden hemen sonra sabırlı bir çalışma yürüttük. Sonuçta, ihbarın kaynağı olan Karabakır (Bargini) Köyü'nden 4 kişi birliğimizce gözaltına alınarak 6 (altı) gün boyunca sorgulandılar. Sorgulama sonucu 3 (üç) kişinin somut olarak ihbarcı oldukları kanıtlanmamakla birlikte, işledikleri bazı suçlarından dolayı adaletimizden af dilemişler, bundan sonra namuslu bir yaşam sürdürecekleri samimi yaklaşımlarını dikkate alan devrimci adaletimiz bağışlayıcı davranmıştır.

Ancak, Hasan Ağucanoğlu isimli gediki muhbinin suçu sabit görülmüş, evinden alındığında dahi üzerinde tabanca (namluya mermi sürülmüş vaziyette), yedek mermi ve bir miktar da mermi bulunmuştur. Sorgulamamız sonucu suçu sabit görülen ('80'li yıllarda aynı bölgede üç TİKKO gerillasının katledilmesinden de birinci dereceden sorumlu) Hasan Ağucanoğlu bifiğimiz tarafından ölüme mahkum edilmiş, cezası birliğimize bağlı olan Nurettin Güler Müfrezesi tarafından infaz edilmiştir. Sorgulama sonucu ihbar ağı çözülmüştür ve cezalandırmalar sürecektir.

HİÇBİR İŞBİRLİKÇİ, HİÇBİR HAİN CEZASIZ KALMADI, KALMAYACAK!
YAŞASIN DERSİM DİRENİŞİMİZ!
BİJÎ ÇEPA ŞOREŞGER!"

"İşbirlikçi muhbirler ve TC'nin silahlı güçleri, 12'lerin yerini fazlasıyla doldurduğumuzu ve hesabını mutlaka soracağımızı bilmelidirler."

Avrupa Devrimci Sol Güçler:

"Kürt halkına kardeşlik elimizi uzatalım"

Avrupa Devrimci Sol Güçler, Türkiye oligarşisinin Kürt halkına yönelik katliam ve sürgün politikalarını sürdürmesini, Olağanüstü Hal uygulamasının uzatılmasını teşhir ve protesto etmek ve Kürt halkının haklı mücadelesini desteklediklerini kamuoyuna duyurmak amacıyla bir deklarasyon yayınladılar. "Katliam Sürüyor Sessiz Kalınamaz. KÜRT HALKININ TEPKİLERİ HAKLIDIR" başlığıyla yayınlanan deklarasyonda "Kürt Halkına Kardeşlik Elimizi Uzatalım" çağrısı yapılarak şu görüşlereyer verildi:

Türkiye oligarşisi yeni bir hükümet ve kadın bir başbakanla vitrini yenilemeye, görüntüyü kurtarmaya çalışırken, halklarımıza karşı sürdürülen terör, imha politikasından vazgeçmeyeceğini de haykırıyor. "Vatanın bölünmezliği, milletin birliği, terör..." teranelerini ağzından düşürmeyen TC hükümetleri, bir yandan "Demokratikleşme, Kürt realitesini tanıma" kisvesi altında, halklarımıza karşı kirli savaşı tırmandırırken, bir yandan da riyakarca insan haklarına ilişkin tüm uluslararası anlaşmaları imzalama şampiyonluğu yapıyor.

Ülkemizde devrimci ve ulusal mücadele kitlesel tutuklamalar, işkenceler, infazlar, "kayıplar" ve terörle bastırılmaya çalışılırken, özelde de Kürt halkına yönelik köy/kasaba boşaltmalar, katliamlar ve "faili meçhul" cinayetler her geçen gün artarak çoğalmaktadır. Ülkemizde bunlar yaşanırken, dünyadaki durum da bundan farklı değildir. İnsanlığa yönelik en büyük savaşları yapan, milyonlarca insanın katledilmesine imzasını atan emperyalist saldırganlar, halkların mücadelesini kökten kazımaya çalışıyorlar. Onlar da Ortadoğu'da Irak halkına karşı yeni saldırı ve provokasyonlara girişiyor, Somali'de, Bosna'da olduğu gibi, yoksul halkların topraklarını insan cesetleriyle dolduruyorlar. Bunların tümü Türkiye'deki piyonlarıyla el birliği ederek, Kürdistan'ı halkımızın cesetleriyle doldurmak için adeta yarışmaktadır.

Emperyalizm TC'ye sunduğu askeri, politik, ekonomik destekle halklarımızın imhasına destek vermektedir. Batı'dan alınan silahlarla yerleşim yerleri bombalanmakta, insanlarımız katledilmektedir. Son büyük "Bahar Operasyonu" bu imha politikasının bir parçası olarak sürdürülmektedir. Duyarlı her insanın karşı çıkmak zorunda olduğu bu kirli savaşı protesto etmek devrimci bir görev, ulusal bir haktır. Gerek ülkemizde, gerekse Avrupa'da olsun son günlerde Kürt halkının duyarlılığını dile getiren bütün tepkiler haklıdır, sivil halka zarar vermeyen bütün protesto eylemleri desteklenmelidir.

Kürt halkının öfkesi Almanya ve Türkiye'deki egemen sınıfların yaptığı gibi "terör" başlıklarıyla geçiştirilemez. Kürdistan'daki katliam politikaları sürdükçe, bu öfkenin dinmesi de beklenemez. Bugün TC devleti halkımıza "Ya devletten yana olacaksın, ya da katledileceksin" dayatmasında bulunuyor. Halkımızın bu dayatmayı kabullenmesi istenemez. Halkımızın örgütlü güçleri bu savaş politikasını boşa çıkartacaktır, meşruluğunu haklılığından alan mücadelesini sürdürecektir. **Katliamlara, devlet terörüne karşı sessiz kalmak onaylamaktır. Köyleri, kasabalarıyla Kürt halkına karşı tam bir yok etme savaşı sürdüren canilere sessiz kalınmamalıdır.**

Tüm insanlığa sesleniyoruz:

Kürt halkı açlığa, sefalete, onursuzluğa, kimliksizliğe, adaletsizliğe, eşitsizliğe, katliama, teröre mahkum edilmek isteniyor. Kürt halkının buna karşı mücadelesini desteklemek onuru bir görevdir. Desteklenmelidir. Kürt halkı üzerindeki baskılar ve Almanya'da yine gündeme getirilen devrimci ve yurtsever güçleri yasaklama girişimleri protesto edilmelidir.

Tüm kirli savaşları yeryüzünden silecek en büyük güç halkların kardeşliğidir. Kürt halkına kardeşlik elimizi uzatalım.

YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ!
KÜRT HALKI YALNIZ DEĞİLDİR!
KÜRDİSTAN FAŞİZME MEZAR OLACAK!
HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

Ağrı ve çevresinde devlet güçleri saldırılarını sürdürüyor

Kürdistan genelinde devlet güçleri tarafından sürdürülen operasyonlar sonucu köy boşaltmalar, göçe zorlama, katliamlar tüm hızıyla sürüyor. Kürdistan'da bu saldırılardan nasibini almadık bölge kalmıyor. Gazetemize ulaşan bilgilere göre Ağrı ve Küçük Ağrı arasındaki bölgede de 21 Haziran'dan beri kesintisiz operasyonlar sürüyor. Bu bölgede bulunan Sıxmirzo, Kul, İnek, Sileköse mezraları ve Güngören Köyü operasyondan doğrudan etkilenen köyler. Bu köylerden Doğubeyazıt'a alışverişe gelen köylülerin tekrar dönüşleri engellendi. Çünkü bu yerleşim birimlerine giriş ve çıkışlar yasaklandı. Ve köylüler iki günden beri ilçe merkezinde mahsur durumdalar. Çareyi ilçe kaymakamıyla görüşmekte bulan köylüler bu görüşmeden olumlu bir yanıt alamadılar. Tam tersine, Kaymakam Nazmi Günlü'nün yanıtı "Siz teröristlere yardım etmeseydiniz, başımıza bela olmazlardı. Gidin başımdan." demek oldu. Köylüler şu anda köylerindeki can ve mal kayıplarından haberlerinin olmadığını, bir an önce evlerine dönmek istediklerini belirtiyorlar.

Adı geçen köylere yapılan baskınlardan kaçarak kurtulanlar, askerlerin köylerini sardığını ve halkı köy meydanına toplayarak hakaret ettiğini, dayak attıklarını, evlere girerek istedikleri gibi yiyecekleri talan ettiklerini, yüz kadar hayvana da "teröristlerin mahdır" bahanesiyle el koyduklarını anlattılar.

Doğubeyazıt'a bağlı köylerde son günlerde gerillalarca gerçekleştirilen karakol baskınları ve ilkokul yakmalarından sonra, köylerde saat 19.00'dan itibaren evden çıkmama yasağı başlatıldığı, bunun ilk uygulamasının da Karabulak ve Telçeker köylerinde başlatıldığı ve bunu karakol komutanlarının bizzat denetlediği öğrenildi.

Mesut Yılmaz'ın "unuttuklarını" biz unutmadık!

"Kürt sorununu biz çözeceğiz."

27 Haziran'da Diyarbakır ANAP il kongresinde konuşan Mesut Yılmaz, bir saat boyunca partisinin bugüne kadar Kürt halkı için yaptıklarını ve bundan sonra yapacaklarını anlattı. Konuşmasını sık sık "Kürt kardeşlerim" gibi ifadelerle süsleyen Yılmaz, hükümeti "Güneydoğu'ya şaşı bakmakla", Çiller'i ise "samimiyetsizlikle" suçladı.

Üstelik bu kadarla da kalmayan Yılmaz, DYP-SHP koalisyonunun Kürt sorununu askerlere havale ettiğini ve muhalefetteyken karşı çıktıkları Olağanüstü Hal'i defalarca uzattıklarını söyleyerek, "Bugün muhalefetteyiz. Bugün görevimiz sizin haklarınızı savunmaktır, sizin avukatlığınızı yapmaktır. Samimiyetle ifade ediyorum, yarın iktidar olduğumuz zaman, bu devletten beklediğiniz bütün hizmetleri, bu iktidarın size vermediği bütün hakları sağlamak gene bizim görevimiz olacak." derken; ANAP'ın sıkıyönetimi kaldıran parti olduğunu, Kürtçe üzerindeki yasakları kaldırdıklarını da anlatan Yılmaz konuşmasına "Biz Olağanüstü Hal'i sürekli uzatılsın diye getirmedik" diye devam etti.

Yılmaz'a göre Kürt halkı Saddam'ın kimyasal silahlarından ANAP tarafından kurtarılmıştı! Onlar Olağanüstü Hal'in kaldırılması için uğraşıyorlardı. Çıkardıkları Anti-Terör Yasası'yla buna az zaman kalmıştı, ama onlardan sonra gelen iktidar "samimiyetsiz" davranmış, buna izin vermemişti. Hem ANAP diğer partiler gibi muhalefette söylediklerini iktidara geldiğinde unutan bir parti değildi!

Ancak iktidardayken yaptıklarını muhalefete düştükten sonra kolayca unutabildiğini ortaya koydu. ANAP Kürt halkı için çok daha fazlasını(!) yaptığı halde, Yılmaz bunlar arasında sadece Kürtçe serbestisini, Anti-Terör Yasası'nı hatırlayabiliyor... Oysa ANAP'ın yaptıkları bu kadar mı?

Örneğin ünlü SS karamasesini kim çıkardı? Tabii ki ANAP. Ya "Botan'ı insansızlaştırma" kampanyası kimin işiydi? Elbette ANAP'ın. Peki, Sıkıdık Bilgin'i işkenceyle öldüren yüzbaşı Ali Şahin'i hangi iktidar binbaşı rütbesine yükseltti? İkiyaka'da, Çevrimli'de onlarca kadın, çocuk kontrgerilla tarafından katledildiğinde, kim iktidardaydı? Vedat Aydın'ı kim katletti? Cenazesine saldırıldığında Ankara'da başbakan koltuğunda kim oturuyordu? Elbette bu soruların yanıtında hep ANAP ve Mesut Yılmaz var.

Kürt halkının bilinci unutkan değildir. Hangi iktidar olursa olsun, onun için değişen bir şey olmayacaktır.

Biliyoruz, Mesut Yılmaz kendisini dinleyenlere bunları saymayı unuttu! Fakat biz unutmadık. Sürgünü de, sansürü de unutmadık. Ne yiyecek yasaklarını, ne Eskişehir tabutluklarını, ne de Vedat Aydın'ı unuttuk. 12 Temmuz katliamını, temeli atılan Kürt MHP'si Hizbullah'ın cinayetlerini unutabilir miyiz? Ancak unutanlar var. Ve Mesut Yılmaz'ın şansı en az onun kadar unutkan olanların varlığında gizli.

Savaşın İçinde "Barış" Beklentisi

Yılmaz'ın bunu söylemesi tek başına fazla anlam taşımayabilirdi. Ancak kimilerinin bu söylenenlerden olmadık anlamlar çıkarmaya eğilimli olduğunu bildiğimiz için, anlamlı buluyoruz. Sadece oligarşinin temsilcilerinin değil, emperyalistlerin mesajları da benzer şekilde dikkatle inceleniyor, abartılı anlamlar yükleniyor. Söylenenlerin böylesine önemsenmesi, beraberinde birtakım beklentilere girilmesini de getiriyor. Bunun en somut örneği, Özal'ın ölümünün Kürdistan'da neredeyse bir yas havası yaratması oldu. Oysa '83'ten '91'e kadar çekilen acılarda onun da imzası vardı.

Öyleyse bu yaklaşım neden?

Soru ilk elden savaşın getirdiği yıkım ve acılar ile yanıtlanabilir. Kürt halkı yıllardır çektirilen acının son bulmasını, akıtılan kanın durdurulmasını istiyor. Bu doğal ve haklı bir istemdir. Ancak bu yanıt halkın bizzat bu acıyı çektirenleri, bu katı dökenleri beklentilere kulak kabartarak dinlemesini, savaşın karşı tarafından "çözüm" beklemesini açıklamayacaktır. Yanıt ulusal hareketin TC temsilcileriyle "siyasi çözüm" üzerine yürüttüğü uzlaşma politikasında aranmalıdır. Her gün onlarca insanın öldürüldüğü, köylerin, kentlerin yakılıp yıkıldığı bir savaşın içinde, bütün bu acılardan, gözyaşından sorumlu olanların söylediği her "hoş" sözün en ince ayrıntılarına kadar değerlendirildiği bir psikolojinin hakim olması, savaşın ruhuna aykırıdır. Ancak bu aykırılık kadar derin bir uygunluk da var; uzlaşma için savaş!

Mesut Yılmaz'ın ANAP döneminde yapılanları unutarak vaatler sıralaması da, söz konusu "siyasi çözüm" arayışlarıyla ve bunun yarattığı yanlış yönelimlerle birlikte değerlendirildiğinde anlam kazanıyor. Anlaşılan Mesut Yılmaz ve şürekası, ustaları Turgut Özal'ın yolunda giderek, Kürdistan'da dikiş tutturmaya çalışıyorlar. Bunun için Özal'ın Kürt halkı nezdindeki "sempati" ve "prestij"inden yararlanmayı hesaplıyorlar.

Bilindiği gibi, Turgut Özal, başbakanlığında olmasa bile, cumhurbaşkanlığı döneminde yaptığı kimi açıklamalarla önce ulusal hareket tarafından "muhatap" ilan edilmiş ve ardından ulusal hareketin etkisiyle, neredeyse Kürt sorununun çözümünde bir umut ışığı haline getirilmişti. Kürt sorununa ABD patentli politikalarla müdahale etmeye çalışan Özal'ın "muhatap" ilan edilmesiyle başlayan süreç, bugün ciddi hiçbir varlığı olmayan Aydın Menderes'in bile birtakım açıklamaları nedeniyle "muhatap olabilir" konumuna getirilmesine kadar uzanmış durumda.

Birinci DYP-SHP koalisyonuna ulusal hareketin destek vermesiyle iyice belirginleşen bu anlayış, o dönemde Kürdistan'a "şefkat" gezisine çıkan Demirel'in meydanlarda alkışlanmasını getirmişti. Ancak aradan fazla zaman geçmeden "Kürt realitesi bombalanıyor" manşetleri atılmıştı.

Yağmur ve Dolu

Burjuva siyaset sahnesinde "gelenin gideni arattığı" çok bilinen bir doğru olduğu halde, ulusal hareket her gelene bir beklentiyle yaklaşmaktan kendini alamadı. Çokça sözü edilen "özel savaş" ve "70 yıllık Kemalist devlet geleneği" böyle durumlarda nedense unutuluyor, halka umut dağıtmaktan vazgeçilmiyordu. Bu konuda bizzat Öcalan'ın açıklamaları öğreticidir:

"Siz benim umutlu olup olmamamdan bahsettiniz, çok umutlu olmak isterdim. Bunun nedeneri var. Örneğin Akbulut gittiği zaman, Mesut biraz liberaldir, biraz da Almancı'dır, bir şeyler yapar dedim. Maalesef daha fazla bomba yağırdı. O gitti, Demirel geldi. Bu biraz daha liberal olabilir dedim, –biraz da bizim katkımızla başbakan olmuştu– o da Mesut'u aratmadı. Yani yağmurdan kurtulmaya çalışırken, doluya tutulduk. Şimdi yeni oluşumlardan bahsediliyor." (Özgür Halk, Sayı: 30, Sf: 11)

Evet, Öcalan'ın ifade ettiği gibi, her yeni hükümete bıkmadan aynı "beklenti" ile yaklaşılmış, ancak somut hiçbir şey elde edilememiştir. Buna rağmen Çiller'e de benzer yaklaşımlarla bakıldığı anlaşılmaktadır.

Bütün bunlardan elde edilen sonuç ise, Kürdistan'da reformizmin yeniden canlanması ve halkın kimi kesimlerinde yanlış ve boş beklentilere yol açılmasıdır. Hele bir de her türlü pratiğin uzlaşmaya göre şekillendirildiği, "ateşkes" için ateş edildiği, masa başının olmazsa olmaz koşul olarak beyinlere kazındığı bir süreç yaşanıyorsa, tehlike daha da büyük demektir.

Oligarşinin hiçbir partisinin, hiçbir politikacısının ne Kürt ne de Türk halkı için kurtuluş ya da "çözüm" getirmeyeceği açıktır. Yılmaz'ın, Çiller'in ya da Aydın Menderes'in, vaatleriyle halklarımızın bilincini çarpıtmasına hizmet edilmemelidir. Herkesin kendi tarafı için çalıştığı bellidir! Ve bunların hiçbiri "bizim tarafta" değildir.

Diyarbakır'da "Sizin huzurunuzu bozanlara ne kadar uzaksak, size o kadar yakınız" diyen Mesut Yılmaz, tersinden de olsa bir gerçeği ifade etmektedir. Çünkü o ve o taraftakiler, bizim huzurumuzu bozan jandarmaya, özel time, polise ne kadar uzaksa (!), bize de o kadar yakındırlar(!) Ayağa kalkmış bir halk, bu gerçeğe göre yönünü belirlemeli, buna göre yürümelidir.

LİCE

Köy boşaltma ve göç politikası sürdürülüyor

Diyarbakır (Mücadele)- TC'nin sürdürdüğü kirli savaş tüm şiddetiyle sürüyor. Baskıların yoğun olarak yaşandığı yerlerden biri olan Lice'de 28 Haziran günü 9 köy daha yakıldı. İşkenceciliği, kurduğu komploları ve halkın üzerine estirdiği terörüyle tanınan Binbaşı Nevzat Arık, Lice'de yine işbaşındaydı.

Muhabirimiz Lice'ye giderek son gelişmeleri öğrenmeye çalıştı. Daha ilçeye girişte kilometrelerce uzunluktaki askeri araç konvoyuyla karşılaşan muhabirimiz, yol boyunca oluşturulan bu konvoyun güvenliğinin Almanya'dan alınan panzerlerle sağlandığını gözlemliyordu. Bilindiği gibi bu panzerler Kürdistan'da kullanılmayacağı koşuluyla satın alınmıştı. Daha önce de panzerlerin Kürdistan'da kullanılması kamuoyunu yansımış, olay demokratik kamuoyunun baskısından çekinen Alman hükümetiyle TC arasında sorun olmuştu. İşte aynı panzerler şimdi de Kürdistan'daki kirli savaşta kullanılmaya devam ediyordu.

Bugüne kadar "askeri çözüm" dışında bölgeye hiçbir şey veremeyen TC, kendi açmazı olan yıkım politikasını sürdürüyor. Özellikle Diyarbakır'ın Lice ilçesinde "yıkım" operasyonları yoğunlaştırılarak İlçe Jandarma Komutanı Binbaşı Nevzat Arık'ın yönetimindeki askerler tarafından 9 köy yakılırken, evleri harap olan köylüler de köy meydanında toplanarak silah dipçiği ve kalaşlarla dövüldüler. Askerlerce yakılan Peçar, Bewarde, Zikte, Prisk, Norşin, Maştak, Hersige, Gozorik Şexmus köylerinde evlerin yanı sıra araba vb. araçların da yakıldığı belirtiliyor. Ayrıca köylülerin bir kısmının hala abluka altında olan köylerinden kaçarak Lice'ye sığındığı, köylerini terk etmek istemeyenlerin ise abluka nedeniyle köylerinde perişan bir halde oldukları öğrenildi.

Binbaşı Nevzat Arık, bugüne kadar itiraf çıkan kullanarak, başta kamu kuruluşlarında çalışan memurlara ve halka karşı düzenlediği komploları, keyfi uygulamaları, gözaltı, işkence ve yasakçı kişiliğiyle tanınıyor. Nevzat Arık Lice'deki köylerin yakılmasına, köylülere meydan dayağı atılmasına da "bizzat" katılarak "görevini" yapmaya devam ediyor. Binbaşı Arık'ın bir başka icraatı da halkın geçim kaynağı olan dükkanları ve kahveleri tamamen keyfi bir uygulamayla kapatması oldu.

Ayrıca Lice'de son günlerde imzasız bildiriler dağıtılmaya başlandı. Bu bildirilerde ulusal hareketin mücadelesi ve insanları "Dehak"a benzetilirken, bu bildirileri dağıtanlar Dehak'ın pabucunu dama atan terörlerini estirmeye devam ediyorlar.

Lice, Kulp, Genç Üçgeni

TC'nin yıkım operasyonları Lice, Kulp ve Genç üçgeninde devam etmektedir. Köyler baskı altında ve insanlar her an yakılma-katledilme korkusuyla yaşıyor. Bazı köylerin henüz operasyona uğramamış olmalarına rağmen, köylülerin köylerini terk ettikleri, ilçelere kaçıp gelen köylülere ise halkın tepki gösterdiği gözleniyor. Bunun yanında abluka altında olan Lice'ye bağlı köylerdeki evleri yakılan köylülerin bir kısmı köylerini terk etmeyip, direnişlerini sürdürüyorlar.

İzmir'de Demokrasi ve Sendikal Haklar Mitingi

İzmir'de 26 Haziran günü Kamu Çalışanları Platformunun düzenlediği miting, yaklaşık 5000 kişilik bir katılımla gerçekleştirildi. Miting için gelen DKÖ'ler ve memur sendikaları İnsan Hakları Parkı'ndan miting alanına doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş sırasında "İşçi-Memur El Ele Genel Greve", "Yaşasın Ankara Yürüyüşümüz", "Memuruz Haklıyız Kazanacağız", "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Yaşasın Buca Cezaevi Direnişi", sloganları atıldı. Ayrıca Buca Cezaevi'ndeki diyandan da anti-demokratik personel yasasını gündeme getirerek, ikiyüzlü davranmaktadır... Bugünlere izinle, icazetle değil, her türlü baskı ve terörle mücadele ederek geldik. Grevli-toplu sözleşmeli sendikal hakkımızı kazanıncaya kadar bu mücadelemizi sürdüreceğiz." dediler.

Kamu emekçileri, açıklamanın ardından alkışlarla EĞİT-SEN binasına kadar yürüdüler.

Ayrıca "Eğitim-İş olarak kitlesel bir eylemi tasvip etmiyoruz, yapılanı korsan görüyoruz." diyerek eylemi karalamaya çalışan Eğitim-İş Başkanı Haydar Öcal'ı telefonla arayan kamu emekçileri bu tav-

Hedefe ulaşmak ve kazanmak etkin bir kitlesel yoğunlukla, kararlı bir örgütlülük ve eylemlilikle aşılabilir. Memurlar bunu başarmak istiyor.

Hedef Ankara, hedef Temmuz

renişe destek olan tutsak aileleri mitinge beyaz kefenlerle katıldı.

Tutsak aileleri adına konuşma yapan bir ana, mitinge katılan kitleye bir çağrı yaparak Buca direnişine destek vermelerini istedi. Miting genel olarak ekonomik talepleri içeren konuşmalarla son buldu. Ayrıca miting sırasında polise ait bir helikopter havadan bildiri attı. "Teröristlere bir çağrıda bulunarak, silah bırakmaları ve devletin sıcak kollarına teslim olmalarını isteyen bildiriler, mitinge katılan kitle tarafından alkışlarla protesto edildi.

Kamu Çalışanlarını Temmuz'un Eylemlilik Sıcağı Sardı

EĞİT-SEN, ORKAM-SEN, TÜM SOSYAL-SEN ve Yapı YOL-SEN'den oluşan Kırıkkale Kamu Çalışanları Platformu Temmuz eylemliliklerini bordro yakma eylemi ile karşıladılar.

25 Haziran'da Cumhuriyet Meydanı'na toplanan yaklaşık 1500 dolayında kamu emekçisi, hükümetin grevsiz-toplu sözleşmesiz sendika oluşturma çabalarını ve Temmuz zamlarını protesto ettiklerini belirterek, bordroларını yaktı. Alanda yapılan basın açıklamasında da "Hükümet bir yandan grevsiz, toplu sözleşmesiz sendika oluşturmayı amaçlarken, bir yandan da anti-demokratik personel yasasını gündeme getirerek, ikiyüzlü davranmaktadır... Bugünlere izinle, icazetle değil, her türlü baskı ve terörle mücadele ederek geldik. Grevli-toplu sözleşmeli sendikal hakkımızı kazanıncaya kadar bu mücadelemizi sürdüreceğiz." dediler.

Kamu emekçileri, açıklamanın ardından alkışlarla EĞİT-SEN binasına kadar yürüdüler.

Ayrıca "Eğitim-İş olarak kitlesel bir eylemi tasvip etmiyoruz, yapılanı korsan görüyoruz." diyerek eylemi karalamaya çalışan Eğitim-İş Başkanı Haydar Öcal'ı telefonla arayan kamu emekçileri bu tavrından dolayı protesto ettiler.

Tüm Sosyal-Sen üyesi 40 kadar memur da, 24 Haziran günü SSK Hastanesi'nde yemek boykotu yaptı.

Kamu Çalışanları Sendikaları Samsun Şubeler Platformu'ndan Protesto

KÇP Samsun Şubeler Platformu 17 Haziran'da "Demokrasi ve Sendikal Haklar" adıyla bir yürüyüş ve miting başvurusu yaptı. Ancak başvuruları memur oldukları gerekçesiyle reddedildi.

Bunun üzerine 25 Haziran Cumartesi günü EĞİT-SEN Samsun Şubesi önünde 1000'e yakın memur yolu trafiğe kapatarak bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamada: "Hiç kimsenin bizleri ne 15 Ocak, ne de Temmuz'larda sefalet ücretine mahkum edemeyeceğini, grevli-toplu sözleşmeli sendika talebimizden asla vazgeçmeyeceğimizi basına ve kamuoyuna ilan ediyoruz. Ankara yürüyüşüne hepinizi bekliyoruz." dediler.

"657'ye Hayır", "Toplu Sözleşme Hakkımız, Grev Silahımız", "Yaşasın Kamu Çalışanları Platformu", "Haklar Örgütlü Mücadele İle Kazanılır" dövizlerinin taşındığı yürüyüş EĞİT-SEN önünden PTT'ye kadar sürdü. Yürüyüş sırasında "İşçi-Memur El Ele Genel Greve", "Sadaka Değil Toplu Sözleşme", "Memuruz Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı.

Başbakanlığa, Samsun Valliği'nin memur sendikalarının etkinliklerini engellemesini protesto eden telgraflar çeken kamu emekçileri daha sonra dağıldılar.

Kamu Çalışanları İstanbul'da Demokrasi ve Sendikal Haklar Mitingi Düzenledi

Kamu çalışanları 27 Haziran Pazar günü saat 10.30'da Çağlayan Köprüsü altında toplanmaya başladılar. Saat 13.00'e kadar süren bir bekleyişten sonra düzenli kortejler halinde sıralanan 26 sendikaya üye 3500 dolayında kamu emekçisi sloganlarla yürüyüşe geçtiler.

Yürüyüş süresince "Sendika Hakkımız, Grev Silahımız", "Yaşasın Grevli-Toplu Sözleşmeli Sendika Mücadelemiz", "Devlet Terörüne Son", "Yargısız İnfazlara Son", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Memuruz Haklıyız Kazanacağız", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganları atılırken, şehit edilen sağlık emekçileri Makbule Sürmeli, Ferda Civelek, Satı Taş ve Hüseyin Kılıç'ın resimleri de SAĞLIK-SEN'li kamu emekçileri tarafından taşındı.

Saat 14.00'e geldiğinde kamu çalışanları sendikaları, işçi sendikaları, demokratik kitle örgütleri ve Kağıthane işçileri alanda yerlerini aldılar.

KÇP, İstanbul Şubeler Platform ve Kağıthane işçileri adına yapılan konuşmalarda grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı, memur işçi ayrımını ortadan kaldıracak ortak çalışanlar yasası, taşeronlaştırma-özelleştirme, Kağıthane işçilerinin direnişi, Kürt halkı üzerindeki baskılar, Ankara yürüyüşü ve iş bırakmalar ön plana çıkarılarak Ankara'ya yönelik katılım ve destek çağrılarında bulunuldu. Mitinge katılan Grup Yorum, Kızılırmak ve Ferhat Tunç'un türkü ve marşlarıyla çekilen halaylar mitinge coşku katarken, miting genel olarak durgun bir havada geçti.

Miting dağılırken, polis bir gruba saldırarak tartakladı ve dağıttı.

BEM-SEN'li Memurlardan Şölen ve Basın Açıklaması

*"Grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı"*nın kazanımı doğrultusunda çalışmalar yapan kamu emekçileri, çeşitli eylemlilikler, basın açıklamaları, miting ve şölenlerle Ankara yürüyüşünde asıl hedeflerinin bu olduğunu vurguladılar.

30 Haziran Çarşamba günü Anakent Belediyesi önünde BEM-SEN'li memurlarca bir şölen düzenlenerek basın açıklaması yapıldı. Yaklaşık 250-300 kişilik bir katılımın olduğu şölende "Grev Hakkı Grev Yapılarak Kazanılır" pankartı açan memurlar "Bekle Ankara Geliyoruz", "Yaşasın Grevli-Toplu Sözleşmeli Sendika Mücadelemiz", "Memuruz Haklıyız Kazanacağız" dövizlerini taşıdılar. Yapılan basın açıklamasında ise;

"Başta bizim mücadelemizi görmezlikten gelen ve bizleri sindirmeye çalışanlar, bugün mücadelemizi dar kalıplara hapsetmeye ve işlevsiz, içi boş sendika yasalarıyla biz kamu emekçilerini oyalamaya çalışıyorlar. Fakat çok iyi bilinmelidir ki, biz kamu emekçileri sendikalarımızı nasıl kendi mücadelemizle kurduysak, "Grev ve Toplu Sözleşme" haklarımızı da bizzat kendi mücadelemizle yasallaştıracağız... Çünkü grev silahı alınmadan toplu sözleşme masalarına oturmak, yenilgiyi ve teslimiyeti peşin kabul etmekle eş anlamlıdır. Bugün bize düşen görev, sendikal taleplerimizi demokratik ve politik istemlerimizle bütünleştirmek, infazlara, kontrgerilla cinayetlerine ve emperyalizme karşı sesimizi yükseltmektir." görüşlerine yer verildi.

Basın açıklamasından sonra davul zurna eşliğinde halay çeken memurlar "Memuruz Haklıyız Kazanacağız", "Bekle Ankara Geliyoruz" sloganlarıyla eylemlerini bitirdiler.

Kamu emekçileri Ankara yolunda

Memurlar için beklenen gün geldi. Aylardır Ankara'ya yürümenin hazırlığını yapan memurlar 1 Temmuz günü kitlesel uğurlamalarla Ankara'ya doğru hareket ettiler.

Mayıs ayının başından bu yana birçok zorluk aşılarak bugüne ulaşıldı. Kamu Çalışanları Sendikalar Platformu'nda devrimci memurların karşısına engel üstüne engel çıkarılmıştı. Önceleri 15-16 Haziran büyük işçi direnişinin yıldönümünde, kitlesel bir şekilde yapılması düşünülen Ankara yürüyüşü oportünizmin korkak, kitlesine güvenmeyen tutumları yüzünden sekteye uğramış, dostlar alışverişte görsün anlayışıyla kitleselliğinden ve anlamından uzaklaştırılmıştı.

Buna rağmen, gerek kamuoyunu gerekse memur kitlesini hazırlamak için çeşitli etkinlikler ve eylemler düşünüldü. Oportünizm bu etkinlikleri dahi içeriğini boşaltarak kabul etse de, Türkiye'nin dört bir yanında onbinlerce memur basın açıklamaları, şölenler, pikninkler, işyeri toplantıları ve mitinglerle Ankara bedefine kilitlendi.

"Grevli Toplu Sözleşmeli Sendika" talebinin mücadele ederek kazanılacağını bilen devrimci memurlar, bu kazanımın grevlerin yaşama geçirilmesiyle bir anlamı olacağını belirtiyorlar. Ama yine de Ankara yürüyüşünün bu hakkı elde etmede bir aşama olacağını kabul ediyorlar. Yeter ki, hakkı verilerek yürüyüş tamamlansın, yeter ki, memurun kararlılığı siyasi iktidara gösterilsin.

1 Temmuz Perşembe günü Kadıköy İskele Meydanı'nda toplanan 3000'i aşkın kamu emekçisi, davul zurna eşliğinde, halaylar çekerek Ankara yürüyüşünü ilan eden bir basın açıklaması yaptılar. "Grevli Toplu Sözleşmeli Sendika hakkı için mücadele ettiklerini" ifade eden kamu emekçileri, taleplerini iktidara kabul ettirmek ve kamuoyuna duyurmak için Ankara'ya yürüyeceklerini belirttiler. İktidarın kamu emekçilerinin taleplerine olumsuz yaklaşması durumunda grevleri hayata geçireceklerini de belirten kamu emekçileri, Söğütlüçeşme tren istasyonuna kadar sloganlar eşliğinde yürüdüler. Çevre halkı tarafından ilgiyle izlenen ve destek gören yürüyüş sırasında sık sık "Devlet Personel Yasasına Hayır", "Toplu Sözleşme Hakkımız Grev Silahımız", "Yaşasın Demokrasi Mücadelemiz", "Memuruz Haklıyız Kazanacağız", "Siyaset Hakkımız Engellenemez", "Baskılar Bizleri Yıldıramaz", "Devlet Terörüne Hayır", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı. Yürüyüşçüler tren istasyonuna yaklaştığında Kadıköy Belediye binasına BEM-SEN imzalı "Memuruz Haklıyız Kazanacağız" yazılı bir pankart asıldı. Tren istasyonunda halaylar çeken kamu emekçileri, sendika yönetici ve temsilcilerini coşkulu bir şekilde Ankara'ya yolcu ederek dağıldılar.

Ankara yolu, grevli-toplu sözleşmeli sendikaya uzanan yolun bir parçası. Menzile özveri ve kararlılıkla ulaşılacak.

Kağıthane direnişi yeni saldırılarla yüz yüze

Belediye ve polis Kağıthane işçilerinin dirençlerini kırmak için yeni yöntemlere başvuruyor. Kağıthane işçilerinin bir kısmının Ankara'da sürdürdükleri süresiz açlık grevinin ölüm sınırına geldiği şu günlerde, İstanbul'dan arkadaşlarını destekleyen işçiler yeni bir saldırıyla karşılaştılar.

26 Haziran Cumartesi günü, sabah 05:00 civarı, elinde arama izni dahi olmadan Kağıthane işçilerinin kaldığı işçi lokaline gelen Kağıthane Belediye Başkan yardımcıları, çevik kuvvet ve zabıta ekipleri işçilere pervasızca saldırarak lokali talan ettiler. İşçileri desteklemek için lokalde bulunan Nazan Üstün (İHD temsilcisi), Ümit Gürbüz, Sabiha Budak, Fevzi Çakut, Özcan Köse, Selçuk Ulu, Sadık Tekin ve Cevdet Bayır ise gözaltına alındılar.

Aynı zamanda Belediye-İş Sendikası Beyoğlu Şubesi'nin Bölge İşçi Temsilciliği olan işçi lokali işçiler dışarı çıkarılarak mühürlendi. Hiçbir gerekçe gösterilmeden, sadece "Valilik emri" denilerek lokalin kapatılması, ülkemizde iktidarın demokratik mevzilere ve mücadeleye karşı ne kadar tahammüsüz olduğunun da bir göstergesi oldu.

Baskın sırasında herhangi bir tutanak tutulmadan, eşyalara el konuldu.

28 Haziran günü SHP Kağıthane İlçe Merkezi'nde bir basın toplantısı düzenleyen işçiler, bu keyfi uygulamayı protesto ettiler.

Baskın sırasında yaklaşık 159 milyon liralık eşya ve malzemeye polis tarafından el konulduğunu söyleyen işçiler, bu eşyaların içinde bir adet TV-video, 6 adet masa, 70 adet sandalye, bir adet –kitaplarıyla birlikte– kitaplık, 17 adet yatak, 10 adet battaniye, üç adet çelik dolap, üç adet büyük boy likit gaz tüpü, 20 adet çerçevelenmiş fotoğraf, 15 adet fotoğraf panosu, bir adet vitrinli buzdolabı, çok miktarda çay ve şeker, bir adet vantilatör, iki adet sehpa olduğunu belirttiler. Ayrıca, 100 milyon lira tutarındaki ilaçların ve direniş fonuna ait 30 milyon liranın akibetini bilmediklerini de açıkladılar.

Basın toplantısına İstanbul Tabipler Odası, İHD, İstanbul Barosu'ndan avukatlar ve Tüm BEL-SEN de katıldı. İşçiler açıklamalarında, "İlk günden beri toplumun her kesiminde yankısını bulan ve geniş destekler kazanan direnişimiz, başarılı çizgisini sürdürecek ve mutlaka sonuç alacaktır" dediler.

ANKARA'DA KAĞITHANE İŞÇİLERİNE DESTEK

Ankara'da süresiz açlık grevi yapan Kağıthane Belediye işçilerine destek vermek amacıyla 26 Haziran günü bazı sendikalar tarafından bir günlük destek açlık grevi yapıldı. Belediye-İş 1 No'lu Şube, Türk Harp-İş Sendikası, Otomobil-İş Sendikası ve TÜMTİS temsilcileri, 26 Haziran'da açlık grevinde 38. gününü olduran Kağıthane Belediye işçilerinin yanlarında olduklarını söyleyerek bir günlük destek açlık grevi yaptılar.

Kazanmak cesaret kadar özveriyi, kararlılık kadar da sabrı gerektiriyor. Direniş kazanacak!

Ayrıca direnişin 36. gününde Cemal Akgüç, Hüseyin Aslan, Rüstem Özhan isimli işçilerin sağlık durumlarının kötüleşerek hastahaneye kaldırıldıkları ve 29 Haziran günü taburcu edildikleri öğrenildi. Kazanana kadar devam edeceklerini belirten işçiler açlık grevini sürdürüyorlar.

Kontrgerilla yine İstanbul sokaklarında

Kürdistan'da her gün birkaç kişiyi kaçırarak gözaltında kaybeden, katleden kontrgerilla İstanbul sokaklarında da işbaşında. Onlarca devrimciyi katleden, Soner Gül, Hüsamettin Yaman, Yusuf Erişti ve Ayhan Efeoğlu'nu gözaltında kaybeden kontrgerilla yeniden adam kaçırmaya ve infazla tehdit etmeye başladı.

30 Haziran günü, yolda yürürken sivil polisler tarafından kaçırılarak gözaltına alınan Sevgi Erdoğan'ın halktan yardım istemesi, polisi de alarma geçirdi. Vatandaşların, bir kadının 34 FCR 78 plakalı mavi renkli bir Şahin marka otoda bulunanlar tarafından kaçırıldığını bildirmesi üzerine Eminönü ve Fatih polis ekipleri otoyu kovalamaya başladılar. Olaydan üç dakika sonra 78.65 kodlu Fatih ekibi, telsizden aranan otoyu gördüğünü ve Edirnekapı yönüne gittiğini bildirdi. Ekip az sonra da E-6 yönüne giderken Haliç tünelinin çıkışında otoyu yakaladığını bildirdi. Otoyu yakalayan polisler, kaçıranların ve kaçırılanın kimliğini öğrenince şaşırdılar. Merkezin 78.65 kodlu polis ekibinden bilgi istemesi üzerine, durum açığa çıkıyordu. "Merkez önemli bir şey yok, arkadaşlar bizden" diyordu ekip. Sevgi Erdoğan'ı kaçıran işkenceciler, öylesine kendinden geçmişti ki, telsizden anons edilerek takip edilen otonun kendileri olduğunu bile fark edememişlerdi. Bu dikkatsizlikleri ise, bir kontrgerilla oyununun daha ortaya çıkmasına neden oldu.

SEVGİ ERDOĞAN- TAYAD Sekreteri olarak, Şark ÖZGÜR-DER Sekreteri, Gazetemizin Malatya Temsilcisi olarak demokratik mevzilerde mücadele etti. 30 Haziran'da Fatih'ten kaçırılarak gözaltına alındı. Şu anda siyasi şubede.

Kontrgerilladan Muhbirlik Teklifi

Kontrgerilla 28 Haziran günü, saat 21.30 sıralarında ise Bağcılar'da işbaşındaydı. Evine gitmekte olan Kemal Işık'ın yolu sivil bir Renault'dan inen sivil polisler tarafından kesildi. Arabadan inen üç kişi "Kemal Işık sen misin?" diye sordular. "Evet" cevabını alan polisler, "Biz polisiz, iki gündür burada seni bekliyoruz, nerelerdesin?" dedikten sonra küfür ederek duvara yaslanmasını istediler. Kemal Işık'ın kafasına torba geçirerek arabaya bindiren polisler, daha sonra bilinmeyen bir yere götürerek işkence yaptılar. İşkence sırasında Kemal Işık'a "Gaziosmanpaşa'daki arkadaşlarınız gibi seni de öldüreceğiz" diyerek infaz tehdidinde bulundular. Kemal Işık'tan "yapmadığınız şey değil, öldürürsünüz ama, yanınıza kalmaz" cevabını alan polisler öfkelenerek gözaltında tuttukları Işık'a 12 saat boyunca elektrik vererek işkence yaptılar. Daha sonra muhbirlik teklifi yapılan Işık, polisler tarafından gözaltına alındığına dair hiçbir tutanak düzenlenmeden serbest bırakıldı.

ÖZ ÇELİK-İŞ'ten geri adım

Demirçelik işçileri grevden "kurtuldu"

Türkiye Demir Çelik İşletmelerinde çalışan 18 bin işçiyi kapsayan toplusözleşme görüşmeleri, 28 Haziran'da başlayacak olan grev öncesi sendikanın geri adım atmasıyla bitirildi. Öz Çelik-İş Sendikası ile Kamu-İş arasında yaklaşık 6 aydır sürdürülen toplu sözleşme görüşmeleri sırasında Demir-Çelik işçileri bir dizi eylem gerçekleştirdiler. Servis araçlarına geç binme, oturma eylemi, toplu viziteye çıkma ve fabrika işgali gibi eylemlerle iktidarı zorladılar.

Öz Çelik-İş Sendikası'na üye Demir Çelik işçileri 25 Haziran'da Karabük Demir Çelik İşletmeleri'nde, 26 Haziran'da İSDEMİR fabrikasında işvereni grev öncesi son kez uyarmak amacıyla bir miting düzenlediler. İSDEMİR fabrikasında çalışan 16500 işçinin katıldığı mitingde Öz Çelik-İş yöneticileri yaptıkları konuşmalarda koalisyon hükümetini eleştirdiler. Sendika başkanları istedikleri ücret zamlarının verilmemesi ve Demir Çelik İşletmeleri'nin özelleştirilmesi halinde fabrikalarında "kan akacağını" belirttiler.

Yapılan eylemlerde keskin sözler söyleyen Öz Çelik-İş yöneticileri 28 Haziran gecesi Kamu-İş'le yapılan görüşmede ise geri adım atarak, işçilerin taleplerini karşılamaktan uzak bir biçimde toplusözleşme görüşmelerini sona erdirdiler.

Memurlardan açlık grevi

Adana'da Tüm BEL-SEN üyesi 8 memur, özelde kendilerine karşı uygulanan hak gaspları ve sendikal özgürlükler üzerindeki baskıları, genelde de tüm emekçi halk üzerinde estirilen devlet terörünü kınamak, sessiz kalmamak için 21-24 Haziran tarihleri arasında dört günlük açlık grevi yaptı.

■ ■ ■

Adana'da EĞİT-SEN ve sağlık emekçilerinden ortak açıklama

23 Haziran günü Eğit-Sen Adana Şubesi'nde baskıları ve katliamları kınayan eğitim ve sağlık emekçileri, ortak bir basın açıklaması yaptılar.

Diyarbakır'da Elif Livan ve Nuriye Akın'ın öldürülmesi, Eğit-Sen üyesi İmam Taşçı'nın ve Elbistan'da beş öğretmenin saldırıya uğramaları, Halit Pamuk'un öldürülmesi, İkrami Han'ın yaralanması ve diğer katliamlar kınanarak, saldırganların yakalanması istendi. Kamu emekçileri açıklamalarını katliamlara karşı sessiz kalmayacaklarını, kalınmaması gerektiğini belirterek bitirdiler.

■ ■ ■

Ümraniye Belediyesi'nde direniş

İstanbul Ümraniye Belediyesi'nde çalışan 690 işçi 1992'den bu yana biriken ikramiyelerini ve aylıklarını zamanında alamadıklarını belirterek 28 Haziran'da oturma eylemine başladılar. Haklarını alıncaya kadar işbaşı yapmayacaklarını açıklayan işçiler, Belediye Başkanı'nın kendilerini tehdit ettiğini ve eylem yerine polis çağırıp gözdağı vermeye çalıştığını vurguladılar. İşçiler eylemlerini haklarını alıncaya kadar sürdürmekte kararlı olduklarını söylüyorlar.

ABD Irak'ı üçüncü kez bombaladı

Emperyalizm halkların kanıyla besleniyor

ABD, 27 Haziran günü sabaha karşı Irak'a üçüncü kez saldırdı. Kızıldeniz ve Körfez'deki iki ABD savaş gemisinden fırlatılan 23 Tomahawk füzesi Irak topraklarındaki "hedef"lerini vurdu. Bu kez "hedef" Bağdat'taki Irak Gizli Haber Alma Teşkilatı binasıydı. Resmi açıklamalara göre saldırıda en az 8 sivil öldü, 20'den fazla insan yaralandı, onlarca ev ve bina yerle bir oldu. Pek çok kez emperyalizmin vahşetini yakından gören Irak halkı, bu vahşeti bir kez daha yaşadı. ABD her seferinde olduğu gibi bu kez de saldırganlığına kılıf bulmakta zorlanmadı. Clinton, Irak'ın, ABD eski başkanı George Bush'a Kuveyt'e yaptığı bir gezi sırasında suikast girişiminde bulunulacağını söyleyerek, saldırının gerçekleştiğini açıkladı. CIA'nın Anti-Terörizm Dairesi'nin yayınladığı raporda, suikastin Kuveyt'in uydurması olduğu yer aldıysa da, bu, durumu değiştirmedi. Hatta Clinton, bunun "uluslararası terörizme karşı bir kararlılık gösterisi" olduğunu söylüyordu.

Emperyalizm bugüne kadar onlarca ülkeye saldırdı, topraklarını işgal etti, tonlarca bomba yağdırdı. Halkları katletti, işkenceden geçirdi. Ve hepsini de "makul" gerekçelere dayandırdı. "Barış ve demokrasi"yi sağlama adına, halklara "özgürlük" götürme adına, "huzur ve istikrar" adına yapıldı tüm saldırılar. Binlerce insanın kimyasal silahlarla, bombalarla katledildiği operasyonlara "umut operasyonu" denildi. Emperyalizm 1966'da binlerce Vietnamlıyı öldürürken de, 1950'lerde Kore'ye girerken de, '86'da Libya'ya bomba yağdırırken de, Aralık '89'da Panama'ya asker çıkartırken de hep aynı şeyi söylüyordu. Tüm bunlar "barışı sağlamak" için yapılması gereken "acil müdahaleler"di. Ancak barış için girdiği topraklardan milyonlarca insanı vahşice katlederek, halklara bir daha asla belleklerden silinmeyecek acılar yaşatarak çıktı emperyalizm.

"Huzur ve istikrar"dan kastedilen, gerçekte emperyalizmin kendi huzursuzluğu ve istikrarsızlığıydı. Bu istikrarsızlık onu her geçen gün dünya halklarına karşı daha da saldırganlaştırdı. ABD bu şekilde yalnızca 1946-75 yılları arasında tam 215 kez askeri güce başvurdu. Özellikle sosyalist ülkelerin çöküşüyle birlikte, emperyalizmin saldırganlığı daha da tırmandı. Bugün de sırtını BM'ye yaslayan emperyalizm, "yeni dünya düzeni" adına katliam ve terör politikalarına hız vermektedir. Körfez savaşından sonra Somali'ye asker çıkartılması, geçtiğimiz Ocak ayında Bush'un giderayak Irak'a gerçekleştirdiği füze saldırısı ve ABD'nin "taze" başkanı Clinton'ın emriyle Irak topraklarının bir kez daha bombalanması, emperyalizmin halklara sunduğu "yeni dünya düzeni"nin gerçek yüzüdür.

Emperyalist Saldırganlık Halklara Gözdağı Vermeyi Amaçlıyor

Bugüne kadar onlarca örneğini gördüğümüz ve bugün de Somali'de, Irak'ta tanık olduğumuz "müdahale"lelerin özünde emperyalizmin çıkarları yatmaktadır. O, her şeyi "insan hakları", "demokrasi", "uluslararası hukuk" adına yaptığını söyleyerek, dünya halklarına saldırmakta, halkları birbiriyle çatıştırıp, güçsüz düşürmekten yarar ummaktadır. Kendi çıkarına zarar gelmediği noktada ise "müdahale" diye bir derdi yoktur.

Emperyalist saldırganlığını halklara zorla ve katliamlarla dayatan ABD ise BM'yi bir kukla gibi oynatmakta, BM'nin "uluslararası hukuku"nun gölgesinde at oynatmaktadır. Bugün emperyalizmin dünya üzerindeki hakimiyetini sağlamlaştırma çabaları, giderek derinleşen krizi ve istikrarsızlığının çözümsüzlüğe doğru yol alması, Clinton'ın kendini emperyalist tekellere kanıtlama çabasıyla da birleşince, ABD suni bile diyemeyeceğimiz sudan sebeplerle saldırı zeminleri aramaktadır.

"Değişim" sloganıyla işbaşına gelen Clinton, katliamcılıkta Bush'tan hiç de geri olmadığını, onu aratmayacağını emperyalizme göstermek istemektedir. Irak'a saldırı bunu gösteriyor. Keyfilikte sınır tanımayan emperyalizm, Irak'a saldırarak bir kez daha dünya halklarına gözdağı vermek istemiştir. Giderek derinleşen ekonomik bunalımını hafifletemeyen, çığ gibi büyüyen işsizliğe çare bulamayan, sokaklarda dilenen insanlarıyla, köprü altlarında sabahlayan çocuklarıyla, yoksul kenar mahalleleriyle, öfkeli siyah insanlarıyla hiç de istikrarlı görünmeyen "özgürlükler ülkesi" ABD, emperyalizmin jandarmalığını yaparak, bu gözdağı politikalarında başı çekmektedir.

Görünen o ki, Irak'a yönelik bu son saldırı ne Clinton, ne de emperyalizm açısından hiç de puan alıcı bir sonuç yaratmışa benzemiyor. Diğer emperyalist ülkeler ve işbirlikçi oligarşiler bir yana, ABD'de yapılan kamuoyu araştırmaları bile bunu gösteriyor. Amerikan CNN televizyonu, saldırıdan sonra yaptığı bir kamuoyu araştırmasında, ABD'de yaşayanların çoğunluğunun saldırıyı desteklemediğini açıkladı. Ülkemizde, işbirlikçi tekelci burjuvazinin sözcülüğünü yapan burjuva basın bile saldırıyı "Clinton'ın gövde gösterisi" diye niteledi. Gerek Körfez savaşı, gerek Somali'ye asker gönderilmesi ve gerekse diğer emperyalist müdahalelere alkış tutan, ABD'nin "kahramanlığını" ağzı sulanarak anlatan basın, bu kez "Amerika saldırmak için bahane arıyor", "Bağdat niçin bombalandı?", "Sıkıldıkça vur Bağdat'ı", "Clinton Bush'laştı" manşetlerini attı. Hatta ABD'nin saldırısının, yeni dünya düzeninin ne olduğunu gösterdiğini yazanlar da oldu.

Daha dün Körfez savaşı sırasında ABD'nin "sorti"lerini ağzı kulaklarına vararak anlatan, çokuluslu gücün Somali halkına nasıl "umut" götürdüğünü yaza yaza bitiremeyen tekelci basın, şimdi ABD saldırısına karşı daha temkinli bir üslup kullanıyordu. Aslında burjuva basın ABD'nin Irak'a saldırısından rahatsız değildi. O yalnızca emperyalizmin aynı "hassasiyeti" Bosna ve Azerbaycan için de göstermesini istiyordu. Burjuva basını çileden çıkaran, emperyalizmin buralardaki çatışmaları seyretmekle yetinmesiydi. "Canı sıkıldıkça Irak'a saldıran Amerika, Bosna-Hersek'teki, Azerbaycan'daki vahşete neden ses çıkarmıyor?" diyordu basın. Ses çıkaramazdı. Daha doğrusu ses çıkarmazdı. Çünkü Yugoslavya'nın bölünmüş-parçalanmış ve birbiriyle çatışan halkları emperyalizm için yeterlidir. O daha fazlasını istememektedir. Emperyalizm Yugoslavya'yı böleceği kadar bölmüş, parçalamış ve parçaları Avrupa dengelerinde bir yere oturtmuştur. Daha fazlasına gerek yoktur. Azerbaycan için de durum farklı değildir. Benzer gelişmelerin yaşandığı diğer yerlerde de... Emperyalizm nerede çıkarı varsa oraya el atmakta, ötesine karışmamaktadır.

İşte emperyalizmin eseri... İşte saldırganlığın belgesi... Bunları unutmak mümkün değil!..

ABD'nin Sadık Dostu Türkiye

Irak'ın bombalanması halklarımızın nezdinde, şu veya bu oranda bir tepkiye neden olsa da, Çiller Amerikancılığını gösterdi. Saldırı öylesine pervasız ve intikam saldırısıydı ki, herkesin karşı çıktığı bu saldırıya Çiller "Bizi ilgilendirmez" diyebildi. Ayrıca ABD, dostunu da unutmamış, saldırıdan yarım saat önce "bir zahmet" arayıp, Demirel'e bilgi vermişti. Değişen bir şey yoktu. Nasıl ki, Özal ABD'li "yakın arkadaş"larıyla telefonla konuşup onay verirken, Demirel ve Çiller de farklı davranmadı. Evet, kumaş değişse de içindekiler aynıydı; emperyalizme kucak kucağa olundukça bu aynılık sürecek.

Emperyalizme Dur Demek Bugün Her Şeyden Daha Önemli

Krizi giderek derinleşen emperyalizm, dünyanın her tarafında savaş çığlıkları atıyor. Tıkanıklığını, halkları kan ve gözyaşına boğarak, kentleri harabeye çevirerek gidermeye çalışıyor. "Dünyanın hakimi benim, ne istersem yaparım" diyerek gözdağı veriyor. Emperyalizmin "İnsan hakları", "demokrasi" gibi söylemlerle çirkin yüzünü gizlemeye çalışması boşunadır. Hiçbir şey onun açmazını çözemeyecektir. Ne halkların üzerine yağdırılan bombalar, ne de '68'li Clinton'ın katliam politikaları halkların emperyalizme karşı kabaran öfkesini dizginleyemez.

Somali halkının çokuluslu güce karşı direnişi, Irak halkının katledilen sivillerin cenaze töreninde ABD eşkıyalığını lanetleyen sloganları bunun kanıtıdır.

ABD'den Rusya'ya ambargo

Kapitalist tercihin ödülü

ABD Hindistan'a balistik teknoloji sattığı için Rusya'ya "ticari yaptırımlar" uygulanacağını açıkladı. Gazetelerde küçük bir haber olmaktan öteye geçmedi bu gelişme.

Oysa dün, ABD ya da Sovyetler Birliği yetkililerinin demeçlerinin arasına sıkıştırılmış bir sözcük bile günlerce "soğuk savaş" rüzgarlarını estirebiliyor. ABD'nin SB'ye, SB'nin ABD'ye yönelik en küçük tavrı her seferinde nükleer savaşlara uzanan kurgulara yol açıyordu.

Rusya için kapitalizmin tercihi emperyalizme teslimiyete doğru uzandı. Teslimiyetin sonu yoktur. Rusya halklarının ulusal onuru ayaklar altında çiğnenirken, IMF kredilerinin "kapitalist reform" şartına bağlanması örneğinde olduğu gibi, yeni kapitalist reform dayatmaları da sürecektir.

Onur duyulan Sovyet kimliğinin yerini, bağımlı bir ulusun kimliği almaktadır. 2. paylaşım savaşında faşizme-emperyalizme karşı direnmesiyle, emperyalizmin tüm kuşatmalarına karşın sağladığı ekonomik ilerlemeyle, her alandaki ulusal başarılarıyla "Sovyet" olmaktan onurla, gururla söz edebiliyordu insanlar. Bugün yalnızca onursuz bir dış politikayla emperyalizme yaltaklanan bir yönetimleri var. Kapitalist restorasyonun Sovyet halklarından alıp götürdüklerinin bir yanını da bunlar oluşturuyor. Sosyalizmin kazanımlarıyla kapitalizmin onlardan çaldıkları özellikle bu noktada kendini çok daha çarpıcı ortaya koyuyor ve tüm bunlar Sovyet insanını yeniden protestolarla Kızıl Meydan'a dolduruyor. Emperyalizmin uyguladığı her baskı, her ambargo sosyalizmin kazanımlarını kitlelerin gözünde biraz daha gün ışığına çıkarıyor. ✪

❑ ❑ ❑

"İnsan hakları"nın iki yüzü

Emperyalistler metropollerinde ya da yeni-sömürgelerinde halklara terör uygularken, bir kavramı ağızlarından hiç düşürmüyorlar: İnsan hakları.

Emperyalist hükümetler ya da oligarşik diktatörlükler, başka ülkeler söz konusu olduğunda çok keskin savunucusu kesiliyor bu kavramın. Ama, "insan hakları, hemen şimdi burada" taleplerine de kulaklarını tıkıyorlar.

Avusturya'nın başkenti Viyana'da geçtiğimiz hafta düzenlenen "BM İnsan Hakları Konferansı"nda egemen sınıfların "insan hakları" demagojilerinin, ikiyüzlülüğünün yeni bir örneğine tanık olundu.

Konferansa katılan 171 ülkenin temsilcileri insan hakları üzerine nutuklar atıp, en güzel "temenni"lerde bulunurken, tüm dünyada insan haklarını gözetecek bir organın kurulması pek çoğunun karşı çıkması sonucu mümkün olamadı. Bir "İnsan Hakları Yüksek Komiserliği"nin kurulması bir başka bahara kaldı!..

Kuşkusuz yarın böyle bir kurum da oluşturulabilir. Ama "insan haklarının uygulanıp uygulanmayacağının denetlenmesi" adına denetimi olanaksızlaştıran maddelerle... Çünkü bu tip uluslararası sözleşmelerin ortak özelliğidir; her ülkenin egemen sınıflarına, devrimci mücadele karşısında her türlü baskı ve terörü uygulama olanağı veren boşluklar, ek fıkralar, çekinceler bulundurulur.

İnsan hakları egemen sınıfların ya da uluslararası kuruluşların ihsanıyla değil, halklar, bu hak ve özgürlükler için mücadele ettiği ölçüde vardır.

Partileşme sürecinde kolekt

Bu süreçte en çok konuşulan konulardan biri kolektivizmdi. Darbecilerin iddiasının tersine, Devrimci Sol, kolektivizmi yaşama geçirme çabasında olduğunu açıklıyordu. Devrimci Sol dergisinin 6. sayısında bu konuda şunlar anlatılmaktaydı:

Darbenin ortaya çıkışıyla birlikte kolektivizmin partileşme sürecinde yukarıdan aşağıya örgütlenişi tartışılan konuların başında yer aldı. Darbeciler kolektivizme verilen önemi ve bu konuda atılan pratik adımları yadsırcasına işi kolektivizmin MK'da olmadığı karalamasına vardırdılar. Kendi kendilerini aşağıya inkar ettiler. Örgütümüzün bütün süreci açıklayan yazılarının ortak onaydan geçmiş olmasını bildikleri ve taslaklar üzerinde tartışıp, kendi düşünce, eleştiri ve önerilerini açıkça belirttikleri halde 1990-1992 atılım yılları içinde çıkan yazıları giderek kabul etmemeye ve eleştirmeye başladılar. İçlerinde en keskin olanları, "Yolun Neresindeyiz?"de az bile yazılmış, daha yazılmalıydı diyenleri bile "Yolun Neresindeyiz?"le birlikte kolektivizme saldırıya geçtiler. Bu açıdan kolektivizmi 1990 Mart kararlarıyla birlikte pratiğe aktarmada nasıl bir yol izlendiğini ve bunda ne kadar yol alındığını görmek için ise "Yolun Neresindeyiz?"den başlamak gerekiyor.

Ağustos 1990'da çıkardığımız broşürde şöyle demiştik:

"Kararların hayata geçmeye başlamasıyla birlikte hareket, örgütlenmede, önderlikte, politika üretiminde, siyasi eylemde kendini yenilemiş, belli ölçüde atılım yapmıştır. Kuşkusuz bu atılım, ricat boyunca geçeri uzun süre düşünüldüğünde güçlü bir atılım değildir. Ama ricattan çıkmayı sağlayabilecek yeterlilektedir.

"Örgütlenme, önderlik, politika üretimi, siyasi eylem vb. boyutunda yaptığımız bu atılım her şeyiyle mükemmel, bitmiş/tamamlanmış bir dönüşüm olarak görülmemelidir. Eksik ve zaafların bir çırpıda aşılması mümkün değildir; ve daha bir süre eski alışkanlıkların gizli ve açık dirençleri şu veya bu biçimde devam edecektir. Kısaca önümüzdeki dönem, altüst oluşların ve yeniden oluşumların devam edeceği bir dönem olacaktır; ancak kolektif örgütlenmeyi yadsıyan bir işleriliğe kesinlikle geri dönümeyecektir. Mücadele –silahlı ve silahlı olmayan biçimleriyle– örgütlenmeyle birlikte yürüyecek, başka bir deyişle, örgütlenme ve mücadele, mücadele ve örgütlenme iç içe geçmiş bir süreç içinde ilerleyecektir.

"Hareketimizin geleceğini belirleyen olgu, kolektif örgütülülükte ısrar ve siyasi pratiğin yükseltilmesinde yatmaktadır."

"Yolun Neresindeyiz?"de söylendiği gibi Ağustos 1990'da kolektif üretim ve katılımcılığı hareketin geleceğini belirleyecek olan ana olgulardan biri olarak tespit etmiştik.

Bizi bu yargıya götüren nedenler neler-di? Kolektif üretim her zaman devrimci bir örgütün esaslarından biri olmuştur. Ancak yaşadığımız süreçte bizler açısından her zamankinden daha fazla öneme sahipti. Bu süreç nasıl bir süreçti?

1985'te ricat kararı alındığında yeterli kadro birikiminin sağlanması, sağlam bir yeraltı yapısının oluşturulması, kitlelerle bağların sağlamlaştırılması vb. noktaları hedeflenmiş ancak bu süreç adımların yavaş atılması dolayısıyla uzamıştı. Yenilen darbeler, 12 Eylülün yarattığı psikolojik ortam, hareketin yönetiminin güçsüz ve yetersiz olması, eksik ve zaafların her adımda hareketin önüne yeni barikatlar kurması, kadroların düşük seviyeleri, örgütlü davranma alışkanlığının zayıflamış olması vb. nedenlerle kendiliğindencilik ağır basmış, hareket bir anlamda hantallaştırılmıştı.

Bütün bunlara, programsız çalışma, günübirlik kararlar alma, kolektivizmden uzaklaşma, politik gelişmeler karşısında duyarlı olmama, organlaşma yerine bireylere yönelme, bireylerle iş görme, dar pratikçilik vb. daha birçok ariza eklenebilir. Böylece atılım için bir kısım adımlar atılmış olmasına karşın, esasta, başlangıçta belirlenen hedeflerden uzaklaşma söz konusu olmuştur.

Kadro yetiştirilmesi konusunda kendiliğindencilik ağır basmış, yeni kadroların geniş kitle içerisinden çıkacağı görülemeyip, dar kadro çalışmasına gereken önem verilememişti. İllegal çalışma aşırı abartılıp ilişkiler alabildiğine daraltılmış, kitlelerden uzak düşülünce de insanların çıkartılmasında güçlüklerle karşılaşılmıştı. Kadro istihdamında ve belirli çalışma alanlarında yoğunlaşma konusunda kendiliğindencilik ağır basmaktaydı. Stratejik yerler olan kırlar, kimi şehirler ve alanlar kendiliğinden gelişmeye bırakıldıkları için buralarda çalışmalar kısır bir biçimde sürmekteydi. Dar pratikçilik ve genel hedeflerden uzaklaşma, kırsal alanlara yönelme konusunda iradi adımların atılmasını engelledi.

Gerek kadro birikiminin sağlanması, gerekse de mevcut kadroların geliştirilmesi her şeyden önce kadroların hareket tarafından yeterince tanınmasına bağlıdır. Eğer bir hareket elindeki kadroları nicelik bir büyüklüğün ötesinde tanımıyorsa, kendi gücünün boyutları hakkında da herhangi bir fikre sahip değil demektir.

Yeraltı örgütlenmesi kendinden beklenen gelişmeyi gerçekleştiremeyince mevcut politik gelişmelerde ve örgütlülükte legalite giderek ön plana çıktı, gelişmeleri yönlendirmeye başladı ve denetim dışında hareket eder oldu. Her iki alan da birbirinden bağımsız görünüme sahip olmuş; dar ilişkiler şeklinde kalan illegalite, legaliteyi kucaklayacak durumdan uzaklaşınca legalite merkezi yönlendirmeden uzak, denetim dışı ve kendiliğinden büyüyen potansiyel bir örgütlenme haline dönüşmüştü. Bu süreçte bireysel iş görme alışkanlığı her şeye yansımış, bu nedenle ideoloji üretiminde, politika belirlenmesinde, taktik kararlar alınmasında sürecin gerisine düşülmüştü. Cephe gerisi ise neredeyse tamamen unutulmuştu. Ne Ortadoğu'da ne de Avrupa cephesinde yeni ve ileri bir adım atılamadı.

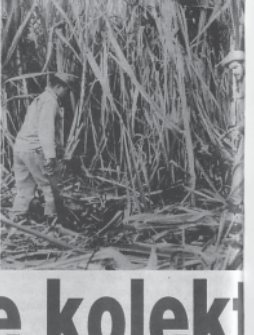

"Parti normlarıyla değerlendirdiğimizde, bugün hemen her şeyde sorumluluk sahibi kadroların büyük çoğunluğu, 'örgüt insanı'yla bağdaşmayacak tavır ve davranışlar içine girebiliyor ve bu davranışlar yılların alışkanlıklarıyla, denetim dışı kalmasıyla adeta kanıksanmıştır. Bunu mutlaka değiştirmek, partili insanı, sorumluluğunun bilincinde olan insanı yaratmak zorundayız. Biz partili insandan, taşıdığı sorumluluğun gerçekten bilincinde olan ve hesabını veren insanı anlanız. Disiplinsiz ve sorumsuz davranan, kararları uygulamayan, kolektif çalışmadan sıkılan, hesap vermekten kaçan, kendi hata ve zaaflarını görüp aşma yerine çok kolay biçimde başkalarını ve hareketi suçlayan, sorun çözme yerine sorun yaratan insanı anlamıyoruz."

dediğimiz ricat çıkışında yayınlanan "Yolun Neresindeyiz?"de içinde yaşadığımız duruma ilişkin olarak şunları söyledik:

"Kuşkusuz bugün eldeki insan malzemesiyle kurulacak bir partinin, her halükarda oportünistlerin partilerinden çok daha işlevli olacağı açıktır. Ama bu parti muhteva olarak ne THKP-C'yi aşan bir parti -ki bugün oluşturulacak bir parti THKP-C'yi aşmalıdır- ne de M-L bir parti olacaktır. Biz, adı "parti" olan bir partiden değil, sınıf savaşına önderlik eden, ülke genelinde politikalar üretip bunları uygulayan, her gün biraz daha gelişen ve kitleleri savaştıran gerçek bir öncü partiden söz ediyoruz. Böyle bir parti, içinde bulunulan zaafı durum aşılmadan olanaksızdır. Daha başlangıçta zaafları kurumlaştıracak bir parti, ileride hantallaşmaktan, muhtemel hizipleşmelerden ve bölünmelerden kurtulamaz. Bundan partiyi idealize ettiğimiz ve her türlü zaaftan arınmış olarak gördüğümüz gibi bir sonuç çıkarılmasın. Parti de bünyesinde çeşitli zaafları taşıyacaktır, ancak bunları aşacak bir dinamiğe sahip olduğu sürece zaaflar belirleyici olmayacak, mücadeleyi kesintiye uğratacak bir boyuta ulaşmayacaktır.

"Bunun için öncelikle deforme olan "biz" olgusunu yukarıdan aşağıya her boyutta yeniden şekillendirmeliyiz. Örgüt bilinci gelişmiş, örgütlü hareket etmeyi içselleştirmiş, disiplin ve sorumluluk duyguları güçlü, davasına bağlı ve onun için kendini feda etmeye hazır kadrolar yaratmak zorundayız. Böyle kadrolar olmadan savaşçı bir örgüt (parti) kurulamaz."

Bu esaslar ışığında ricattan çıkış ve atılıma geçiş için şu hedefleri tespit etmiştik:

1- Kadro birikimimizle orantılı olarak yeraltı örgütlenmesini organlaşma temelinde geliştirdiğimizde, en azından stratejik bölge ve alanlarda tamamladığımızda;

2- Örgüt iradesini ideolojide, politikada, taktikte, günlük yaşamda, hemen her konuda hakim kılabildiğimiz ve kolektif işleriliği yerleştirebildiğimizde;

3- Kadroların eksik ve yetersizliklerini aşarak bir örgüt insanı sorumluluğu ve yetkinliğine erişmelerini sağladığımızda;

4- Ülke genelinde gündemi belirleyecek ya da etkileyecek politikaları siyasi ve askeri boyutlarıyla pratiğe geçirebilecek bir kadrolaşma düzeyine ulaştığımızda;

5- Merkezi düzeyde politika üretebilecek, her şart altında önderlik yapabilecek ve kendi içinde alternatiflerini çıkaracak, kısaca bir parti çatısını oluşturabilecek önder düzeyde bir liderlik kurumu yaratabildiğimizde;

6- Siyasi pratiği çok yönlü geliştirerek yükselttiğimiz, silahlı eylem çizgisini hayata geçirebildiğimiz ve buna bağlı bir istikrar kazandırabildiğimizde;

Kısaca; örgütlenmemiz ve mücadelemizle, politika ve taktiklerimizle asgari anlamda gerçek bir yeraltı örgütü olabilecek bir olgunluğa erştiğimizde, bugünkü işleyiş ve örgüt yapılarımızı dönüşüme uğrayarak nitelik sıçraması yapacaktır.

Bütün bu zorlukları aşmanın, saptanan hedeflere varmanın yolu kolektif örgütülükten geçiyordu. Bu nedenle, "Hareketimizin geleceğini belirleyen olgu kolektif örgütülülükte ısrar ve siyasi pratiğin yükseltilmesinde yatmaktadır." dedik. Sorun her zaman olduğu gibi -fakat içinde bulunduğumuz aşamada daha çok- şu ya da bu mekanizmanın değil herkesin sorunuydu. Hareketi sahiplenme ve harekete her şeyini sunma ile ilgiliydi. Yukarıdan aşağıya bütün kadro ve militanlar gerek kendi mekanizmalarında, gerekse de hareketin yaşadığı problemlerin çözümünde seferber olmalıydılar. Kolektif örgütülülükte ısrar bu katılım için zorunluydu ve bu süreçte tüm bireysel ayak direnmeler, eski zaaflı ilişkilerin sürmesinden yana olanlar, kişisel zaaflarını hareketin gelişmesinin önüne dikenler, başına buyruk, denetimsiz, kontrolsüz davranış ve eğilimler tasfiye olmalıydı ve bunların da ortaya çıkarılmasının, hareket nezdinde gizlenmiş ilişki ve çalışma şekillerinin deşifrasyonu da yine bu kolektif işleriliğin hayata geçirilmesinde yatmaktaydı.

Kolektif üretim ve tartışmaya ricattan atılıma geçiş aşamasında her zamankinden daha fazla önem verilmesinin nedenleri bunlardı. Darbecilerin gözardı ettikleri ve bilinçli çarpıttıkları nokta burasıdır. Kolektivizme verilen önem ve atılan somut adımlar onları rahatsız ediyor. Çünkü kolektivizmin olmadığı yerde bu tür yaklaşımları kendi yalan ve karalamalarına rahatlıkla dayanak yapıyorlar.

KADROLARIN GELİŞMESİ KOLEKTİF ÜRETİME BAĞLIDIR

"Yolun Neresindeyiz?"de kadroların

Kolektivizm üzerine ne söylenirse söylensin, hareket ruhuna sahip, ortak iş gören insanlar yaratılmadıktan sonra, sözlerin hiçbir anlamı kalmaz.

f üretim

gelişmesine ilişkin olarak şunları belirtmiştik:

"Kadro, ideolojik, politik, örgütsel bakımdan yeterli eğitimden geçmiş ve yetkinleşmiş insan demekse, kadro yaratma (ya da yetiştirme) sorunu da, bir politika ve program sorunu demektir. İnsanların tecrübe birikiminden yoksun olmaları, yeterli siyasi eğitimden geçmemiş olmaları vb. konularda yetersizlikleri ancak kolektif örgütlenme içinde, planlı ve programlı bir çaba ile aşılabilir. Tecrübe ve yaşam içinde kazanılabilir, yetenekler kendilerini ifade edebilecekleri platformlarda ortaya çıkabilir. Kolektif örgütlenmeye gidilmediği sürece, insanları daha yakından tanımak, yetenek ve kapasitelerini gözleyebilmek, eksikliklerini tespit ederek gidermek mümkün değildir."

Evet, konu tartışmaya yer bırakmayacak kadar açık ve nettir. Hareketimiz mücadeleyi yükseltmede önüne kolektivizme geçişi koymuştur.

Gerek kadro birikiminin sağlanması, gerekse de mevcut kadroların geliştirilmesi her şeyden önce kadroların hareket tarafından yeterince tanınmasına bağlıdır. Eğer bir hareket elindeki kadroları nicelik bir büyüklüğün ötesinde tanımıyorsa, kendi gücünün boyutları hakkında da herhangi bir fikre sahip değil demektir. Buna karşın o kadroların tek bir hiyerarşinin emir komuta zincirine göre tanıyamaz. Kuşkusuz hiçbir fikir edinemez değildir, belirli sonuçlar elbette elde edilir, ancak bu sonuç her zaman için eksikli olacaktır. Çünkü birincisi bu şekilde bir kadro, bir militan ancak yaptığı işin durumuna göre değerlendirilebilir, denetim istendiği kadar artırılsın, rapor mekanizmaları istenildiği kadar iyi çalıştırılsın, son çözümlemede bireylere bırakılan işler onların şekillendirmek istediği şekilde görülür ya da bu tehlike en azından yüksek bir olasılıktır.

Birey inisiyatifinin geliştirilmesi değil fakat bireylere bırakılan işlerin artırılması kontrolsüz ve denetim dışı alanları genişletir. Bu durum kimi zaman ve yerde olağandışı başarıları beraberinde getirebilir. Bizim gibi hareketlerin özellikle başlangıçta kadro kaynakları yoğunlukla küçük burjuvazidir. Küçük burjuvazinin gerek sınıf olarak gerekse bu sınıfın tek tek bireyleri olarak yeteneklerini küçümsememek gerekir. Tarihin bu melez sınıfı, çocuğu olduğu çok değişik sınıfların olumlu ve olumsuz birçok özelliğini yapısında taşır. Bu nedenle alt ve üst sınıfların birçok yeteneğini kendinde toplamış kesimleri gerek bizim tarihimizde, gerekse de dünya tarihinde çok önemli roller oynamışlardır. Bizim saflarımızda da küçük burjuvazinin bu yeteneki kesiminden çok insan vardır. Geçmişte önemli başarılarımızın bir kısmı bu insanların omuzları üzerindedir. İşte birey üzerinde sürdürülen ilişkilerde ortaya çıkan başarılarımızın kısmı ve sınırlı kalması da bu noktaya dayanır. Küçük burjuvazinin yapısında var olan istikrarsızlık burada da ortaya çıkar. Başarılar çoğunlukla bu nedenle örgütlenmenin bütününe nüfuz etmez, sınırlı kalır.

İnsanlar başarıları kendi hanelerine yazma, başarısızlıkları ise çeşitli bahanelere bağlama eğilimindedirler. Başarılı olunan durumlarda kendi rollerini abartma eğilimi taşırlarken, başarısızlıklarda başkaları ön plana çıkar. Bu arızalar saflarımızda her kademede şu ya da bu düzeyde söz konusudur. Bu nedenle bireyler üzerinde yükselen ilişkiler ağı bu noktada sınırın nerede başlayıp nerede bittiğinin en zor tespit edildiği koşulları oluşturur. Bütün bunlar kadroları tanıyıp, eksik ve zaafları tespit edip ona göre çözümler üretmede sürecin önüne daima barikatlar diker. Tespit edilemeyen sorunlara çözüm üretmek elbette mümkün değildir. Bu durum mevcut sorunları biriktirir; birikim görülmez, ya da görmezden gelinir, her şeyin çok iyi gittiği düşünüldüğü sırada, hiç hesapta olmayan çatışmalar, çekişmeler, çözülmeler meydana gelir, işler hızla altüst oluşa doğru yuvarlanır. Harcanan onca emeğin önemli bir bölümü en azından heba olur. "O kadar insan vardı. Değerlendiremedik." hayıflanması kuru bir günah çıkartmadan öteye gitmez.

Bireyler üzerinde yükselen ilişkilerde statükoculuk ağır basar. Kendi başlarına buyruk birer dükalık haline gelen kimi mevzilere yerleşmiş yöneticiler ne kendilerine bir laf söyletirler, –söyleyenlere oklarının sivri ucunu gösterirler– ne de ellerinin altındaki örgütlenmeyi harekete geçirirler. Bu tür dükalıkların sayısı arttıkça birbirlerini koruma, birbirlerinin yanlışına ses çıkarmama, kollama artık tehlikeli bir hastalık olarak örgütlenmenin bünyesine yerleşir. Statükoculuk virüsü ile birlikte yerleşen bu hastalık örgütlenmeyi günden güne kemirmeye başlar, birbirini kollama kaygılarıyla şekillenen ilişkiler içerisinde kastlar ortaya çıkar ve bu örgütlenmenin sonu olur. Kuşkusuz bu her zaman böyle değildir. Yine de hareketimiz açısından en büyük tehlikelerden biri statükoculuktur. Statükoculuk örgütü hantallığa uğrattığı gibi, bir süre sonra çalışamaz hale getirir, kişisel kaygılar ön plana çıkar.

Bireyler üzerine yükselen örgütlenmede kadro ve militanların zaafı ve eksik yanları gerektiği ölçüde tanınmadığı gibi, onlarda var olan yetenekler de ortaya çıkanlamaz. Çünkü, birincisi, belirli bir mekanizmada statükoculuğa saplanmış bir yönetici, istese de istemese de kendi yeteneklerini kullanamaz, onları harekete geçiremez. O oluşturduğu statükoların arasında kendi faaliyetlerinin yeterli olduğunu düşünür, yeni atılımların, yeni gelişmelerin mevcut statükosunu sarsacağından korkar, dahası statükoculuğun ona verdiği hantallığı yönettiği birime yansıtır. Canlı, dinamik ilişkilerden korkar. Bu nedenle yönetimi altına aldığı kadro ve militanların da gelişimine engel olur. Bu ilişkiler ağı içerisinde özellikle yeni insanların sahip oldukları yetenekler ortaya çıkamayacağı gibi görülemezler bile. İnsanların kapasite ve yetenekleri esas olarak içerisinde bulundukları ortama, çalışma şekline ve hareket alanlarına göre ortaya çıkar; bunlar insanlara sunulmazsa eğer, pek çok yetenekli insan sahip olduklarıyla kaybolur giderler.

"Kadrolaşmanın sağlıklı bir tarzda geliştirilip yaygınlaştırılabilmesi (...) için: hayatın her alanında işlerliği olan, kolektif iş üreten gruplara ve mekanizmalara ihtiyaç vardır. Tüm sorunların bireylerin omuzlarında kaldığı ve gelişim seyri içerisinde kolektif yapılara dönüşmediği yerde önderliğin yanlış ve yetersizliğinden bahsetmek gerekir." (Hareketimizin Gelişimi ve Devrimci Mücadele)

Kadrolaşmanın gelişimi için kolektivizm; yukarıdaki alıntıda ve daha önce bunu söyledik, şimdi de söylüyoruz. Tek tek bireylerin omuzlarındaki ilişkiler bireylere bağlılığı ön plana çıkartırken, hareket bilincini, Devrimci Sol ruhunu sekteye uğratır. Katılımcılık her bireyin kendini bu hareketin organik bir parçası olarak görmesine yol açar. Hareketin organik bir parçası haline gelmemiş bir kadro, deyim yerindeyse, harekete yamanmış bir parça gibidir. Her zaman bir tarafıyla hareket aykırılığı olacaktır. İşte biz, "biz" olgusunun yaratılmasından bahsederken kadro ve militanlarda bu eklentiliğin, uyuşmamışlığın, kaynaşmamışlığın ortadan kaldırılmasından bahsediyoruz.

Herhangi bir alanın, herhangi bir birimin ya da herhangi bir yöneticiye bağlı bir militan ya da kadronun ruhsal şekillenişi değil, Devrimci Solcu ruhunu özümsemiş, onu kendi bünyesinin doğrudan bir parçası haline getirmiş olmaktır söz konusu olan. Hareketin asıl çimentosu bu ruhtur ve onun yaratılması da kolektif

Herhangi bir alanın, herhangi bir birimin ya da herhangi bir yöneticiye bağlı bir militan ya da kadronun ruhsal şekillenişi değil, Devrimci Solcu ruhunu özümsemiş, onu kendi bünyesinin doğrudan bir parçası haline getirmiş olmaktır söz konusu olan. Hareketin asıl çimentosu bu ruhtur ve onun yaratılması da kolektif üretimden, katılımcılıktan geçer.

üretimden, katılımcılıktan geçer. Kendini bütünün bir parçası olarak görmeyen, hissetmeyen kişi, ne olursa olsun sonuçta birey olarak vardır. Kolektif üretim tek tek bireylerin, alanların, birimlerin, mekanizmaların sorunlarını bütünün bir sorunu haline getirirken, aynı zamanda bütün bir hareketin sorunlarını da tek tek bireylerin, kadro ve militanların kendi özgül sorunları haline dönüştürür. İşte bu canlı, dinamik bir alışverişi ifade eder. Dinamizmin, canlılığın olduğu yerde atılılığın getirdiği bütün arızalar ya kendilerini derhal ve açık olarak ortaya koyarlar ya da bu dinamizmin önünde silinip giderler.

Buna uygun olarak 1990 Mart kararlarının ikinci maddesi olarak şunları yazdık: "Çalışma alanları ve bölgelerde tek insana dayalı ilişkilerden çıkılması ve hızla komiteleşmeye gidilmesi." 1990'da hızla komiteleşmeye gidilmesini dayatan olgu daha önce de belirttiğimiz gibi ricat sürecinde kolektifleşmenin aksatılması, kendiliğinden ilişkiler içerisinde tek tek bireylere dayanan ilişkilerin gelişiyor olmasıydı. Hareket ruhunun deforme edilmesinin önüne geçilmesi gerekiyordu ve bu zorunlu olarak insanların gerek partileşme sürecine, gerek atılım sürecine hızla katılımının sağlanmasından geçmekteydi. Bu katılım en başta kolektif tartışma ve üretimin gerçekleştirilmesi yoluyla sağlanabilirdi. "Yolun Neresindeyiz?"de bu konuda şunları demiştik:

"Kolektif tartışma ve paylaşımın olmadığı yerde, ideoloji ve politika üretiminde kısırlaşma doğaldı. Bir örgüte hayatiyet veren en temel unsurların başında gelen canlı siyasi tartışma platformunun yaratılmaması, karşılaşılan sorunlara çözüm üretmeyi de engelledi. Kolektif işleyişin hayata geçirilemediği, düzenli rapor alıp verme gibi bir alışkanlığın yaratılamadığı, aşağıdan yukarıya, yukarıdan aşağıya bilgi akışının sürekli kılınamadığı yerde, canlı siyasi tartışmadan söz etmek elbette güçtür.

"İdeolojik ve politik sorunlara karşı oluşan ilgisizliğin aşılamaması, hemen her kademede okuma, öğrenme, tartışma ve üretme konusunda bir çaba içine girilmemesine yol açtı. Örgüt yayınlarını dikkatle izleme ve tartışma, örgütsel çalışmayı zenginleştirecek yeni fikirler üretme, politik gelişmelere karşı duyarlı olma, politik konuları tartışma, değerlendirme ve gerektiğinde yazma, örgüt içi tartışmaları zenginleştirme ve tartışmalara ilgi gösterme, aktif olarak katılma vb. gibi en temel konularda ciddi bir duyarlılık geliştirilemedi.

"Oysa bir örgütün ideoloji ve politika üretiminde zenginleşebilmesi, her kademede ve her birimde okuma, tartışma ve üretim faaliyetini canlı kılabilmesine bağlıdır. Temel eksen bu olmalıdır ve bu eksen mutlaka yakalanmalıdır. Bunun yapılmadığı yerde, çalışma yapılan alanın tahlilinden kitle hareketinin anlamını kavramaya, kadrolaşma yapmadan çeşitli politik taktikler üretmeye kadar hemen her konuda yanlışlar yapmaya ve yerinde saymaya devam etmek kaçınılmazdır."

Katılımcılık ilk önce problemlerin, bu problemlere ilişkin düşüncelerin ve çözüm önerilerinin ortaya konulmasıyla mümkün olabilir. Tartışma, üretme ve yeniden daha geliştirilmiş bir tartışmaya geçme, daha ileri bir üretim: bu ikisi arasında hayata geçirilişi esnasında tartışma ve eleştiri kabul etmeyen pratik vardır. Pratik her şeyse, bu pratiğin gerisinde tartışma ve eleştiri yatar. Kararlar böyle bir sürecin içinde çıkarılarak alınmalıdır. Bu yalnızca hareketin genel sorunları için değil, her birimin, her alanın, her bölgenin kendi özgül sorunları için de böyledir.

Her tartışma insanlara yeni bir şeyler katacağı için geliştiricidir -elbette lüzumsuz tartışmalardan söz etmiyorum-, tartışmalar üretken ve geliştirici olmalıdır-, militanları, kadroları, sempatizanları yeni ve daha fazla şey öğrenmeye, üretmeye ittiğinden, yeni bilgilerin, fikirlerin elde edilmesine sevk ettiğinden zorlayıcıdır. Pratiğin ve ideolojinin zenginleştirilmesi bu yoldan geçer. Tartışmak, okuyup öğrenmek insanların hareketin problemlerine vakıf olmalarını, onu kendi dışlarında görmemelerini sağlayacağı gibi, onların hareketle kaynaşmalarını da beraberinde getirecektir. Süreç de hareketten bir şeyler almış, harekete bir şeyler katmıştır. Hareketin bütününü şekillendiren de zaten budur.

İnsanlar bu süreçte teoriyi, politikayı ve bunların pratiğe geçirilişini kendi kafalarında netleştirirler. Eğer uygun tartışma ortamları yaratılabilirse, tartışmalar doğru yöntemlerle sürdürülebilirse, insanların kafalarındakiler de ortaya döküleceğinden onların yanlışları, eksik ve zaafları görülebilecek, ona göre de çözüm yolları üretilebilecektir.

Sorun yalnız hareketin genel problemlerine ilişkin tartışmalar değildir. Bu süreç bütün ortak pratikler için geçerlidir. Birimlerin sorunları ve bunlara yönelik politikaların üretimi yine kolektifin içerisinden çıkarıldıkça daha hızlı adımlar atılacaktır. Yine gerçekten denetim insanların bu şekilde doğrudan yüz yüze tartışmalarının içerisinde şekillenecektir. Korumacılık, kollamacılık, "sakıncalı" şeylerin gizlenmesi, olguları gereğinden fazla abartma ya da gereğinden fazla küçümseme hep bu tartışma, çözüm üretme sürecinde bertaraf edilecektir.

Buna karşın kolektif üretim her şeyin çözümü olarak görülmemelidir. Kolektif çalışmanın içerisinde de bireyselleşme görülebilir ve bunlar yaşanmıştır da. Kolektif çalışma görüntüsü altında sorumluluklardan kaçınma, nasıl olsa birileri müdahale eder, birileri yapar, şunu kızdırmayayım, bunu karşıma almayayım, öneri getirirsem üzerime kalır, eleştirirsem beni de eleştirirler mantık ve düşünce tarzları; kolektif çalışmaya zahmete girmeden katılma, emek harcamaksızın başkaları yapsın ben de katılırım anlayışı, sağlıklı bir düşünsel süreç geçirmeden uluorta fikirler ileri sürmek, dostlar alışverişte görsün anlayışı ile hareket etmek; başkalarının düşünce ve fikirlerine karşı küçümseyici yaklaşmak, dediğim dedikçi bir şekilde hareket etmek, inatçılık, dahası bu inatçılığı kolektif üretimin bir devamı olan pratik içerisinde şu ya da bu şekilde sürdürmek, bahaneler uydurmak, ayak sürümek, memnuniyetsizce hareket etmek ve bu memnuniyetsizliği başkalarına da yaymak vb. vb. daha pek çok eski alışkanlık, burjuva zaaf ve eksiklik kolektif çalışmamızın, kolektif işleyişimizin önünde engel olarak duracaktır ve durmaktadır da.

NELERİ YAPTIK, NELERİ BAŞARDIK

'89'un ardından "Yolun Neresindeyiz?" broşüründe belirtilen hedefler doğrultusunda harekete geçildi. Birçok adım atıldı, adımların birçoğu eskinin direnişiyle karşılaştı. '92'de yayınladığımız "Faaliyet Raporu"nda durumu şöyle izah etmiştik:

"Bu dönemde bir yandan peş peşe atılan adımlarla gelişen sürece müdahale edilirken, diğer yandan gelişmenin önünü tıkayan zaaflarla mücadele edilmiş, eski alışkanlıkların ve düşünce tarzının, eski kültürün değişmesi için çaba gösterilmiştir.

"Mart '90 kararları sonrasında, öncelikle yapılan şey kadroların yeniden istihdamına yönelerek hemen her alanda komiteleşmeye gitmek oldu. Kararlar uygulandıkça, hareket kendini yenilemede, örgütlenmede, önderlik, politika üretimi, siyasi eylem vb. boyutunda bir atılım içine girdi ve ricattan çıkıldı. Bugün harekete şöyle bir bakıldığında, bu değişim açık bir biçimde görülecektir. 1,5 yılda birçok şey değişime uğramıştır.

(...)

"... Ama ne yazık ki, engellerle, barikatlarla karşılaştık. Eski direniyordu; dönüşmeye, yenilenmeye kapalıydı. Yapılanlar, yapılmak istenenler anlaşılmamıştı. Bu süreç, kararların uygulanmasında sayısız problemi gündeme getirdi, sancılı bir özellik kazandı. Ve öyle oldu ki, örgütsel işleyiş, kimi yoldaşların hissettiği gibi adeta iki başlı hale geldi. Merkezi kararlar zaman zaman uygulanmıyor ya da istenildiği gibi uygulanıyordu. Rapor sistemi işletilmiyor, denetim yolları tıkanıyordu. Talimatlara uyulmuyor, eski alışkanlıklar sürdürülüyor, eski tarz iş görme bırakılmıyordu.

"Değişik biçimlerde ortaya çıkan bu direniş esas olarak gizli şekilde sürdü. Direniş, örgütün çeşitli kademelerinde yer alan eski kültürün ve alışkanlıklarını biçimlendirdiği insanların dönüşüm yapmamasının yansımasıydı. Sözde herkes "Yolun Neresindeyiz?"de ortaya konulanları kabul etmişti; ama özümseme olmadığı için, orada tespit edilenleri aşma çabasına girilmedi. Alışkanlıklar atılmadı, kurallı, disiplinli yaşam içselleşmedi.

"Eski alışkanlıkların yansıması daha başka boyutlar da taşıyor. İş yapmamak, yalan söylemek, kendini korumak, gerekçe üretmek, rapor vermemek, hesap sormamak/hesap vermemek, kendi başına buyrukluk vb. bunların ilk akla gelenleridir."

'90 Mart kararları bu güçlükler içerisinde hayata geçirildi. Önderliğin ısrarlı çabaları ile eskinin alışkanlıklarının gizli direnişi arasında yaşanan çatışmanın içinde atıldı adımlar. Bu nedenle çok zaman adımların hızı kesildi, hareket zaman zaman tam bir şantiye haline geldi. Eski yapılar yıkılıp süratle yeni yapılar organize ediliyordu. Sonuçta önemli adımlar atıldı.

"Faaliyet Raporu"nda, '90 Mart kararlarının gerçekleştirilmesine ilişkin neleri yaptıklarımızı belirtirken ilk sıralarda şunları söylemiştik:

"1-Kararlarda merkezi organizasyonu güçlendirmek ve onu çevreleyecek kadrolar yetiştirme hedefi belirlendi. Bugün bunun çekirdeğini atmış durumdayız.

"İlk adım kolektif örgütlenmeye yönelmekti, bunu gerçekleştirdik. Kuşkusuz bu hedefe ulaşmada kadrolaşma sorununu çözmek başat bir öneme sahipti; ve bu konuda bazı ilerlemeler sağlandı. Ancak yeni insanları eğitme, geliştirme, denetleme vb. konusunda yetersiz kaldığımız da bir gerçektir...

"Kolektif örgütlenmeyi, kolektif işlerliğin ruhuna uygun tarzda hayata geçirebildiğimiz yerlerde daha üretken ve verimli bir faaliyetin örgütleyicisi olmayı başardık. Kitlelerle bağlarımız daha yoğunlaştı, örgütlenmemiz gelişti ve yayıldı. Kolektif işlerliğin yeterince sağlanamadığı yerlerde ise, bireylerin yetenekleri ölçüsünde ürettikleriyle yetinmek zorunda kaldık, ciddi bir mesafe alamadık."

(...)

"2- Tüm çalışma alanı ve bölgelerde tek insana dayalı ilişkilerden çıkıp komiteleşmeye gidileceği belirtildi ve bu esas olarak gerçekleşti. Bugün hemen her alanda ve bölgede kolektif organlarımız var. Belki bunlar sık sık yıkılıyor, yeniden kuruluyor, iyi işlemiyor. Ama bu konuda mesafe alınmıştır ve artık geriye dönüş olmayacaktır.

"Hareketimizin geleceğini belirleyen olgu, kolektif örgütülülükte ısrar ve siyasi pratiğin yükseltilmesinde yatmaktadır." derken, bu konuya verdiğimiz önemi ortaya koymuştuk. Ve yaşanan süreç bu tespiti kesin bir biçimde doğrulamıştır. Kolektif örgütlenmeyi, kolektif işlerliğin ruhuna uygun tarzda hayata geçirebildiğimiz yerlerde daha üretken ve verimli bir faaliyetin örgütleyicisi olmayı başardık. Kitlelerle bağlarımız daha yoğunlaştı, örgütlenmemiz gelişti ve yayıldı. Kolektif işlerliğin yeterince sağlanamadığı yerlerde ise, bireylerin yetenekleri ölçüsünde ürettikleriyle yetinmek zorunda kaldık, ciddi bir mesafe alamadık."

Bütün bu güçlüklere rağmen kolektif üretimin temel taşları olan komiteler hemen bütün bölge ve alanlarda oluşturuldu ve belli bir işlerliğe kavuşturuldu. Her komite kendi alan veya birimine ilişkin sorunları, bu sorunlar karşısında izlenecek politikaları, politik mesajların kitlelere ulaştırılmasının yol ve yöntemlerini, siyasi pratiğin yükseltilmesinin nasıl gerçekleştirileceğini, kitle, kadro, militan ve sempatizanların hangi şekilde örgütlendirileceği ve oluşturulacak mekanizmaları işlerliğe kavuşturulması, süratle pratiğe geçilmesi üzerine tartışarak, kafa yorarak, önerilerde bulunarak ve bütün bunlar üzerine ortak kararlara ulaştılar.

Hareketin genel sorunları, önermeleri, talimatları bu komitelerde tartışmaya açılarak görüşler ortaya konduç, değerlendirildi. Kuşkusuz istenilen işleyiş ortaya konulamadı. Pek çok şey gerek oligarşinin harekete yönelik saldırıları dolayısıyla, zorunlu yeniden yapılanmalar dolayısıyla, gerekse de daha önce de belirtildiği gibi eskinin olumsuz alışkanlıkları yerleştirilmek istenen yapı ve işlerliği sekteye uğrattı. Bütün bunlara rağmen kolektif iş üretimi ve buna uygun yapılanmalarda bir daha geri dönülemeyecek şekilde önemli adımlar atıldı.

Kolektif işlerliğin önemli bir boyutu da hareketimizin stratejik denebilecek hemen bütün konularda yukarıdan aşağıya ve aşağıdan yukarıya danışma, tartışma, görüş alma ve sonuçlandırma işlerliğinin sağlanmış olmasıdır. Tüm stratejik diye nitelendirilebilecek konulardaki yazılar önce bir taslak halinde kadro ve komitelere iletilmiş, buralarda tartışılmış ve ardından taslak üzerinde tüm görüşler toplanarak bir araya getirilmiş ve bundan sonra son hali yeniden kadro ve komitelere sunulmuştur. Böylelikle de bahse konu olan yazılar, bir ya da birkaç kişinin kaleme aldığı yazılar olmaktan çıkarılıp, bütün bir hareketin ortak ürünü haline getirilmiştir. Bahsi geçen yazıların tartışılma sürecinin aynı zamanda kadroların eğitim süreci olması da amaçlanmış ve bunda belirli sonuçlar da elde edilmiştir.

"Yolun Neresindeyiz?"de partileşme sürecimizin ve gelecek partimizin esaslarından biri olarak şunu açıklamıştık:

"Biz, kadrolaşmayı mücadele içinde yaratmayı ve örgütü buna bağlı olarak şekillendirmeyi esas aldığımız için, örgüt insanları arasındaki ilişkinin temelinde pratik mücadele içinde kendini kanıtlamış olmanın yarattığı örgütsel güven vardır. Örgütsel işleyişe ilişkin kurallar da bu süreç içinde biçimlenecektir. Hiçbir tüzük, hayat içinde oluşan ve kalıcı gelenekler haline gelen, güvene dayalı kurallardan daha güçlü olamaz."

Kolektif işleyişimizin kendi hukuksal kuralları vardır ancak, bütün bunlardan önce işlerliğimiz yukarıda belirtili olan güven, geleneklerimiz ve mücadele içinde yarattığımız değerler üzerine oturur, onun üzerinde şekillenir. Kolektif üretim sürecinde, tartışma ve bütün bir sürece katılım işlerliğimiz kendi hukukunu yaratacaktır elbette ancak, henüz seçme ve seçilmenin söz konusu olmadığı içinde bulunduğumuz aşamada örgüt demokrasisinin ve gerek hareketin genel politikalarının belirlenmesinde, gerekse de mevcut birim ve alanların doğrudan kendi sorunlarına ve önlerindeki sorumlu geliştirilmesine müdahale yöntemlerinin tespit edilmesinde kolektif işlerliğin bu şekilde hayata geçirilebilmesine bağlıdır.

Süreçte belirleyici ve tayin edici olan partileşme sürecinin organizasyonu ve onun yönetimidir. Bu organizasyon ve yapılanma içerisinde demokrasi, kolektif işlerlik ve katılımcılığın azami düzeye çıkarılmasıyla kendini geliştirecektir. Demokrasiyi, örgüt işleyişini bireylerin üzerine kurmakta aramak son derece yanlış ve amaca ters olarak örgüt içi demokrasiyi daha önce de belirttiğimiz gibi asgari düzeye indirir. Demokratik işleyişin kendisi de örgüt yönetiminin kadrolara, militanlara ve komitelere güveninde karşılık olarak da kadro, militan ve komitelerin örgüt yönetimine ve önderliğine olan güveninde vücut bulur. Bu güven mücadelenin içerisinde, harcanan emek ve yaratılan değerlerle birlikte ortaya çıkar, bahşedilmez.

Önderliğin ve hareket yönetiminin hareketin genel ve özel politikalarının tespitinde, bunların uygulanışında keyfiliğinden söz edilemez. Hareketin önderliği devrime, halka, harekete ve kadrolara karşı sorumludur. "Yolun Neresindeyiz?"de söylediğimiz gibi:

"Bir devrimci hareket içinde, eleştiri ve özeleştiri sadece tek tek insanları ilgilendiren bir konum olarak görülemez, hareket yönetimi de kadrolara karşı sorumludur ve bu sorumluluğu gereği yapılanları olumluluk ve olumsuzluklarıyla açıklamak, nedenlerini belirlemek ve özeleştiri kurumunu kendisi için de işletmek zorundadır."

Bugün gelinen aşamada darbeyle birlikte kolektif yapılanma, komiteleşme ve her alan ve birimde ortak karar alma ve hayata geçirme anlayışı sekteye uğramış bulunuyor. Birçok alan, birim ve bölgede ilişkiler bozulmuş altüst olmuş, deşifre edilmiştir. Örgütlenmemizde, komiteleşmemizde ve kolektifleşmemizde ortaya çıkan bu olumsuz durumdan doğrudan darbeci çete sorumludur. Partileşmemizin ve savaşı yaygınlaştırmamızın en büyük engeli iç düşmanımız, bizi arkadan hançerleyen darbecilerdir. Partinin arifesindeyiz diyerek kadrolarımıza, halkımıza, şehitlerimize verdiğimiz sözü yerine getirmemizin önüne darbeciler geçti. Kadrolarımıza, halkımıza ve şehitlerimize verdiğimiz sözü yerine getirmeliyiz. süratle darbecilerin yıktığı kolektif yapılanmamızı yeniden daha sağlam kurarak yolumuza devam etmeliyiz. En önemli sorunumuz komiteleşmek, kolektif yapıları oluşturmak, kısaca savaşan bir örgütü üretken ve yaratıcı hale dönüştürmektir.

Evet, bir daha bütün inancımızla haykırıyoruz. Daha çok çalışacağız, daha çok fedakarlık yapacağız, daha çok örgütleneceğiz ve kolektif ilişkilerle yaratıcı olacağız. Türkiye halklarına en kısa sürede DHKP ve DHKC'yi armağan edeceğiz ve devrim yürüyüşümüzü hızlandıracağız. Partiye ve cepheye giden yolda önemli deney birikimine, kadrolaşmaya ve kitle potansiyeline sahip olduğumuz unutulmamalıdır. İş bu noktada gündemimizde parti ve cephe için cesaretli adımları atmak olacaktır.

AVRUPA

Bunalım, ırkçılık ve emperyalizmin hamiliği

Almanya'da faşist saldırılar, cinayetler birbirini izliyor.

"Polis devleti" olarak ünlenen Almanya'da bu saldırıların "failleri" bulunamıyor.

Aslında sorun yalnızca Almanya'yla da sınırlı değil. Basında sık sık "Avrupa'da ırkçılığın yayıldığı" haberleri yer alıyor.

Irkçılık ve faşist örgütlenmelerin yaygınlaşmasının kuşkusuz "uygun" bir zemini var.

Bu zemin, her şeyden önce emperyalist ülkelerde yaşanan ekonomik bunalım ve bu bunalımın sonuçlarıdır.

Bu zemin ikinci olarak, emperyalist ülke hükümetlerinin faşist örgütlenmeler karşısındaki "hayırhah" tavrıdır.

"Emperyalist çevreler, buhranın bütün ağırlığını emekçilerin sırtına yüklemeye çalışmaktadırlar. Onlara faşizm bu amaç için gereklidir."

Dimitrov'un 1935'te yazdığı bu satırlar, bugünkü gelişmenin açıklanmasında da geçerliliğini koruyor.

Kapitalist Kriz, Irkçı-Faşist Örgütleri Besliyor

Kapitalizm yoksul yığınların emeğinin sömürülmesi üzerinde şekillenen bir zenginleşme güdüsü ve bencillik demektir. Bu, dünyayı yok edici bir bencilliktir. Emperyalist ülkelerin ekonomilerinin, kendi sözcülerinin deyimiyle "kaygı verici" bir gerilemeyi yaşadığı günümüzde ise, bu bencillik daha öne çıkıyor ve vahşileşiyor.

Ekonomik gerileme zengin ülkeleri en son 1980-'81 yıllarında yakalamıştı. Tam 10 yıl sonra uluslararası çapta yeni bir gerileme daha yaşanmaya başlandı. Tüm kapitalist ülkelerdeki bu gerilemenin en büyük yükünü ve acısını yine tabii ki yeni-sömürge ülkelerin halkları ve emekçileri çekiyor.

Ekonomik krizin ortaya çıkaracağı sorunlar daha 1970'li yılların başlarında kendini göstermeye başlamıştı. Diğerlerinin yanında artık önemli bir işaret de, emperyalistlerin kendi ülkelerinde işsizliğin kesintisiz bir şekilde yükselmesiydi. Kaba bir tahmine göre, bu ülkelerde çalışamaz durumda olan insanların sayısı '70'li yılların başından bugüne 10 milyondan 50 milyona yükselmiştir. Burjuva partilerinin sözcüleri tarafından kapitalist ülkelerdeki bu durum halen daha "geçici" olarak nitelendiriliyor. Ne var ki, krizin atlatılamadığı noktada başvurulan önlemler, sorunu kalıcılaştırıyor. Örneğin bugünkü yatırımların büyük bir bölümü yeni işyerleri açmaya yönelik değil, daha fazla işyerini ortadan kaldıran rasyonelleştirme yatırımlarıdır. Gelişmeler onların teorilerini çürütüyor. Dahası rasyonelleştirme, üretim merkezlerinin emeğin ucuz olduğu ülkelere taşınmasını teşvik ediyor.

Almanya'daki krizin derinleşmesi ve buna bağlı olarak eski Almanya'daki işsizlik, sosyal yardım alanların sayısını da 1980 yılına oranla iki katına çıkararak 4 milyona yükseltti. 1 milyon insan evsiz, 800 bin insan "acil geçim" şartlarında yaşıyor. Sosyal yardım alanındaki giderlerin sınırlandırılması planları ve Bonn'daki "anti-kriz planları" sonucu ile yeni bir yoksul insanlar grubu yarattı/yor.

"Krizin faturası toplumun alt kesimlerine çıkarılmalıdır!" Parola budur. Hıristiyan Demokratlar ve Sosyal Demokratlar tarafından Almanya'nın bazı şehirleri için geliştirilen program bunu açıkça ortaya koyuyor. "Sosyal yardım yerine, zorunlu iş". Programa göre işsizler bundan böyle sosyal yardım alamayacaklar ve Almanya'da "pis işler" diye tanımlanan temizlik vs. ağır işlerde çalıştırılacaklar. Kendilerine normal ücret yerine temsili bir ücret verilecek. Bir saatlik bir işin ücreti 1.50 DM. Yani günlük 8 saatten bir aylık işin karşılığı olarak ödenecek ücret 240 DM. Oysa Almanya'da ortalama bir işçinin aylığı 2000 DM'dir. Sadece hastalar, emekliler ve yalnız yaşayan anneler bu "zorunlu iş" uygulamasının dışında tutulacaklar.

Bunalımın faturasının çıkarıldığı bir diğer kesim de Almanya'daki "yabancı" emekçiler oldu. Onları ülkeden göndermek için yasalar çıkarıldı. Son çıkarılan yasalarla da iltica'yı ve "yabancılar"ın çalışma koşullarını ağırlaştıran düzenlemelere gidildi. Yapılan düzenlemeler bunalımın nedeni olarak onları "hedef" haline getiriyordu sanki.

Faşistler Emperyalist Devletlerin Hamiliğinde Büyüyor

Faşistler şimdi gıdalarını Bonn'daki parlamenterlerin yabancılar politikasından alıyor. Giderek büyüyen Nazi realitesi göz önüne alınacağına ve ırkçı şiddete karşı hazırlıklı olunacağına, hükümet anayasadaki iltica yasasını yabancılar aleyhine daha da ağırlaştırdı. Bugün faşist Neo-Nazi çeteleri gamalı haç altında yabancılara saldırmak için kendilerini cesaretlendirilmiş hisseediyorlar. Zamanında dünyayı kana bulayan Alman tekelci burjuvazisinin beslediği ırkçılık canavarı ve faşizm hülyası bugün 1993 Almanya'sında hala yaşıyor. Devletin resmi sözcüsü Kohl, Türkiye ziyareti sırasında "Türkler Almanya'da seviliyor," diye demeçler verirken, caniler Solingen'de benzin bidonlarını doldurmuştu.

Bonn'daki politikacılar halen daha Nazi tehditlerini önemsiz gösterme eğilimindeler. Zira ırkçı ayak takımını yönlendirenler, bilinen yerleşik büyük sağ partilerin üyelerinden, yöneticilerinden başkaları değil. Bu büyümeyi işadamlarının bazen örtülü, bazen açık destekleriyle onlar sağlıyor ve örgütlüyorlar. Bütün ulusların emekçilerine karşı bu tehlikeyi büyüten dev uluslararası bir ağ örmüşlerdir. Almanya'da düşman "sağ"dır; onları zararsız göstermek, onlara kullanacakları ve sonra emekçilere, ilericilere saldıracaklarını bir şans vermekle aynı anlamdadır.

Neo-Nazi katiller Alman mahkemelerinde halen daha "yakın akraba" muamelesi görüyorlar. Yaklaşık 100 kadar Nazi eğilimli ya da Nazilerle özdeş örgütler, 60 ev baskınında ele geçen bol miktarda silah, propaganda malzemesi yasağa rağmen yapılan yoğun çalışmayı gösteriyor. Bu araçlarla yapılan propagandanın başlıca temalarını "Alman kültür kargaşası durdurulmalıdır", "Yabancıların olmadığı yeni Alman Reich'ı" gibi sloganlar oluşturuyor. Bilindiği gibi Reich sözcüğü Alman İmparatorluğu'nu anımsatıyor ve üçüncü Reich da Hitler faşizminin faşistlerden oluşan parlamento meclisi anlamına geliyor.

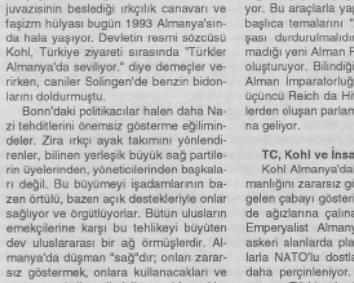

Faşizmin kaynağı kapitalizmdir. Alman faşistlerinin yeniden hortlatılması bu gerçekten ayrı ele alınamaz.

TC, Kohl ve İnsan Hakları

Kohl Almanya'daki yabancı-Türk düşmanlığını zararsız göstermek için elinden gelen çabayı gösteriyor. Ve TC yetkilileri de ağızlarına çalınan balla yetiniyorlar. Emperyalist Almanya'nın ekonomik ve askeri alanlarda planladığı yeni yatırımlarla NATO'lu dostların çıkarları bir kez daha perçinleniyor. Çünkü sonuçta Almanya, Türkiye burjuvazisi ile en büyük ithalat ve ihracat yapan ülkelerin başında geliyor. Bu işbirliğinde insan haklarının eğer bir rolü varsa, elbette o da –burjuva basında işlenenin aksine– en son dikkate alınacaklar arasında yer alıyor. Türkiye oligarşisi ile Alman emperyalizmi arasındaki ilişkiler Alman silah yardımıyla, kontrgerillanın eğitimiyle, Almanya'da devrimcilere yönelik ortak operasyonlarla birlikte iğrenç bir düzeye ulaştı. Demirel hükümetinin ilk 500 günlük bilançosu yargısız infazlar, işkenceler, kaybedilme vakalarıydı.

Alman demokratik kamuoyunun faşist hükümetlerle olan işbirliğine karşı hassasiyeti ne olursa olsun, Alman emperyalizminin sözcüsü Kohl'ün bunlarla uğraşacak durumu yoktur. Tersine, Kohl, Türkiye'ye yaptığı ziyaretten Alman sermayesi için yeni çıkar ilişkileri sağlamanın yanı sıra, Almanya'da yabancı düşmanlığını resmileştiren yeni yasalar için de TC yetkililerinden onayı alarak dönmüştür ülkesine.

Bugün ise sonuçları ortadadır. Irkçı faşist Neo-Naziler Almanya'da insanlarımızın kanını dökerken ve TC hükümetinden yakın dostluk gören Kohl hükümeti işçilerimizi çalıştıkları yerlerden atmaya uğraşırken, bir yandan Alman faşistleri diğer yandan Almanya'daki Türkiyeli faşistler destek ve himaye görmeye devam ediyorlar. Yanmış cesetler haline getirilen insanlarımızın cenaze törenlerinde ikiyüzlü Alman politikacıları ve bozkurt işaretli Türkiyeli faşistler birlikte boy gösteriyorlar.

Alman Solu ve Faşizme Karşı Mücadelenin Zorunlulukları

Bugün Almanya'da Alman emekçilerinin, çeşitli halklardan emekçilerin, devrimci, demokrat, yurtsever kuruluşların katılımıyla, ırkçılığa karşı yaygın protesto gösterileri yapılıyor. Alman halkı kuşkusuz faşizmi, faşistleri tanıyor. On yıllardır Hitler'in utancını yaşıyor. Ne var ki, mevcut tepki faşistleri geriletmeye yetmiyor.

Geçtiğimiz yıl Alman ilericileri, faşist Neo-Nazilere karşı ellerinde mumlarla kilometreler boyunca ışık zincirleri oluşturarak, büyük protesto yürüyüşleri yaptılar. Irkçılık sayısız miting, panellerde lanetlendi. Ancak bunların –mutlaka gerekli olmakla birlikte– tek başına yeterli olmayacağı açıktır. Faşist örgütlenmeler son birkaç yıl içinde yaygın bir şekilde kendilerine yer açtılar, saldırganlıklarını artırdılar.

Gerçek şu ki, tüm Alman sol hareketi, bugün bütün suçun emperyalizme ait olduğunu söylemenin, belli sınırlarda takılıp kalan protestoları örgütlemenin ötesinde bir politikaya sahip değil. Sorunların, faşist örgütlenmelerin üzerine gidecek bir politika üretemiyor. Sonuçta Alman solu, yıllardır sosyalizmden ve emekçilere dayanan bir devrimcilikten uzak duran bakış açısıyla faşist saldırılar karşısında güçlü bir barikat oluşturamayacak, ırkçılık ve faşizm yaygınlaşacaktır. Bunu görmek isteyenler için son birkaç yılın gelişmelerine bakmak yeterlidir. Kaldı ki, Alman solu 1930'larda faşizme karşı mücadelenin derslerle yüklü olumsuz bir deneyimine de sahiptir.

Dazlakların saldırılarıyla bezenen tablo artık parçalanmak zorundadır. Almanya'da öfke büyüyor. Ve bugün tüm halklardan emekçileri ve onların öfkelerini birleştirmek; faşistlere karşı protestoların ışık zincirlerinin ötesine taşımak, faşist saldırganlık karşısında gerçek bir barikat oluşturmanın zorunlu adımları olarak kendini dayatıyor.

yorum... yorum...

Belirleyici olan "tabela" değil devrimci bakış açısıdır

12 Eylül "sivilleşirken" işçi sınıfı için tek bir sendikaya izin vermiş, illa da sendika olacaksa Türk-İş yeter demişti. Ancak mücadele yeniden gelişip yaygınlaşmaya başladıkça, Türk-İş'teki sendika tekeli ortadan kalktı. Türk-İş işçilerin tepkisini, mücadelesini tek başına nötralize etmeye yetmiyordu artık. DİSK açıldı. Bu gelişme uzun yıllar Türk-İş'e mahkum edilen işçilerin Türk-İş'e karşı biriken hoşnutsuzluğu, öfkesiyle birlikte çeşitli sektörlerde "alternatif" olarak DİSK'e yönelmeyi de beraberinde getirdi.

Bu yönelme aslında DİSK'in her şeye karşın geçmişte sağladığı prestijin sonucudur. Değilse DİSK bugün Türk-İş'in alternatifi olacak bir yapıya, programa sahip değildir. DİSK, –cunta yıllarındaki teslimiyetleri bir yana– açıldığı günden itibaren de esas olarak işçilere değil, egemen sınıflara güven verme politikası izlemiştir. Bu nedenle Devrimci Mücadelede Belediye İşçileri, Belediye-İş bünyesinde yaşanan olumsuzluklara rağmen, özünde Türk-İş anlayışından farkı olmayan DİSK'e bağlı Genel-İş'e, açılır açılmaz geçmeyi uygun bir politik adım olarak görmediler. Devrimci işçiler bu tartışma sürecine müdahale ederek, işçilerin mücadelesinde belirleyici olanın sendikanın "tabela"sı olmadığını ortaya koydular.

Asıl sorun, sınıftan uzaklaşmış ve tüm "devrimci", "işçi dostu" iddialarına rağmen düzeni sınıfa karşı korumayı meslek edinmiş "profesyonel" sendikacılara bel bağlamak yerine, onları etkisiz hale getirerek, sınıf ve kitle sendikacılığını hayata geçirmekti. Devrimci işçiler bu noktada yanlış beklentilerle ve örgütsüz bir şekilde Genel-İş'e geçilmesine karşı çıktılar.

Devrimci işçiler bu bakış açısıyla, mevcut geçişleri de göz önüne alarak sürece yaptıkları ikinci müdahaleyle Genel-İş'e geçişi, iradi ve örgütlü bir biçime dönüştürdüler.

Kuşkusuz bu adım bir süre önce de atılabilirdi. Ancak gelinen noktada asıl tartışılması gereken, devrimci sendikacılığın Genel-İş çatısı altında nasıl hayata geçirileceğidir.

İşçi sınıfının birliğini amaçlarken, bugün öncelikle sınıfın en dinamik, en duyarlı kesimlerini bir araya getirebilmek gerekiyor. İşte bu noktadan hareketle, öncelikle Genel-İş'te belediye işçilerinin en dinamik kesimlerinin, devrimci, demokrat nitelikli tüm işçilerin birliğini sağlamayı hedeflemeli, işyerlerinde bunun çalışmasını yapmalıyız.

İkincisi, bu sendikanın bağlı olduğu konfederasyonun adının başında yer alan "devrimci" tanımının gerçekte politik bir karşılığı yoktur. Genel-İş tabanında bu konuda bir yanılsamayı önlemek ve buradaki çalışmamızda da "Devrimci İşçiler sendika yönetimine" şlarıyla yeni mevziler kazanmak hedeflerimizden biri olmalıdır.

Üçüncüsü, belediye işçileri bir yandan Devrimci İşçi Hareketi perspektifiyle Genel-İş'te örgütlenmelerini sürdürürken, diğer yandan sorunlarının çözümü için sadece belediye işçilerini değil, bütün işkollarını hangi konfederasyon çatısı altında olursa olsun, dayanışma temelinde harekete geçirmek durumundadırlar.

Eylemleri işkolları ya da işyerleri düzeyine hapsetmek, Türk-İş'in genel politikasıdır. DİSK'in de bugüne kadar pek çok direnişi kendi başına bıraktığı bilinmektedir. Bu noktada devrimci işçiler kendilerini konfederasyonların kararlarıyla bağlamamalıdırlar. Örneğin Kağıthane işçilerinin direnişini, süren diğer grevleri sahiplenmek, desteklemek bugün de dün olduğu gibi devrimci işçilerin önündeki temel görevlerden biridir. Burada esas olan Belediye-İş'in ya da Genel-İş'in sendikal kararları değil, işçilerin devrimci bakış açısıdır.

Evet, Devrimci Mücadelede Belediye İşçileri attıkları bu adımla önlerine yeni görevler koyuyorlar. Devrimci bir Genel-İş yaratmak bu görevlerin toplam bir ifadesidir.

Devrimci işçiler, doğru devrimci önderlik altında bu görevlerin de altından kalkacak, yeni mevziler kazanacak, yeni direnişlere damgalarını vuracaklardır.

İşçilerin birliği için, yeni mevziler, yeni kazanımlar için

Belediye-İş'ten Genel-İş'e

Hizmet işkolundaki sendikalar hareketli günler yaşıyor. Binlerce işçi Türk-İş'e bağlı Belediye-İş Sendikası'ndan ayrılarak DİSK Genel-İş'e geçiyor. Bir süre önce "bireysel tavır"lar biçiminde başlayan geçişler, geçtiğimiz günlerde Devrimci İşçi Hareketi'nin yaptığı çağrıyla iradi ve örgütlü bir biçime büründü. Son 15 gün içerisinde sadece İstanbul'da yaklaşık 3 bin işçi Genel-İş'e geçti. Yine İstanbul'da Belediye-İş Beyoğlu ve 1 No.lu Şube yönetimleri de topluca istifa ederek Genel-İş'e geçtiler.

İstanbul'da özellikle Beyoğlu, Fatih, Eminönü, Gaziosmanpaşa, Şişli ve Pendik belediyelerinde işçilerin büyük çoğunluğu Genel-İş'e geçtiler. Ayrıca Güngören, Küçükçekmece, Üsküdar, Anakent'e bağlı şirketler (İSBAK, İSTON, İSFALT) ve çeşitli müdürlüklerde de geçişler arttı.

Bu tavırla ilgili olarak Eminönü Belediyesi İşyeri Baştemsilcisi Erol Ekici'yle görüştük.

Belediye-İş Sendikası'ndan istifa ederek DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası'na geçtiniz. Neden bu tercihi Genel-İş faaliyete başladığı zaman değil de bugün yaptınız?

Genel-İş faaliyete başladığı zaman ilk aylarda gerek DİSK'in '80 öncesi eksik ve zaaflarına rağmen yaratmış olduğu prestij, gerekse Türk-İş ve Belediye-İş Genel Merkezi'ne karşı zaten oluşmuş olan tepki ve güvensizlik nedeniyle işçilerin bir kısmı Genel-İş'e geçmeye başladılar. Biz bu nedenlere dayanılarak ve örgütsüz bir geçişe karşı çıktık. Çünkü olay bir yerde üye kapma savaşına dönüştü. Sendikal anlayışların tartışılması, yerini karşılıklı suçlamalara, kişisel çıkarlara prim vermeye bıraktı. Biz bunlara karşı çıktık. Bu tavrımızın da etkisiyle geçişler tümüyle durmadı fakat oldukça düşük bir noktaya indi. Biz tartışmaları devrimci sendikacılığın ve san sendikacılığın tartışıldığı bir noktaya çekmeye çalıştık.

Belediye-İş ve Türk-İş'e karşı muhalefeti her koşulda sürdürdük. Belediye-İş içerisinde bir yandan mücadeleyi yükseltip, sınıfın sorunlarına sahip çıkmaya çalışırken, Genel Merkez üzerinde baskı unsuru olduk. Onun uzlaşmacı çizgisine tabi olmadık. Belediye-İş'in, daha doğrusu belediye işçilerinin Türk-İş ve işçi sınıfı içerisinde belli bir saygınlık kazandığı '89'dan bu yana son 4-5 yıllık geçmişine baktığımızda, bunun Genel Merkezin politikaları ve öncülüğüyle olmadığı açıkça görülecektir. Geliştirdiğimiz dirençlerin hemen hemen tamamı Genel Merkeze rağmen şube yönetimlerindeki devrimci-demokrat sendikacı ve işçilerin çabasıyla olmuştur. Genel Merkez genellikle ya seyirci kalmış, ya da sıkıştığı noktada sahip çıkar görüntüsü vermeye çalışmıştır. Çoçu kez de önümüze barikat oluşturmuştur.

Peki Genel-İş'te bu engeller ve olumsuzluklar olmayacak mı?

Elbette olacaktır. Bu zaten bir anlamda ilk sorunuzun da yanıtıdır. Eğer olmayacağını düşünseydik, DİSK açıldığında Genel-İş'e geçer ve bugüne kadar DİSK'in ve Genel-İş'in olumsuzluklarını, zaaf ve eksiklerini teşhire yönelmezdik. Dün söylediklerimiz, bugün için de geçerlidir. Bugün DİSK'in devrimci bir yapıya sahip olduğunu söylemek için kör olmak gerekir. Bizler en azından bugün için Genel-İş'te Belediye-İş'i gerçekten birbirlerine alternatif olacak sendikalar olarak görmüyoruz. Bu nedenledir ki, biz toplantılarımızda, tartışmalarımızda her iki tarafı da sürekli eleştirdik, işçilere "Aslolan bugün için işçi sınıfı içerisinde birlik ve dayanışmayı sağlamak, devrimci sendikacılığı hayata geçirmek, mücadeleyi yükseltmektir." dedik.

Her iki sendikanın da birbirinden çok farkları olmadığını söylediniz. O zaman Belediye-İş'te kalmayıp da Genel-İş'e geçme süreciniz nasıl şekillendi?

Her şeyden önce biz üye kapma savaşına dönüşen sendikal rekabetten, bilinçsizce bir bölümneinin işçi sınıfına zarar vereceğinden hareketle örgütsüz bir gidişe karşı çıktık. Karşı çıkmamızın tek nedeni elbette bu değildir. İşçilerin, DİSK'i sorunlarını bir çırpıda çözebilecek bir umut kapısı (gösterilmek istendiği gibi) olarak görmeleri yanlışına karşı çıktık. Gidenlere de, kalanlara da kendilerini nelerin bekledişini ve çözümün tabelada olmadığını göstermeye çalıştık. Ama bu tartışma sürecinde bunlara rağmen geçişler oldu ve bir bölünme yaşandı.

Bu durumu değiştirmek, gidenleri geri getirmek mümkün değil miydi?

Belediye-İş ülke çapında oldukça geniş bir üye sayısına sahip. Şurası da bir gerçek ki, yaklaşık 180 bin sendikalı işçinin çalıştığı bu işkolunun tümünde bir güce sahip değiliz. Binlerce işyeri var. Tüm bu işyerlerinde böyle bir çalışmaya girmek demek, bütün enerjimizi ve gücümüzü aylarca buralara giden üyeleri geri getirmek için harcamak demektir. Bizimse böyle uzun süreli bir zaman kaybına tahammülümüz yok. İşçi sınıfının, belediye işçilerinin önünde bundan önemli ve çok daha ciddi sorunlar var.

Bugün üye sayılarının oranıyla baktığımızda işçilerin büyük oranda Belediye-İş'te olduğu görülüyor. Ancak buna rağmen yaşanan bir gerçek var. Bunu görmezlikten gelemeyiz. Bugün işçilerin gücü bölünmüş durumda. Şu anda işkolunda yetkili durumda üç sendika var. Belediye-İş, Genel-İş, Hizmet-İş. Bu üç sendikanın da örgütlenme çalışması yapacağı işçiler ayrı ayrı kitlesi. Çünkü hizmet işkolunda işçilerin büyük bölümü (diğer işkollarına oranla da en yüksek oranda) sendikalı olarak çalışıyor. Bu durumda sendikal çalışma, devrimci sendikal anlayıştan uzak bu sendikaların arasında üye kapma yarışına dönüyor. Öyle ki, aynı işyerlerinde aynı sorunları yaşayan işçileri ortak mücadele için bir araya getirmek çoğu zaman mümkün olmuyor.

EROL EKİCİ
Eminönü Belediyesi İşyeri Baştemsilcisi

Genel-İş'e geçenlerin büyük bir bölümü örgütsüz bir biçimde geçmiş olsalar da, dün Belediye-İş'e üyelerken, birlikte mücadele ettiğimiz, şu veya bu düzeyde mücadelenin içinde yer almaya çalışan arkadaşlarımızdı. Bu tarafta Belediye-İş'te bizlerle birlikte kalan gerçekten iyi niyetli, mücadeleden yana devrimci-demokrat bir kitle de vardı. Bunun yanında da "yetki kimdeyse, çoğunluk neredeyse ben de oradayım" diyen apolitik bir kesimle, devrimci sendikacılığa karşı baştan önyargılı olan sağ eğilimli işçiler var. Bizim için mücadele eden, mücadelenin şu veya bu düzeyde bir ucundan tutmaya çalışan işçilerin birliğini sağlamak öncelikli görevdi. Bölünmeyi çabalarımıza rağmen engelleyemedik. Daha önce söylediğim gibi, gidenleri geri getirmek de boşa harcanacak bir çabaydı. Oysa önümüzde bir yığın sorun var, bunları aşmak için mücadele etmeye niyetli güçleri öncelikle birleştirmeye ve mücadeleyi yükseltmeye ihtiyaç var. Bunda geç kalmak ise en genelde yine belediye işçilerine ve işçi sınıfına zarar verecektir. Bu nedenle bizler bu güçleri birleştirmek için Genel-İş'e geçme tercihini kullandık. Çünkü örgütlü gücümüzle geçerek bu güçleri birleştirmenin çok daha kolay olabileceğine inanıyoruz. Yoksa çoğunluk neredeyse biz de orada olalım mantığıyla hareket etmedik, edemezdik. Sınıfın ve örgütlülüğümüzün çıkarları, kazanımları nasıl davranmamızı gerektiriyorsa öyle davrandık.

Genel-İş'te sizleri ne bekliyor? Değişebileceğine veya değiştirebileceğinize inanıyor musunuz?

Bu öncelikle kendi gücümüze, örgütlülüğümüze ve çabamıza bağlı olan bir durumdur. Bu Belediye-İş'te de kalsak böyleydi, burada da böyle olacak. Burada da birçok sorunla, sıkıntıyla karşılaşacağımızı biliyoruz. Öncelikle karşımıza kişisel çıkar hesaplarıyla hareket edenlerle, bürokrat, uzlaşmacı sendikacılık çıkacaktır. Sonra da Genel-İş'teki reformist anlayış. Bunları Belediye-İş'te olduğu gibi, burada da aşabileceğimizden hiç kuşkumuz yoktur. Önderliğimize ve mücadelemize güveniyoruz.

"Kazanacağımıza inanıyorum"

Direniş sürerken, dirençteki işçilerle konuştuk. Dirençişçilerden İ.Zat ve Adem Akan "kazanacaklarını" söylüyor ve zaferi o günden görüyorlardı. Turbo işçilerinin kararlılığını ve gelişmeleri onların ağzından aktarıyoruz.

Mücadele: *Direnişiniz 50'li günlere vardı. Başladığı günden bugüne direnişi ve gelişmeleri değerlendirir misiniz?*

İ. Zat: Özünde sendikalaşma faaliyeti yürüttüğümüz için işten atıldık. Biz de bunun karşısında direnme hakkımızı kullanma anlamında kamuoyuna mesajlar verebilen, kitleleri etkileyen bir eylem biçimi olarak açlık grevini seçtik. Beklediğimiz gibi, yeterli olmasa da, kamuoyunun desteğini aldık. Amacımız sendikalaşmaydı. Bu nedenle, işçi sendikalarının özellikle desteğini almak istedik. Ama, her zaman olduğu gibi yine ayrılar ayrı, ayrılar ayrı yerlerde yer aldı. Sendikalardan genel olarak destek alsak da, özellikle Liman-İş her türlü desteğini sundu bizlere. Bel-Der, Sağlık-Sen ve DEP de maddi-manevi desteğini direniş boyunca devam ettirdi. Ayrıca başta Mersin, Tarsus ve Adana'dan olmak üzere, pek çok insan ziyaretimize geldi, destek oldu. Her şeye rağmen, çelişkilerin daha da netleştiği böylesi bir süreçte, sınıf temelinde yükseltilen direnişimize daha fazla desteğin sunulabileceğine, sendika, DKÖ ve partilerin daha çok şey yapabileceğine inanıyoruz.

Mücadele: *Sizce bu direnişe yeterli destek sunmak için neler yapabilirler?*

İ. Zat: Devlet özelleştirme ve taşeronlaştırma politikasıyla daha fazla işsizliği ve sömürüyü hedefliyor. Bizler de bunun sonucu işten atıldık. Bu nedenle, işyerlerinde iş bırakma, yemek boykotu, miting, yürüyüş vb. gibi eylemler haklı bir zeminde rahatlıkla yapılabilirdi. Çünkü bu sorun sadece Turbo ya da Kağıthane işçilerinin değil, tüm işçi sınıfı ve emekçi halkın sorunudur.

Mücadele: *Direnişin 18. gününde işyerinde Turbo işyerenine karşı bir eylem gerçekleştirildi. Direnişinizi kırmak için bugüne kadar her şeyi yapan işveren, bunu fırsat bilerek köy halkına ve atılan işçilere baskı yaptı. Daha sonra gazetemizde çıkan bir haberde, eylemin Devrimci Sol tarafından üstlenildiği belirtildi. Yaşanan gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz?*

İ. Zat: İşten atılmamıza da, sonrasında olan tüm gelişmelere de neden uygulanan devlet politikalarıdır. Bize düşen direnme hakkımızı sonuna kadar kullanmaktır. Bu çatışma da dahil, tüm gelişmelerden devlet sorumludur. Bütün baskıların, katliamların, işsizliğin sorumlusu devlettir. Ben son olarak, bu nedenle haksızlığa uğrayan tüm insanları örgütlü mücadeleye davet ediyorum. Biz bu yolu seçtik. Kazanacağımıza inanıyorum.

Direnişe katılan 25 yaşındaki Adem Akan: "Bu direnişte birçok şey öğrendik. Gözaltına alındık. Ben gözaltıları sadece gazetelerden okuyordum. Ama ben de alındım ve gördüm ki, devlet emekçilerden yana değil. Suçlu bizler değiliz. Bunun için direnme hakkımızı sonuna kadar kullanmalıyız. Direnildiği ve hak arandığı sürece kazanacağımıza inanıyorum."

Adana (Mücadele)-Bir buçuk ay önce dört kişiyle süresiz oturak başlatılan Turbo işçilerinin açlık grevi direnişi 52. günde zaferle sonuçlandı. "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" bilinciyle ve "Kazanıncaya Kadar Direniş" şiarıyla süreklileştirilen direniş, başladığı günden bugüne coşku ve kararlılığından bir şey kaybetmedi.

Bugüne kadar işyerenle pek çok görüşme yapıldı. İşveren görüşmelerde bazı tavizler vermesine karşın, somut bir adım atmıyor ve direnişe katılan dört işçinin işe alınmaması konusunda direttiyordu. İşçi temsilcilerinin ısrarlı çabaları sonucunda, işveren sadece ılımlılık havası yaratmak amacıyla bu görüşmeleri sürdürdü. 30 Haziran'da yapılan görüşmede, işveren direnişte olan 4 işçi de dahil olmak üzere, atılan birçok işçiyi geri alacağını belirtti.

Ayrıca, işçilerin hazırladığı 21 maddelik taleplerinin çoğu kabul edildi. İşçiler 1 Temmuz'da yaptıkları basın açıklamasıyla direnişin sona erdiğini duyurdular. Açlık grevinde olan İsmail Zat ve Adem Akan hastaneye kaldırılarak, tedavi altına alındı.

Direnişte yaşanan eksikliklere, oportünizmin olumsuz tavırlarına, sendika ağalarının ikiyüzlülüğüne, işverenin baskılarına karşın, işçiler, özverileriyle, kazanacaklarına olan inançlarıyla Türkiye işçi sınıfına bir gelenek daha bıraktılar.

Turbo İşçileriyle Dayanışma Gecesi ve Gözaltılar

24 Haziran'da Mersin Açıkhava Tiyatrosu'nda Adana Kültür Sanat Merkezi (AKSAM) tarafından, Turbo işçileri yararına bir dayanışma gecesi düzenlendi. Yaklaşık 250 kişinin katıldığı, devrim şehitleri için saygı duruşuyla başlayan gecede, Turbo işçileri adına konuşan bir işçi temsilcisi eylemin gelişimini, verdikleri haklı mücadeleyi anlatarak, sözlerini "Haklılığımızdan aldığımız güçle ve kazanacağımıza olan inancımızla, direnişimizi sonuna kadar sürdüreceğiz. Çünkü biz işçiyiz, haklıyız kazanacağız" diyerek bitirdi. Konuşma bitiminde kitle hep birlikte "Haklıyız Kazanacağız" sloganını attı.

Dayanışma gecesinde Grup Açelya, Grup Kutup Yıldızı türkülerini söylerken, Nehir Yangını Şiir Grubu da Ölüm Orucu direnişini ve şehitlerini anlatan bir şiir dinletisi sundu. Polis, gece sonunda AKSAM çalışanlarından Hüseyin Yıldırım, Kutup Yıldızı çalışanlarından Haluk Alay ve geceye katılanlardan Metin Özbulut ve Nizami adındaki kişileri gözaltına aldı.

Devrimci Sol'dan Destek

Adana'daki eski karakol yanındaki Akbank şubesinin molotoflanarak tahrip edilmesinden sonra, gazetemizi arayan bir kişi, Devrimci Sol adına konuştuğunu belirterek "Yaşasın Turbo direnişçilerinin onurlu direnişi. Turbo işçilerinin yanındayız" dedi.

Turbo direnişi kararlılık ve dayanışmayla kazandı

Ziraat Bankası Matbaası'nda grev sürüyor

Ankara (Mücadele)-*Ziraat Bankası'nın Yenimahalle'deki matbaasında çalışan 98 işçinin grevi ikinci ayını doldururken, görüşmelerde hiçbir gelişme sağlanamadı. Bu arada matbaadaki işler taşerona verilerek grev kırıcılığı yapıldı. Bankanın işçilerin istediği miktarı ödemeye hazır olduğunu ancak, hükümetin buna karşı olduğu belirtildi.*

Sendikanın grevi kamuoyuna duyurmakta isteksiz davranmasına rağmen, işçiler kararlı olduklarını, direneceklerini dile getirdiler.

Ziraat Bankası işçilerinin grevi sürerken, Başbakanlık Matbaası'ndaki grev 60 gün ertelendi. Buradaki grev devam ederken, Başbakan tarafından iş taşerona verilmiş, dünyada ilk defa bir Başbakan açıktan grev kırıcılığı yapmıştı. Mahkemenin işçiler lehine karar vermesine rağmen, hükümet kendi kurallarını da çiğneyerek grevi ertelemişti. Böylece DYP-SHP koalisyon hükümetinin demokrasi ve şeffaflık söylemlerinin koskoca bir yalan olduğu bir kez daha kendileri tarafından ispatlandı.

Deri işçilerinin direnişi devam ediyor

Bursa (Mücadele)-Deri işçilerinin Soğanlıköy tabakhanelerindeki yaklaşık bir aydır devam ettirdikleri direniş sonrasında, işverenler Deri-İş Sendikası'yla görüşme talep ettiler. Direniş yapan işçiler için "Bunlar 3-5 kişi, hiçbir şey yapamazlar, seslerini boğarız" diyen patronlar, eylemin boyutlanması ve kitleselleşmesi üzerine geri adım atmak zorunda kaldılar.

Kendileriyle görüştüğümüz işçiler, bugüne kadar süren direnişin kendi eserleri olduğunu, sendika da dahil hiçbir kurum ve kuruluşun direnişlerinde inisiyatif sahibi olmadığını, sendikanın sessiz kalmayı tercih ettiğini ve tüm faaliyetlerin işçilerin inisiyatifinde geliştiğini söylediler. Direnişte olan işçiler, hala çalışmaya devam eden ve direnişi kırmak için işverenin kaçak olarak çalıştırdığı işçilerle görüşerek ikna etmeye çalıştıklarını, direnişi kırmak isteyen patrona ve işbirlikçilerine karşı sabırlarının olmadığını, bu konuda acımasız olacaklarını dile getiriyorlar.

■ ■ ■

YOL-İŞ 6 No'lu Şube'de genel kurulda devrimci demokratların listesi kazandı

Ankara (Mücadele)- Yol-İş Sendikası'nın 6 No'lu şubesinin olağan genel kurulu 13 Haziran'da yapıldı. Seçime devrimci, demokrat, ilerici, yurtseverlerin hazırladığı tek listeyle girildi. Yaratılan bu birlik ortamına rağmen, kendilerine demokratım, ilericiyim diyen birtakım kişiler, gerici faşistlerle birlikte devrimcilere karşı provokatif tavırlar içine girdiler. Fakat bu tutum sağduyulu işçiler tarafından boyutlanmadan önlendi.

Genel kurulda eski şube başkanı İsmet Kaymak, taşeronlaşmanın işçi kıyımını artırdığını ve 6 No'lu şubede mezhep, siyasi görüş, etnik köken ayrımına izin vermediklerini söyledi. Delege adaylarından Hüseyin Köse ise, "Hak verilmez alınır" şiarını yaygınlaştırmanın, Devrimci İşçi Hareketi perspektifiyle hareket etmekten geçtiğini belirtti.

Seçimler sonunda şube başkanlığına İsmet Kaymak, genel sekreterliğe Servet Demirkaya, mali sekreterliğe Enver Tunçdemir, eğitim sekreterliğine Nurettin Türkdoğan ve örgütlenme sekreterliğine de Mustafa Şahbudak seçildi.

Buca'da Ölüm Orucu şehitlerinin geleneği kazandı

İzmir Buca Kapalı Cezaevi'nde Devrimci Sol, TDKP/GKB, TİKB, TKP/ML TİKKO ve TDP davalarından yargılanan 16'sı bayan 64 devrimci tutsağın cezaevindeki baskıları protesto ve insanca yaşam koşullarının sağlanması amacıyla 31 Mayıs 1993 günü başlattıkları açlık grevi direnişin 29. gününde hakların kazanımıyla sona erdi.

Cezaevleri dirençlerinde adi sık sık duyulan Buca Cezaevi'nde devrimci tutsaklar son iki yıl içerisinde toplam 5 uzun açlık grevi direnişi gerçekleştirdiler. Direnişler sonrası elde edilen hakların, verilen sözler çiğnenerek tekrar gasp edilmesi nedeniyle, açlık grevlerinin sıkça gündeme geldiği Buca Cezaevi'nde bu hak gasplarının, baskıların sorumlusu, hiç kuşkusuz daha önce Sinop Cezaevi'nde de üç devrimci tutsağın ölümünden sorumlu olan Cezaevi Müdürü Mehmet Akıncı'dır. Cezaevi idaresi tutsakların bedenlerini açlığa yatırarak elde ettikleri hakları gasp etmek ve direnişleri kırmak, engellemek için sık sık koğuşlara operasyonlar düzenleyip, sevkleri gündeme getirdi. Fakat idarenin bu politikası Buca Cezaevi'ndeki direniş geleneğinin daha da köklleşmesini sağladı.

Hak gasapları ve baskılar karşısında son olarak 31 Mayıs günü başlayan açlık grevi sürecinde Müdür Mehmet Akıncı ve cezaevi idaresi tutsaklar üzerindeki baskılarını yoğunlaştırdılar. Öyle ki pervasızlıkta sınır tanımayan Mehmet Akıncı tutsak ailelerine "Çocuklarınızın ölülerini almaya gelin" diyecek kadar pervasızlaştı.

Direniş boyunca çeşitli DKÖ'ler ve tutsak aileleri destekleriyle tutsakların yanında oldular. Tutsak ailelerinin direniş boyunca "Çocuklarımızı Biz Doğurduk Size Öldürtmeyeceğiz" sözleri cezaevi kapılarında dirençe soluk verdi. Tutsak aileleri, İHD ve ÇHD 18 Haziran günü Müdür Mehmet Akıncı hakkında Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundular. Suç duyurusunda bakanlık ve cezaevi savcılığı tarafından kabul edilen istemlerin ve çözümlerin Mehmet Akıncı tarafından engellendiği ve keyfi uygulamaların sürdüğü belirtilirken, tutsakların can güvenliklerinin kalmadığı vurgulandı. Cezaevindeki evlatlarına destek amacıyla analar da 21 Haziran günü İHD'de açlık grevine başladılar.

Direnişin kamuoyunda yankısını bulması sonucu 25 Haziran günü TBMM Grup Başkanvekili Fehmi Işıklar Cezaevi Savcısı Yaşar Arslan'la bir görüşme yaptıktan sonra, sorunu Adalet Bakanı Seyfi Oktay'a iletti, Oktay'ın ise taleplerin kabul edilmesi yönünde güvence vereceğini açıkladı.

28 Haziran günü İHD'de bir basın açıklaması yapan İzmir Barosu Yönetim Kurulu Üyesi Ahmet Aksüt, cezaevi yönetiminin devrimci tutsakların taleplerini büyük ölçüde kabul ettiğini ve açlık grevinin sona erdiğini söyledi. Ahmet Aksüt devrimci tutsakların Savcı Yaşar Arslan'la görüştüklerini ve talepleri konusunda güvence aldıklarını belirtti. Direniş sonucunda insanca yaşam koşullarını sağlamaya yönelik yedi talebin yanı sıra avukat görüşlerindeki sınırlamanın kaldırılması, koğuşlar arası alışverişin serbest bırakılması talepleri kabul edildi. Siyasi temsilcilerle idare arasındaki görüşmelerin düzenli sağlanması konusunda da anlaşmaya varıldı. Buca'daki açlık grevinin sona ermesi ve hakların alınması karşısında açlık grevinde olan anaları büyük bir sevinç ve coşku sararken, direnişin kazanımla bitmesi halaylarla kutlandı. Buca'da kazanan Ölüm Orucu şehitlerinin direniş geleneğini sahiplenen ve devam ettiren devrimci tutsaklar oldu.

Kazanmanın tek bir yolu var; kararlı bir direniş, taviz vermez bir mücadele; zafere olan inanç. Devrimci tutsaklar bunu onlarca kez gösterdiler.

Muş ve Malatya Cezaevlerinde Açlık Grevi

Muş Cezaevi'nde 300 devrimci tutsak cezaevi yönetiminin hak gaslarını ve 16 Haziran günü Mehmet Dursun adlı tutsağın cezaevinden zorla bilinmeyen bir yere götürülmesini protesto etmek amacıyla 17 Haziran günü süresiz açlık grevine başladılar. Bir basın açıklaması yapan tutsaklar "Demokrasiye, insan haklarına inanan tüm kişi ve kuruluşları duyarlı olmaya ve bizimle dayanışmaya çağırıyoruz." dediler.

Malatya Cezaevi'nde ise TKP/ML TİKKO, PKK ve TİKB davalarından yargılanan tutsaklar, Kürt halkına ve cezaevlerindeki tutsaklara uygulanan baskıları protesto etmek amacıyla 28 Haziran'da üç günlük açlık grevine başladılar.

Bunun yanında Kürt halkı üzerindeki baskıları protesto etmek için Elazığ Cezaevi 29 Haziran'da, Diyarbakır E Tipi 30 Haziran'da 14 günlük dönüşümlü, Sağmalcılar Cezaevi 1 Temmuz'da 15 günlük dönüşümlü, Buca Cezaevi 29 Haziran'da 15 günlük, Bursa Özel Tip Cezaevi 1 Temmuz'da on günlük dönüşümlü destek açlık grevlerine başladılar.

Bursa'ya ulaşan öğrencilere jandarma saldırdı: 55 gözaltı

Yürüyüş barikatları aşarak sürüyor

İzmir Bornova yürüyüşçülerinin direnişi sürüyor. Gittikleri her yerde gözaltına alınan, defalarca polis engeliyle karşılaşan, saldırıya uğrayan öğrenciler yılmıyorlar.

24 Haziran günü Ege Üniversitesi Rektörlüğü önünden hareket eden öğrenciler, Balıkesir'e geldiklerinde otobüsten iner inmez polis saldırısıyla karşılaştılar. Saldırıda üç öğrenci yaralandı. Polis tarafından zorla şehir dışına çıkartılan öğrenciler, ilke olarak şehir içinde yürümeyi kararlaştırdıkları için tekrar şehir merkezine geldiler. Bu kez öğrenci otobüsünün önü jandarma ve çevik kuvvet polisleri tarafından kesildi. Bu durumu protesto eden öğrenciler kapıları içerden kilitleyerek açlık grevine başladılar. Bu arada polislerin yaka numaralarını almaya başlayan öğrenciler yaptıklarının yanlarına kalmayacağını, hesabının sorulacağını söylediler. "Okuyun, okuyun, hepsini okuyun" gibi alaylı bir tavır takınan polis, öğrencilerden "Hiram Abas da öyle diyordu..." cevabını alınca paniğe kapıldı. Resmi polisler telaşla yaka numaralarını söktüler.

Polis Balıkesir'de bulundukları süre boyunca öğrencileri gittikleri her yerde izledi. Balıkesir içine alışveriş için gittiklerinde yanlarına Kaleşnikoflu özel timler verildi. Polis öğrencilerin konakladığı tesisin sahibini tehdit ederek, burada gecelemelerini engelledi. Polis saldırısında yaralanan ve durumu kötü olan 10 öğrenci önce karakola, oradan da hastaneye götürüldüler.

Ertesi gün savcılığa çıkartılan öğrenciler savcının suçlayıcı tavırlarına karşı, "Biz hakkımızı almak için yürüyoruz. Buradan çıktıktan sonra da yürüyüşümüze devam edeceğiz." diyerek, haklı eylemlerini savundular.

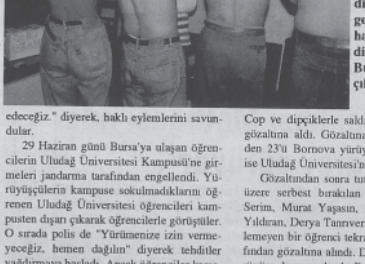

Bornova yürüyüşçülerinin direnişi, öğrenci gençliğin, emekçi halkın, ezilenlerin direnişidir. Bu direnişe sahip çıkalım.

24 Haziran günü Bursa'ya ulaşan öğrencilerin Uludağ Üniversitesi Kampusü'ne girmeleri jandarma tarafından engellendi. Yürüyüşçülerin kampuse sokulmadıklarını öğrenen Uludağ Üniversitesi öğrencileri kampusten dışarı çıkarak öğrencilerle görüştüler. O sırada polis de "Yürümenize izin vermeyeceğiz, hemen dağılın" diyerek tehditler yağdırmaya başladı. Ancak öğrenciler kararlı olduklarını, yürümeye devam edeceklerini söylediler. Bu sırada, Mücadele Bursa Muhabiri Emrullah Sarıyerlioğlu, gelişmeleri görüntülerken, polisin saldırısına uğradı. Fotoğraf makinesine ve filmine el konulan muhabirimiz gözaltına alındı. Bunun üzerine öğrenciler, polisin keyfi tutumunu protesto etmek için marşlar ve sloganlarla kampuse doğru yürüyüşe geçtiler. Öğrencilerin önünü yeniden kesen polis, azgınca saldırıya geçti. Cop ve dipçiklerle saldırarak 55 öğrenciyi gözaltına aldı. Gözaltına alınan öğrencilerden 23'ü Bornova yürüyüşçülerinden, 32'si ise Uludağ Üniversitesi'ndendi.

Gözaltından sonra tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılan öğrencilerden Elif Serim, Murat Yaşasın, Seval Işık, Tarkan Yıldıran, Derya Tanrıverriş ve ismi öğrenilemeyen bir öğrenci tekrar Siyasi Şube tarafından gözaltına alındı. Diğer öğrenciler yürüyüşe devam ederek, Bursa'ya hareket ettiler.

Bornova yürüyüşçülerine yönelik polis saldırısı DEV-GENÇ tarafından protesto edildi. Aynı gün Görükle Kampusü'ne "Bornova Yürüyüşçileri Yalnız Değildir, Keyfi Gözaltılar Mücadelemizi Engelleyemez" DEV-GENÇ" şeklinde yazılamalar yapıldı.

TÖDEFli öğrenciler de yürüyüşü desteklediklerini belirten bir basın açıklaması yaptılar.

Uludağ Öğrenci Yurdu'nda Faşizmin Gövde Gösterisine İzin Verilmedi

29 Haziran akşamı Uludağ Üniversitesi Öğrenci Yurdu'nda "Türki" öğrenciler için düzenlenen veda gecesi, sivil faşistlerin çabalarıyla milliyetçi bir gösteriye dönüştü. Faşistler gecede faşizmin propagandasını yapmaya kalktılar. Devrimci öğrenciler duruma müdahale edip, sivil faşistleri cezalandırdılar. Çıkan çatışmada beş faşist ile bir devrimci yaralandı. Jandarma çatışmaya müdahale etti, ancak gözaltına alınan öğrenci olmadı.

30 Haziran günü sabah saatlerinden itibaren devrimci-demokrat öğrenciler İİBF'nin A Kantini'nde, faşistler ise B Kantini'nde toplanmaya başladılar. Jandarma ise devrimci-demokrat öğrencilerin toplandığı A Kantini'ni abluka altına alarak, kimlik kontrolü yapmaya başladı. Saat 14.00 sıralarında devrimci-demokrat öğrenciler yurt kantinine gittiler.

Sivil faşistlerle işbirliği halinde olan jandarma saat 15.30 sıralarında yurt girişini tuttu. Ardından sivil faşistler kantine taşlı-sopalı saldırıya başladı. 50 kişilik iki faşist grup kantine girerken, geride kalanlar kantini taşlamaya devam ettiler. Dış çemberde bulunan jandarma ise faşistlerin saldırısını sadece seyretmekle yetindi. Faşistlerin saldırısı sonucu 10 öğrenci yaralandı.

Faşistlerin saldırıları akşam yurtta da devam etti. Gece yurdun odalarını dolaşan faşistler, özellikle devrimci-demokrat öğrencilerin odalarını bastı. Bu odaların dolaplarını ve kapılarını molotoflarla yakan faşistler iki Kurtuluş dergisi okurunu ağır yaraladıktan sonra, bir yurtsever öğrenciyi de bıçakladdılar.

"Serbest piyasa", kapitalizm ve fuhuş

"Ne yapalım abi, ekmek parası!"

Türkiye'de daha çok düzenli, sürekli bir işi olmayan, işportacılık yapmaya çalışan yoksulların polise, zabıtaya ya da onları zenginlerin bulunduğu yerlere sokmayan bekçiye, kapıcıya söyledikleri bu sözler, artık otobanlarda, işlek caddelerde, loş kıyılarda, otellerde, motellerde, pansiyonlarda müşteri arayan hayat kadınlarından da duyulmaya başlandı. Çok değil, on yıl önce, "kadınlara göre değil" denilen işlerde çalışan yoksul kadınlar, onları yadırgayanlara "ne yani, orospuluk mu yapayım" diyorlardı. Şimdi fuhuş da işportacılık kadar normal bir iş haline gelmiş olmalı ki, bu "iş"i yapanlar "ekmek parası" diyebiliyorlar.

Evet, Türkiye'de fuhuş işportacılık kadar olmase bile, "sıradan bir iş" sayılabilecek kadar yaygın durumda. 12 Eylül'ün postallarıyla düzleldiği yolda ilerleyen "serbest piyasa", kadını her şeyiyle alınıp satılan bir mal haline getirmeyi başardı! Cunta generalleri ve onların uzantısı iktidarlar, şimdi devrim öncesinde Küba'yı Amerika'nın genelevi haline getiren diktatör Batista'ya yetişmiş olmakla övünebilirler. Ve bütün serbest piyasa amigoları sonunda kadın vücudunu da bu ölçüde piyasada dolaşıma soktukları için, zil takıp oynayabilirler. Tıpkı TC devletinin, en kârlı işletmelere sahip genelev patronu Manukyan'la övündüğü gibi!..

Piyasanın En Kârlı Sektörü: Fuhuş

Bütün toplumsal kurallar, kurumlar, yasalar kapitalizmin doğası gereği burjuvaziye hizmet ederler. Her biri piyasa kurallarına paralel şekillenerek yenilenir ve burjuvazinin ihtiyaçlarına göre değişim gösterir. Değer yargıları, yaşam biçimleri, alışkanlıkları, gelenek ve göreneklerle piyasa koşullarına göre biçimlenir. Burjuva yaşam kültürü bu koşulların ürünüdür. Ve bu kültüre göre alınıp satılmayacak hiçbir şey yoktur. Onur, ahlak, namus ya da insan bedeni... Hiç fark etmez. Parayı veren düdüğü çalar. Burjuvazi için bir kadın ile bir araba arasında tek fark olabilir: Fiyat farkı!.. Türkiye'de bugün geçerli olan da budur. Kadın ya da erkek bedeni, artık piyasadaki herhangi bir ürün, herhangi bir maldan ancak fiyatıyla ayrılabilmektedir.

Fuhuş artık ekonomi dışı bir kurum olmaktan çıkmış, ekonomik bir sektör haline gelmiştir. Manukyan gibi vergi rekortmenleri çıkaran, resmi/kayıtlı işletmeleriyle ve bunu kat kat aşan gayriresmi/kayıtsız kısmıyla fuhuş milyonlarca insanı ilgilendiren bir ekonomik sektördür artık. Üstelik burjuvazinin çok yönlü kullandığı kârlı bir sektör!..

Düzenin Namusu: Fuhuş

Sistem içerisinde çifte sömürüye tabi tutulan kadın, dini ve siyasi sömürü çarkı altında ezilirken ve toplumsal değer yargılarıyla aşağılanırken, aynı zamanda sömürüye ve kâra dayalı düzenin vazgeçilmez araçlarından biri haline getirilmiştir. İnsanlar amaçsızca tüketime yönelterilirken, bu tüketim kadın öğesi kullanılarak körüklenmektedir. Ve tabii ki, kapitalist-emperyalist tüketim mallarının pazar kavgasında başımızı nereye çevirsek kadının cinselliğiyle karşılaşıyoruz.

Bütün toplumsal değer yargılarını kâr uğruna hiçe sayan, alınır satılır hale getiren burjuvazi, bir sektör haline getirdiği fuhuşla da kadını aşağılamakta ve bedenini pazarlayarak ceplerini doldurmaya çalışmaktadır.

Her biri birer "namus timsali" kesilen egemenler gizli gizli fuhuşu yaygınlaştırıyor. Amerikan 6. Filosu'nun İstanbul'a gelişinde genelevleri boyatan, Amerikalılara genelev gezdiren Özal'ı cumhurbaşkanı seçenler, genelev patroniçesinin vergi rekortmeni olmasıyla övünebiliyorlar.

Bir dönem bakanlık yapan Mükerrem Taşçıoğlu üstsüz turist istemediğini söylüyordu. Cemil Çiçek "Flört eden fahişedir" diyordu ama yabancı misafirlerine kadın sunulmasına da göz yumuyorlardı.

Turizm Bakanlığı'na bağlı Turban tatil köylerinde yabancı devlet adamlarına kadın pazarlamak bile onlar için önemli değildir. Çünkü kendileri de yabancı ülkelere "önemli temsilarda bulunmak üzere" gittiklerinde ev sahiplerinden aynı talepte bulunuyorlar.

Medya Fuhuşu Körüklüyor

Özellikle son on yıl içerisinde ortaya çıkan ve hızla yaygınlaşan, sadece cinsel sömürüye dayalı gazeteler, fuhuşun yaygınlaşmasında önemli rol oynamaktadır. Her gün sayfa sayfa "Türkiye'ye erkek arkadaş bulmaya gelen turist", bar, pavyon haberlerini yayınlayan burjuva basın, cinsel sömürü ile cebini doldurmaya çalışıyor. 900'lü telefonlarla seks hattı kurarak fuhuş sektörünü geliştiriyorlar. Ara sıra polisin göstermelik fuhuş operasyonlarını göklere çıkararak, polisi ve düzeni aklamaya çalışıyorlar. Fakat gazete patronlarının muhabirlerinden istediği haber değişmiyor; haberin konusu ne olursa olsun güzel kadın fotoğrafı gerekmektedir.

Basın toplumda yozlaşmayı sağlıyor, bu sayede kâr ediyor. "Sapıklar" yaratıyor. Daha sonra da ahlaki tavırlara girerek, kendi yarattığı sapıklara lanetler yağdırıyor. Burjuva basın için kadın unsuru o kadar önemlidir ki, onlar için büyük gazeteci, ünlü kadınların erotik fotoğrafını çekendir. Hatta Tansu Çiller'in başına geldiği gibi sistemin temsilcileri de cinsel sömürüden payını alabiliyor.

Kadına değer vermek, geleneksel baskı unsurlarını ortadan kaldırmak ve toplumun eşit iki üyesinden biri olmasını sağlamak sosyalizmle mümkündür...

Medyada bir malın pazarlanmasında, reklamlarda yine kadının kullanıldığını görüyoruz. Nasıl seks filmleri "erotizmde yeni boyut" adı altında piyasaya sürülüyor. Tempo vb. dergilerin kapaklarında, içindeki konular ne olursa olsun çıplak kadın fotoğrafları eksik olmuyor. Televizyon programlarında kırmızı noktalı film furyası sürüyor. Halkı yozlaştıran burjuva basın cinsel sömürüyü kullanarak yaptığı tirajla övünüyor. Sadece cinsel temayı kullanan günlük gazeteler 1.5 milyon civarında bir tiraj elde ederken, haftalık dergiler ise 100 bini aşan bir tiraj elde etmiş durumdadır. Burjuva basın zaman zaman ahlak savunuculuğu yapsa bile hiçbir zaman elde ettikleri "tatlı kârdan" vazgeçemez.

Ülkemizde Fuhuşun Kaynağı Düzendir

Ülkemizde devlet fuhuştan vergisini alır, hatta vergi rekortmeni ilan eder ve ödül vererek örnek gösterir. Bir taraftan da fuhuşla mücadele ediyor görünmek için ahlak polisi kurulmuştur. Ahlak polisi ise sözde operasyonlar yaparak çalışıyor gözükür veya haraç alamadıklarını gözaltına alarak, kendileri dışında fuhuş yapılmasını engeller. Vergi rekortmeni genelev patroniçesi Manukyan'ın korumaları da, tüm fuhuş yuvalarını kollayan da polistir.

İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir "Beyoğlu'nu kravatlı insanların gezdiği bir yer yapacağım" diyerek operasyonlar yapıyor gözükmesine rağmen, Beyoğlu'nun pavyonlarına birçok yabancı ülkeden ithal kadın akın etmektedir. Hatta düzen bu konuda o kadar vurdumduymazdır ki, kimi üniversitelerde seks malzemeleri fuarı açmakta bile sakınca görmemiştir. Çemberlitaş ve Ankara'daki kız öğrenci yurtlarında kalanların fuhuşa zorlanmasına seyirci kalan düzenin temsilcileri karşı çıkanları cezalandırdılar. Son olarak Bolu'da kız öğrenci yurdunda ortaya çıkan olay sonrasında da sözde açıklama yapan yetkililer de, bir süre önce yurtta yaşanan bu tür olayları protesto eden TÖDEF'li öğrencileri cezalandıranlar yetkililerin aynısıdır. Fuhuşu körükleyenler, yaptıkları ayyuka çıkınca yine birer namus timsali oluveriyorlar. Bu tür çifte standartları sık sık yaşıyoruz. Sinemalarda oynayan bir filmi müstehcen bularak yasaklanmasını isteyen milletvekilinin, bir süre sonra bir eşcinselle yaşadıkları gazete haberleri arasında yer alabiliyor.

Fuhuşa karşı mücadele onu yaratan ve sürdüren düzen ve temsilcileriyle değil, yüzyıllardır mücadeleyle kazanılan ilerici değerlere sahip halkın kendi özkültürel değerlerini sahiplenmesi ve devrimci mücadelenin büyütülmesiyle mümkündür. Gelenekleri ve değerleri yaratan halktır, yaşatmak da halkın görevidir.

Karadeniz'de fuhuşa karşı kampanya

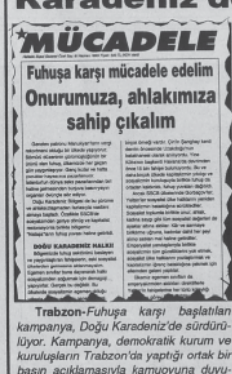

MÜCADELE

Fuhuşa karşı mücadele edelim

Onurumuza, ahlakımıza sahip çıkalım

DOĞU KARADENİZ HALKI

Trabzon-*Fuhuşa karşı başlatılan kampanya, Doğu Karadeniz'de sürdürülüyor. Kampanya, demokratik kurum ve kuruluşların Trabzon'da yaptığı ortak bir basın açıklamasıyla kamuoyuna duyuruldu. Konuyla ilgili imzaya açılan bir metinle halktan yaygın bir biçimde imza toplanıyor.*

24-27 Haziran günleri, Zeytinlik ve Arafil caddeleri ile Hacıkasım, Yenicuma, Tekke, Kalkınma, Kuruçeşme, Ortahisar, Çömlekçi mahallelerinde gazetemiz Mücadele'nin "Fuhuşa karşı mücadele edelim" başlıklı özel sayısından yüzlerceşi dağıtıldı. 29 Haziran'da ise Fatih Pazarı esnafına 500 kadar özel sayı dağıtıldı. Aynı gün, Trabzon'un en işlek yerleri olan Uzun Sokak, Maraş, Zeytinlik Caddeleri ve Çömlekçi mahallesine "Fuhuş Ahlaksızlıktır Karşı Çıkalım", "Fuhuşu, Manukyan'ları Devlet Yaratır", "Fuhuş Sosyalizmin Değil Kapitalizmin Ürünüdür", "Kahrolsun Sömürü ve Ahlaksızlık Düzeni" yazılamalarının Dev-Genç ve Devrimci Sol Güçlerce yapıldığı öğrenildi.

Fuhuşa karşı mücadele kampanyası, Trabzon halkı tarafından ilgiyle karşılandı.

Samsun-*Fuhuşa karşı kampanya çerçevesinde 25-28 Haziran arasında, gazetemiz Mücadele'nin fuhuşla ilgili özel sayısından binlercesi halka ulaştırıldı.*

Samsun'un en işlek yerleri olan Çiftlik, Mecidiye, Tekel önünde dağıtılan özel sayılar, buradaki insanlarca ilgiyle karşılandı. Semt pazarları, Atakum, Modern Pazar, Hançerli, Rus Pazarı, Unkapanı, Kökçüoğlu, Karşıyaka, Reşadiye, Yenidoğan, Meskenler mahallelerinde özel sayılar halka ulaştırıldı. Bazı yerlerde ise, özel sayılar halk tarafından dağıtıldı.

Devrimci Sol Güçler adına gazetemizi arayan bir kişi, fuhuşun sosyalizmin değil, kapitalizmin bir ürünü olduğunu yazılama ve pullamalarla halka duyurduklarını söyledi.

Vezirköprü ilçesinde, Dikenli, Taşkale, Maset, Yuvakent, Cumhuriyet, Yenimahalle ile ilçe pazarında da özel sayıların dağıtıldığı öğrenildi.

Cumhuriyet Hürriyet Sabah Türkiye

Parayı verenin düdüğünü çalanlar

Babaılı'de yapılmayan tek şey gazetecilik oldu. Bunun dışında herşey yapılıyor, ama gazetecilik asla! Genel anlamda burjuva basının hakim olduğu Babaılı'de birçok şeyin yanında gazetecilik yalan dolanla, polisin sesi olma vb. kavramlarla özdeşleşti. Bu yüzden Babaılı'de direklerarası nostaljisi gibi gazetecilik nostaljisi yapılır, mumla gazeteci aranır oldu.

Babaılı'nin bu cephesinde bunlar olurken, diğer cephesinde de yeni basın tekelleri ve yeni "yuppi" basın patronları ortaya çıkıyor. Böyle olunca da, gazete yazarlarının pazarda satışı en iyi biçimde sağlayacak bir nitelik kazanması da kaçınılmaz oluyor. Bir taraftan muhabirler köle statüsü ile çalıştırılırken, diğer taraftan gazetelerin köşebaşlarını tutanlar binlerce doları ceplerine indiriveriyorlar. Geçtiğimiz günlerde haftalık bir derginin yaptığı araştırma bu kalemşörlerin hizmetleri karşılığı aldıkları paraları da ortaya çıkardı.

Dergide çıkan habere göre, Güneri Cıvaoğlu yaptığı son transferle her ay 75 bin dolar (yaklaşık 800 milyon lira) alıyordu. Cıvaoğlu'nun her ay yalnız "rejim yapmak" için bir işçinin aylık kazancının yüz katını harcadığı biliniyor. Cıvaoğlu'nu, patronunun dümen suyuna göre yazmakta oldukça usta olan Mehmet Barlas 50 bin dolar, Sabah Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Zafer Mutlu 75 bin dolarla, Çankaya'ya yakınlığı nedeniyle soyadı Özköşk olarak anılmaya başlanan Ertuğrul Özkök 50 bin dolarla, tüketici haklarının savunucusu Meral Tamer ise 60 milyon lirayla takip ediyor. Artık kendilerini öylesine basın patronu havasına soktular ki, maaşların bu rakamlara ulaşmasının yanında, dolarlarla "İş görmeyi" alışkanlık haline getirdiler. Basında gerçekleştirilen son transferlerden birisi de Show TV'nin başına ABD'nin Sesi radyosundan Hakkı Öcal'ın getirilmesi oldu.

Emekçilere sık sık akıl veren, işçi haklarını savunur gözüküp grev kırıcılığı yapan, patronlarının iş takipçiliğini yapan usta kalemşörlerin aldıkları ücretler, yaptıklarının karşılığını aldıklarını gösteriyor. İlginç olan, Türkiye'de bu kadar çok ABD'nin sesi varken, zahmete girip Amerika'dan yönetici ithal etmektir. Usta kalemşörler yaptıkları işler için aldıkları paralarla, bir gün önce küfürler yağdırdıkları, daha sonra can ciğer olarak parayı verenin düdüğünü çaldıklarını gösteriyorlar.

ABD'NİN IRAK SALDIRISI VE BABAILİ

Babaılı kalemşörleri ne kadar sadık olduklarını ABD'nin Irak'a saldırısı karşısında gösterdikleri tavırlarla ispatladılar. Cazdaki başarısını politikada gösteremeyen, ilk günlerin tılsımı kaybolup hızla kredi kaybına giden Bill Clinton, hem iç politikaya yönelik manevralar peşinde koşuyor, hem de Pentagon kongresini ve BM'yi atlatarak sudan bahanelerle Irak halkının başına bombalar yağdırıyor.

Okyanusun öbür tarafındaki büyük patronlar üşütse, burada hapşıran burjuva basın, bu olayda da üzerine düşen görevi yerine getirdi. Gazetelerde terörist Saddam'a ABD'nin nasıl haddini bildirdiği yazıldı, çizildi. CIA raporlarında bile Bush'a suikast hikayesinin Kuveyt tarafından uydurulduğu yazılsa da, basın bunu pek ciddiye almadı. Sırp saldırıları karşısında bolca gözyaşı döken burjuva basın kalemşörleri, Irak halkına ölüm yağdıran Clinton'ı gözü kapalı alkışlıyordu. Gazete haberleri ise adeta ülkemizde yaşanan yargısız infaz haberlerini hatırlatıyordu.

"ABD'nin elde ettiği istihbaratlar doğrultusunda eski başkan Bush'a Iraklılar tarafından suikast düzenleneceği ortaya çıkarıldı. Elde edilen bilgiler doğrultusunda Irak'a operasyon düzenlendi. Irak halkının teslim olmaması üzerine çıkan çatışmada, 6 Irak vatandaşı ölürken, çok sayıda Iraklı da yaralandı. ABD yetkilileri bu operasyonla Irak'a önemli bir darbe vurduklarını, ancak olası bir misilleme eylemine karşı da dikkatli olduklarını açıkladılar."

Ne demişler, bir kere kölelik ruhu içlerine girdi ya, her şeye bu ruha göre bakacaklar, bakmaya da devam ediyorlar. Zaman zaman "muhalif" gibi görünmeleri ise oynadıkları oyunun bir cilvesi. Ama her zaman cilve yapılmaz. Deyin ki, "tarafsız" değiliz, basın değiliz, "ahlakımız yok", "taptığımız tek şey para"... Haydi, bir kere de doğruyu söyleyin!..

ISIRGAN

İsmi Menzir'se ne olmuş?

"Bunda kızacak ne var anlamadım. Bazen bu büyükleri anlamıyorum. Sanki dünyada bir tane Ali veya bir tane Ayşe var. O zaman iki tane Menzir olmasına neden bu kadar kızdılar? Hem bizimki diğerleri gibi de değil, gayet sessiz ve uysaldır. Hatta bugüne kadar kimseyi ısırdığı görülmemiştir. Bence fazla alınan davranıyorlar. Hem sahi, nerede bizim Menzir? Nasıl da unuttum, karnı acıkmıştır. Dur ona bir kemik vereyim. Menzir, Menzir!..."

Köpeğine Menzir adını koyduğu için sorguya çekilen çocuğun dünyasından bir kesiti okuduğumuz. Olay şöyle gelişiyor:

Evin büyük oğlu gözaltındadır. Evi basılır, anne arama sırasında yarattığı "pürüzler" nedeniyle mutfağa kilitlenir. Arama için evin küçük oğlunun refakati polisler için yeterlidir. Titiz bir aramadan sonra, çok gizli, şifreli bir not ele geçirilmiştir. Not İngilizcedir ve polisler hemen çözerler. Notta *"Bir köpeğim var, adı Menzir"* yazmaktadır. Bu da ne demek oluyordu? Bu düpedüz şefe hakaretti! Evin küçük oğlunun *"Menzir köpeğimin adı, elinizdeki de İngilizce ödevim"* demesine rağmen, polisler ödev yutturmacasına inanmazlar ve ödeve birinci dereceden suç delili olarak el koyarlar. Böylece köpeklere Ökkeş adından sonra, Menzir adının konulması da yasaklanmıştır. Duyurulur.

"Beni Türk doktorlarına emanet edin"

Asker darbecilerden Kenan Evren, uzun süredir sessiz sedasız Marmaris'te otururken, geçtiğimiz günlerde yeniden gazete manşetlerine çıktı. Evren prostat kanseri olmuştu. Gezetecilere tedavi için Amerika'ya gitmeyeceğini söyleyen emekli darbeci, "Beni Türk doktorlarına emanet edin" diyordu.

Daha sonraki günlerde ise, Amerika'da da ameliyat olabileceğini söylemiş. Herhalde teşlar ne yapacağını bilmiyor!..

Bu gelişmelerden sonra ortalıkta bir rivayet dolaşmaya başladı. Rivayete göre, öleceğini anlayan Evren, kendisini içkiye vurmuş. Yanındakilere de sık sık "Madem öleceğim, tek bir isteğim var. Hiç olmazsa sirozdan öleyim" diyormuş... Bir dönem kendini Atatürk'e benzetmek için her türlü şaklabanlığı yapan, hatta küçüklüğünde karga kovalarken çekilmiş fotoğraflarını bile piyasaya sunmaya kalkışan Evren'in, son arzusu da "sirozdan ölmek" olabilirdi elbette!..

El kantarından saatli bomba nasıl yapılır?

Sık sık televizyonda yayınlanan Amerikan patentli filmlerden mi, yoksa korku nedeniyle gördükleri kabuslardan mi bilinmez, ama polislerimiz son derece yaratıcı oldular. İki hafta önce büromuzu basarak talan eden polisler, bir taraftan da kendilerince "suç unsurları" arıyorlardı. Arama sırasında fotoğraf bastığımız karanlık odaya giren bir polis, elektrik kablolarını göstererek "Bunlarla bomba mı yapıyorsunuz?" diye sordu. Kendisine agrandisöre elektrik almak için kullandığımızı söyledik. Polis tatmin olmamıştı. Karanlık odada bomba imal ettiğinizi bir kere kafasına koymuştu. Yerde duran kutuyu karıştırırken, bozuk bir el kantarı buldu. Bu defa umutla yeniden sordu: "Peki, bu ne? Bununla saatli bomba mı yapıyorsunuz?" Bu defa da kendisine elindekinin eski bir el kantarı olduğunu söyledik. Bir an ikna olarak kantarı bırakan polis, daha sonra kantarı yeniden eline alarak "Bak, bunun altında delikler var, kabloları oraya mı sokuyorsunuz?" dedikten sonra amirine dönerek, "Komiserim, bakın bir şey buldum. Kantar olduğunu söylüyorlar, ama altında delikler var." dedi. Bir süre kantarı eline alarak inceleyen komiser ise bir taraftan "suç unsuru" bulamamanın kızgınlığı, bir taraftan da memurunun şaşkınlığıyla kantarı elinden fırlatverdi.

"Biz de siyasiyiz!"

Devrimci Sol tutsaklarının da bulunduğu bir grup siyasi tutsak, Bayrampaşa Cezaevi Hastanesi'ne muayeneye gidiyorlar. Hastaneye gelene kadar her şey normal, ancak hastanede üst üste gariplikler başlıyor.

Siyasi tutsakların bulunması gereken bölüme daha önce Devrimci Sol koğuşundan atılan iki kişi getiriliyor. Devrimci Sol tutsakları bu kişilerin siyasi olmadıklarını ve burada kalamayacaklarını belirterek askeri uyarıyor. Görevli askerler, bu kişileri alıp başka bir bölüme götürecekken, bir yandan atılan iki kişi, "Biz de siyasiyiz, biz de siyasiz!" diye askere yalvarırken, diğer yandan da oportünistler bu kişilerin siyasi olduklarına askerleri inandırmaya çalışırlar. Bunu başarmış olacaklar ki, asker bu kişileri göttürmekten vazgeçer, ancak ara çözüm olarak asker barikatıyla atılanları siyasilerden ayırır. Oportünistler siyasiliklerini unutmuş olacaklar ki, hep birlikte Devrimci Sol tutsaklarını yalnız bırakarak barıkatın diğer yanında yer alırlar. Bir tarafta Devrimci Sol tutsakları, arada asker barikatı ve diğer tarafta oportünistler ve atılanlar. Hastanede muayene olduktan sonra sıra cezaevine dönmeye gelir. Asker ilk olarak "Siyasiler gelsin, gidiyoruz" diye Devrimci Sol tutsaklarının olduğu tarafa seslenir. Devrimci Sol tutsaklarıyla beraber oportünistler de hareketlenince, asker alınanları bölümüne müdahale ederek, "Siz durun, siyasiler gelsin" diye oportünistleri durdurur. Oportünistler "Biz de siyasiyiz, biz de siyasiyiz" diye askere çıkışırlar. Asker şaşkındır. Ancak oportünistleri içine düştükleri zor durumdan "Bunlar da siyasi bölümde kalıyor" diyen Devrimci Sol tutsakları kurtarır. Ne diyelim, saflarını kendileri belirlediler.

Bamteli

Çizerimiz Tarık Tolunay hala gözaltında tutulduğundan, bu haftaki Bamteli de bir başka çizerin katkısıyla oluştu.

Geçici SDB'ler organizasyonu için asgari kurallar ve işlerlik

Devrim anlayışımız gereği, silahlı mücadelenin geliştirilmesi için örgütlenmeler oluşturma görevi, yakıcı bir halde kendini dayatmaktadır. Silahlı mücadelenin istikrarı için, gizlilik, uzmanlık ve özel örgütlenmeler oluşturulması, yaşanan deneylerle defalarca kanıtlanmıştır. Tüm örgütlenmelerin iç içe geçtiği, uzmanlığa yönelmeyen oluşumlardan sonuç almak imkansızdır.

Bugünden geleceği görmek ve örgütlenmelerin nüvelerini oluşturmak zorundayız. Bunun için şimdilik ..... kentiyle sınırlı olmak üzere, SDB komitesi oluşturacağız. Önceleri yerel-bölgesel düzeyde başlayan bu tür örgütler, giderek ülke geneline yayılacak ve merkezi bir bütünlüğe kavuşacaktır. Devrim stratejisinin hayata geçirilişinde temel bir öneme sahip olan, askeri pratiğine rağmen siyasi bir organizasyon olan SDB organizasyonlarının pratik önderliğinde gelişecek silahlı mücadele içinde, örgütümüzün askeri kurmaylığını yaratacak yetkin yoldaşlarımız da yetişecektir.

Kuşkusuz SDB'ler, ancak PASS perspektifiyle pratiğe yön veren ve hiçbir mücadele biçimini ve örgütlenmesini yadsımayan genel bir anlayış içerisinde gerçek fonksiyonunu görebilir. Tersi durumda sağ veya sol sapmaya düşmek kaçınılmazdır.

SDB'ler organizasyonu ve üyeleri özgülünde ise, ideal olan, kitleler içerisinde kurumlaşan, deşifre olmamış, iyi kamufle olan insanlardan oluşması, kitlelerden yalıtılmamasıdır. Örgütlenmenin bugünkü seviyesinde bunu birebir uygulamanın olanağı yoktur.

SDB üyesi veya adayı olabilecek yoldaşların askeri eğitimlerinin yapılması, hareketin gündeminde olup, en kısa sürede gerçekleştirilmesine çalışılacaktır. Tüm bu eksiklere rağmen, pratik faaliyet göstermek zorundayız.

Organizasyon İşlerliği ve Kuralları

– Organizasyon üyeleri merkez tarafından atanır ve bu aşamada 3 kişidir.

–Organizasyonun siyasi sorumlusu vardır ve merkez tarafından atanır. Pratikte yeteneksizlik, zaaf vb. tavırların diğer üyelerce görülmesi ve değiştirme isteklerini hareket incelemeye alır, gereğini yapar.

Siyasi sorumlu, organizasyonu toplama, görev yapılacak işleri organize etme, görev bölüşümü yapma, denetleme ve hareketle bağı sağlama vb. görevlerle yükümlüdür.

–Organizasyonun her bir üyesi aynı zamanda kurulacak SDB'lerin sorumlusudur.

– Organizasyon ve SDB üyelerinin birbirlerini gerçek kimlikleriyle tanımama, ev ve işyerlerini bilmemeleri temel kural olacaktır.

–Organizasyon üyeleri, SDB üyelerini polis takibi, ev ve işyeri kullanımı, kamuflaj olma vb. tüm konularda öncelikle eğitmek zorundadır.

– Birlik üyeleri de pratik içerisinde eksik ve yetersiz gördükleri sorumlularının değiştirilmesini talep edebilirler.

–Organizasyon üyeleri (siyasi sorumlu dahil) birbirlerini ve ekip üyelerini gerçek kimlikleriyle bilmeyecektir. Sadece insan sayısı, nitelikleri, olanakları çerçevesinde pratik işlerliği ve eylemliliği aksatmayacak genel bir bilgilenmeye sahip olacaklardır.

–Organizasyona ve ekip üyelerine yeni ekiplerin bağlanması veya başka ek görevler de gerektiginde verilecektir.

– Organizasyon ve ekipler geçici olup, dağıtılmaları, yeniden oluşturulmaları hareketin tasarrufundadır.

– Organizasyon ve birlik sorumluları hareketin bilgisi dışında üye alma, geçici veya sürekli ihraç vb. cezalar vermeye yetkili değildir. Ancak eylem içerisinde ihanet, kaçış, vb. durumlarda her türlü tedbiri alır ve en kısa sürede harekete bilgi verir.

– Birlik organizasyonu, hareketin perspektifi, emir ve talimatları doğrultusunda istihbarat toplama, eylem planları yapma ve hareketçe uygun görülen eylemleri yapma ve yaptırma zorundadır. Eylem planlarının yapımında organizasyon kolektif karar alır. Kararsız ve kritik anlarda söz hakkı siyasi sorumlunundur.

Suçlar ve Cezalar

Yoldaşını bırakıp kaçma, ihanet, polis takibi getirme, deşifre etme, hareketin malına zarar verme ve kişisel çıkarları için kullanma, güvenliği ihlal etme, kadın-erkek ilişkilerinde yozluk ve kuraldışı hareket etme, hareketin talimatlarına uymama, hizipçilik vb. davranışlar suçtur.

Cezalar, suçun niteliğine, işleyiş biçimine, harekete verdiği zarara ve ilkelerimize göre ihtar, geçici uzaklaştırma, konum indirme, alt bir konumda yeniden deneme, sürekli uzaklaştırma ve ölüm cezaları şeklinde olup, hareketin kararı ile gerçekleşir.

"Silahlı Devrimci Birlikler" ya da kısa adıyla "SDB"... Bu isim, Devrimci Sol'un her eyleminden sonra duyulan, kamuoyunun ilgisini çeken bir askeri yapılanmanın adı. Basın organlarında çeşitli biçimlerde yer alan bu örgütlenmenin nasıl çalıştığını, nasıl örgütlendiğini ve işleyişini öğrenmek, bilgi sahibi olmak isteyenlerin yaygın olduğu biliniyor ve çeşitli yorumlar yapılıyor... Devrimci Sol dergisinin 6. sayısında, bu askeri örgütlenmenin yapısı, işleyişi ile ilgili açıklamalar yer alıyor. Bizzat kendi söylediklerileyle bu örgütlenmeyi sağlıklı biçimde kamuoyuna sunmak istedik. Her iki yazının da, bu örgütlenmeyi tanıtmak amacıyla önemli işlev gördüğüne inanıyoruz. Ayrıca, aynı dergide "Silahlı Devrimci Birlikler"in bundan böyle kullanacakları SDB amblemi de yer almakta. Aynı biçimde SDB'yi simgeleyen bu ambleme de sayfalarımızda yer vererek, kamuoyunun bu örgütlenmeyle ilgili yeterli bilgilenmeye sahip olmasını amaçlıyoruz.

Silahlı Devrimci Birlikler'in yapısı, işleyişi ve bazı kurallar

Kazanma inancı ve çelik bir disiplinle yaşayıp savaşabilen bir güç olan gerillanın yapısını, ilişkilerini ve işleyişini belirleyen kesin kurallar olmalıdır.

Hareketimiz Şubat 1990'da Silahlı Devrimci Birliklerimizin işleyiş ve ilişkilerine ilişkin kuralları belirlemiştir. Keza Ağustos 1991'de Kent Silahlı Birlikleri ile ilgili ayrıntılar belirtilmiştir.

Bugün ise kent ve kırdaki gerilla faaliyetlerinde attığımız önemli adımlar, birliklerimizin yapısı, ilişkileri ve işleyişini kesin kurallara bağlayan ayrı bir yazıyı zorunluluk haline getirmiştir.

İşleyiş kurallarının mekanik bir kurallar bütünü olmadığı, devrimci ilkelerimizin, yaşam ve mücadele anlayışımızın somut bir ifadesi olduğunu özellikle vurgulamamız gerekir.

Bu anlamıyla işleyiş kuralları devrimciliğimizdir, özgüvenimizdir, cesaretimizdir, atılganlığımızdır, yaratıcılığımızdır, fedakarlığımızdır, ahlakımızdır, adaletimizdir, coşku ve inancımızdır. Bu değerlerimizden koparıldığında, bu değerlere sahip çıkılmadığında kuralların hiçbir önemi kalmayacaktır.

Emperyalizmin gerilla savaşı konusunda zengin bir bilgi-deney hazinesine sahip olduğu ve bunun kontrgerilla olarak karşımıza çıkarıldığı günümüz koşullarında, gerilla üstün bir özgüvenle, her engeli aşan bir yaratıcılıkla, emperyalizmin tüm bilgi ve deney hazinesini iflas ettirecek bir özgünlükle silahlanmalıdır.

Böyle bir silahlanmanın anahtarı, zafere ve çizginin doğruluğuna inançtadır, çelik gibi bir disiplindedir.

Zafere ve çizgiye inançtan yoksun, disipline gelmeyen bir gerillanın sürekli darbeler vuran, düşmanın her saldırısını aktif savunma çizgisiyle karşılayan bir pratik yaratması mümkün değildir.

Zafere ve çizgiye inançtan yoksun, disipline gelmeyen bir gerillanın, her gün yeni yeni önlemlerle gerillanın önünü almak isteyen düşmanının yarattığı engelleri aşan, her koşulda hedefini vuran bir yaratıcılık sergilemesi mümkün değildir.

Zafere ve çizgiye inançtan yoksun, disipline gelmeyen bir gerillanın, taktiçilikten kurtulması, ülke koşullarına göre biçimlenmiş bir özgünlük yaratması beklenemez. Oligarşi her yönden derin bir kriz içindedir ve bu kirizin çıkmazı içerisinde Türkiye halklarına karşı açık bir savaş yürütmektedir. Gerilla bu savaşta emekçi halkların bilinçli öncüsü olma misyonunu yerine getirmek zorundadır.

Bu misyonun gereği, her darbede biraz daha sarsılan, paniğe kapılan oligarşinin tüm kurumlarına durmaksızın yeni darbeler vurmaktır, nefes almalarına dahi fırsat vermeden panik ve bozgunlarını derinleştirecek istikrarlı bir eylem çizgisi yaratmaktır. Savaşın psikolojik boyutlarının giderek daha da önem kazandığı günümüz koşullarında, darbe üzerine darbe vuran bir gerilla hareketi birçok kilidin anahtarı olacaktır.

Gerilla örgütlenmesinin tüm birimleri ve üyeleri, bugünkü mücadelenin ve yapılanmaların ordulaşmanın temeli olduğunu ve asıl hedefin halk ordusunu yaratmak olduğunu bir an bile gözden kaçırmadan, tüm Türkiye'yi gerilla savaşının alanı olarak ele alan bir bakış açısına sahip olmalıdır. Bu bakış açısı, savaşçı sayısını sürekli artırma ve yeni komutanlar yetiştirme çalışmalarını öncelikli görevlerinden biri olarak kabul eder.

Gerilla her şeyden önce bir savaşçıdır, tüm yaşamını içinde bulunduğu bu savaşın gerektirdiklerine göre biçimlendirmek zorundadır. Savaş, her şeyden önce disiplin demektir, kurallı bir yaşam demektir. Disiplin ilkelerine ve kurallara aykırı her özlem, her duygu, her davranış, her alışkanlık gerillanın yaşamından silinip atılmalı, savaşçı ruhu tüm benliğe egemen olmalıdır. Bu konuda gösterilen her zaaf, yapılan her hata, sadece kaynaklandığı birim veya kişinin zarar görmesine, hatta imhasına yol açmakla kalmayacak, bir bütün olarak askeri örgütlenmemize ve mücadelemize zarar verecektir. Hiçbir duygu, hiçbir özlem, hiçbir alışkanlık böyle bir zarara yol açacak kadar değerli olmamalıdır.

Günümüz Türkiye koşullarında gerilla daha atak, daha cesur ve daha kahraman olmak göreviyle karşı karşıyadır. Tüm bunlar için üstün insanlar, özel eğitimli savaşçılar olmak gerekmiyor. Öncelikle gereken, gerilla savaşını bir Devrimci Solcu ruhuyla kavrayıp onu sanatçı yaratıcılığıyla Türkiye'nin kentlerine, kırlarına, dağlarına işleyebilme kararlılığıdır.

İŞLEYİŞ KURALLARI

1) Silahlı Devrimci Birlikler, örgütün kent ve kırda yukarıdan aşağıya merkezi olarak oluşturduğu, doğrudan Merkez Komitesi'nin kararlarıyla faaliyet gösteren birbirinden bağımsız gerilla örgütlenmelerinin bütünüdür.

2) Silahlı Devrimci Birlikler, Merkez Komitesi'nin saptadığı politikalar ve verdiği emirler doğrultusunda silahlı mücadeleyi yürütmek, geliştirmek ve yaygınlaştırmakla yükümlüdür.

3) Silahlı Devrimci Birlikler, Merkez Komitesi'nin atadığı Askeri Komite ve bu komiteye bağlı Bölge Komutanlıkları eliyle yönetilir.

Aşağıdan yukarı bütün askeri hiyerarşi kuralları (emir-komuta) geçerlidir.

ASKERİ KOMİTE

4) Askeri Komite, Merkez Komitesince atanan, askeri konularda yetenekli ve tecrübeli belli sayıda kadrodan oluşur.

Örgüt merkeziyle ilişkisi Askeri Komite Siyasi Sorumlusu ile Merkez Komitesi'nin görevlendirdiği Askeri İşler Sorumlusu arasında sürdürülür.

Askeri Komite ile gerilla birlikleri arasındaki

ilişki, Bölge Komutanlıklarının oluştuğu bölgelerde bu komutanlık eliyle, Bölge Komutanlığı'nın oluşmadığı yerlerde ise Gerilla Birliği Komutanları aracılığıyla sürdürülür.

5) Askeri Komite, Silahlı Devrimci Birlikler örgütlenmesinin kurmayıdır. Merkez Komitesi'nin saptadığı politikalar, gösterdiği hedefler, tespit ettiği görevler ve verdiği emirler çerçevesinde SDB örgütlenmesini yönetir. Bu doğrultuda Askeri Komite:

-Verilen emir ve görevler çerçevesinde programlar oluşturmaktan, oluşturulan programların ayrıntılı planlamasından, hayata geçirilmesinden ve denetlenmesinden sorumludur.

-Askeri örgütlenmenin çeşitli kademelerinde yer alan tüm gerillaların politik-askeri eğitimlerinden sorumludur. Tüm bu unsurların gelişim çizgilerini, yetenek ve eksikliklerini yakından takip etmek bu sorumluluğun bir gereğidir.

-SDB örgütlenmelerinin kullanılan ve yedekteki tüm silah, cephane ve teçhizatından sorumludur. Yedek teçhizatın korunması, depolanması, bakımı ve bu konudaki ihtiyaçların karşılanacağı olanakların araştırılıp bulunması bu sorumluluğun bir parçasıdır.

-Askeri örgütlenmenin ihtiyaçlarına yönelik lojistik ve teknik kurumlaşmalar yaratmak ve örgütlenmeler oluşturmakla yükümlüdür.

-Gerilla birliklerine ait üslerin düşmanın olası operasyon, takip vb. saldırılarına karşı güvenilirliklerini denetlemek ve gerekli önlemleri almakla yükümlüdür.

-Gerilla savaşının gelişmesine hizmet edecek, yeni atılımların önünü açacak, bilimsel ve kuramsal planda askeri çalışmalar yapmak, bu konuda görev dağılımını örgütleyip ortaya çıkan ürünleri Merkez Komitesi'nin onayıyla askeri örgütlenmelerin eğitim programına dahil etmekten sorumludur.

-Askeri örgütlenmeye ve bu örgütlenmenin ilişkide bulunduğu kitleye (bu sadece kır gerillası için geçerlidir) yönelik yayın ve dağıtım faaliyetini örgütleyip işletmekle yükümlüdür.

-Birimler arasında oligarşinin denetimi dışında sağlıklı ve hızlı çalışan bir haberleşme ağı oluşturmakla yükümlüdür.

-Gerilla birlikleri içinde yetenekleri ve becerileriyle ön plana çıkan savaşçıları bulup çıkarmaktan ve komutan adayı olarak eğitime tabi tutmaktan sorumludur.

-Birliklerin gelişimi ve bölgedeki mücadelenin düzeyine bağlı olarak Merkez Komitesi'nin onayıyla Bölge Komutanlıkları oluşturmakla yükümlüdür.

-Yürüttüğü tüm faaliyetlerin sonucu, mücadelenin düzeyi ve askeri örgütlenmenin haldeki durumu (insan, araç, olanak vb.) hakkında Merkez Komitesi'ne düzenli rapor yazmakla yükümlüdür.

6) Askeri Komite içinde gerekli performansı gösteremeyen, disiplin ilkeleri ve kurallara aykırı hareket eden siyasi sorumlu veya komite üyeleri, Merkez Komitesi tarafından yapılan inceleme ve soruşturma sonucu görevden alınabilir, değiştirilebilir. Siyasi sorumlunun diğer üyeler, üyelerin siyasi sorumlu ve diğer üyeler hakkındaki benzer iddiaları da Merkez Komitesi tarafından incelemeye alınarak gereği yapılır.

BÖLGE KOMUTANLIKLARI

7) Gerilla birliklerinin yaygınlaşıp çoğaldığı ve mücadele düzeyinin gerekli kıldığı bölgelerde Askeri Komite'nin önerisi ve Merkez Komite'nin onayıyla, belli sayıda komutandan ve bir siyasi sorumludan oluşur.

Örgüt merkeziyle ilişkisi siyasi sorumlusu ve Askeri Komte'nin bölgeyle ilgilenen üyesi arasında sürdürülür. Gerilla birlikleri ile ilişkisini ise Birlik Komutanları aracılığıyla sürdürür.

8) Bölgesindeki tüm gerilla birliklerinin askeri ve siyasi üstüdür. Askeri Komite'nin emirleri doğrultusunda bölgesindeki tüm gerilla birliklerinin faaliyetini organize edip yönetir ve denetler.

5. maddede sayılan Askeri Komite'nin tüm görev ve sorumluluklarını bölgesi ve emrindeki birliklerle sınırlı olmak kaydıyla yerine getirir.

9) Bölge Komutanlığı üye veya siyasi sorumlusu hakkındaki yetersizlik veya disiplin ilkeleri ve kurallara aykırı davranışlarda bulunma iddiaları Askeri Komite tarafından incelenip soruşturulur. Soruşturma sonunda alınan karar Merkez Komitesi'nin onayıyla uygulanır.

GERİLLA BİRLİKLERİ, BİRLİK KOMUTANLARI VE SAVAŞÇILARIN GÖREV VE SORUMLULUKLARI

10) Gerilla birlikleri, Askeri Komite veya Bölge Komutanlıklarının emir ve talimatları doğrultusunda ve sınırları belirlenmiş bir alanda silahlı mücadeleyi yürüten askeri örgütlenmelerdir.

Gerilla birliklerinin sayısı, bulunulan bölge ve alanın niteliğine, mücadelenin ulaştığı düzeye bağlı olarak belirlenir.

Her birliğin bir siyasi ve askeri sorumlusu bulunur. Bugünkü aşamada birlik komutanı askeri ve siyasi sorumluluğu birlikte yürütür.

Her birlikte, komutanın birlikte karar aldığı, danıştığı bir komutan yardımcısı vardır. Komutandan sonra birliğin en yetkili savaşçısıdır.

Örgüt merkeziyle ilişkisi Birlik Komutanı ile Bölge Komutanlığı veya Askeri Komite'nin ilgili üyesi arasında sürdürülür.

11) Gerilla Birliği Komutanı, birliğin bütün üyelerinden ve faaliyetlerinden sorumludur. Bölge Komutanlığı'nın önerisi, Askeri Komite'nin uygun bulması ve Merkez Komitesi'nin onayı ile göreve atanırlar. Görevleri:

-Bölge Komutanlığı'nın veya Askeri Komite'nin emir ve talimatları doğrultusunda birliğini yönetmek, faaliyetlerini organize etmek.

-Birlikte yer alan savaşçıların politik-askeri eğitimlerini yapmak, savaşçıların gelişimi hakkında düzenli raporlar yazmak.

-Her eylemi ayrıntılı planlayıp savaşçıların tartışmasına sunmak, kesinleştirmek ve her savaşçının eylemdeki görevini belirleyip açık ve net olarak kavratmak.

Tartışmalarda kolektif bir onayın oluşmadığı, tartışmaların uzadığı ve birlik komutanını da kapsayan tereddüt ve kararsızlık durumlarında, Birlik Komutanı üst komuta mekanizmasına başvurur ve oradan çıkan karar kesindir, uygulamak zorundadır. Kararsızlık ve tereddüt sadece bazı birlik üyeleriyle sınırlı ise, Birlik Komutanının kararı uygulanır.

-Yapılmasına karar verilen eylemleri hayata geçirmek, bu doğrultuda çıkan engelleri bertaraf etmek ve sorumlularınca özel olarak tersi belirtilmedikçe, bütün eylemlere katılıp komuta etmek. Eylemi olumlu-olumsuz sonuçlarıyla rapor etmek.

-Birliğe ait silah, cephane ve teçhizatın korunması ve bakımını denetlemek, bu konuda gerekli düzenleme ve uyarıları yapmak.

-Birlik üslerinin güvenliğinden birinci dereceden sorumlu olmak, üslerin kullanımına ilişkin bağlayıcı kurallar getirip uygulanmasını denetlemek.

-Birlik üyesi savaşçılar arasında çıkan sorunları çözmek, kariyerist-popülist eğilimlere izin vermemek, her savaşçının sorunlarıyla yakından ilgilenmek, birlik içinde yoldaşlık ilişkilerini ve güven ortamını geliştirip egemen kılmak ve tüm davranışlarıyla savaşçılara örnek olmak.

-Birlikten kaçış, ihanet vb. durumlarda suçluları veya hakkında güçlü deliller bulunan şaibeli kişileri gözaltına almak ve durumu en kısa zamanda üst komutanlığa bildirmek.

-Eylem anında düşmanla işbirliği veya kaçma suçunu işleyenlere karşı anında tavır almak, ölüm dahil her türlü cezayı uygulamak.

Komutanın bulunmadığı veya görev yapamaz hale geldiği koşullarda, komutana ait tüm bu görev ve yetkiler Komutan Yardımcısı tarafından yerine getirilir.

12) Gerilla birliği savaşçıları, örgüt üyelerinden ve emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşma kararlılığı taşıyan devrimcilerden oluşur ve Silahlı Devrimci Birlikler üyesidirler.

Birlik savaşçısı, birlik üyelerinden birinin önerisi, komutanın uygun görmesi ve üst komutanlığın onayı ile 3 aylık deneme sürecini savaş içerisinde geçirmek üzere birliğe alınır. Bu süre içinde gözlenir ve gerekli bilgiler merkeze ulaştırılarak hakkında araştırma yapılır. 3 aylık süre sonunda Birlik Komutanının değerlendirmesine ve yapılan araştırmanın sonucuna göre olumlu veya olumsuz karar verilir.

Birliğe kabul edilen her yeni savaşçı, silahı üzerine ant içerek göreve başlar.

13) Birlik savaşçılarının görev ve sorumlulukları:

-Birlik savaşçıları komutanlarının kararına tabidir. Eylemden önce ve sonra tartışma, öneride bulunma ve eleştirme hakları vardır. Eylem içinde tek yetkili komutandır. Komutanın emirleri itirazsız yerine getirilir.

-Her birlik savaşçısı, üzerine zimmetli silah, cephane ve teçhizatı korumakla, bakımını yapmakla yükümlüdür. Silahını düşmana kaptıran veya kaybeden savaşçı, bu silahı temin etmek zorundadır.

-Her birlik üyesi, barındığı üssün güvenliğinden sorumludur. Birlik üssünün saldırıya uğraması durumunda, savaşçıların görevi burayı savunmak ve bir direniş kalesi yaratmaktır. Teslim olup olmamak tartışılmaz.

-Birlik savaşçıları komutanın bilgisi ve onayı olmadan, birlik ilişkisi dışında kimseyle ilişki kuramaz.

-Birlik savaşçıları üslerinde ve eylemde birbirlerinin olumlu ve olumsuz davranışlarından sorumludur. Bunun için her birlik üyesi eleştirme, denetleme, uyarma ve eğitme görevini yerine getirmekle yükümlüdür.

-Birliklerin eylem planları kolektif olarak hazırlandığından ve eylemler yine kolektif hayata geçirildiğinden, başarı ve başarısızlık tüm birliğe aittir.

-Birlik savaşçıları, üst komutanlıklara komutanlarının değiştirilmesini önerme hakkına sahiptir. Değiştirme önerileri somut gerekçelere dayanmak zorundadır.

-Birlik savaşçıları örgütün çıkarlarını ilgilendiren önemli durumlarda örgüt önderliğine kapalı not gönderebilirler.

SUÇLAR VE CEZALARI

14) SUÇLAR

-Üstten gelecek emir ve talimatlara uymamak.

-Birliği tehlikeye sokacak davranışlarda bulunmak.

-Birliğin silah, cephane ve teçhizatını hor kullanmak, bireyci anlayışla kullanmak, zarar görmesine neden olmak.

-Kendi üzerine zimmetli silahını kaybetmek, korumamak, düşmana kaptırmak, unutmak.

-Birlik içinde sürekli geçimsiz olmak, yoldaşlarına saygısız davranmak, birlik içinde moral bozukluğuna yol açacak konuşmalar yapmak, tavırlar takınmak.

-Sorumlunun izni olmadan bulunduğu yeri geçici de olsa terk etmek.

-Gizlilik kurallarına uymamak.

-Nöbette uyumak, nöbet yerini terk etmek.

-Düşmana doğrudan ve çatışmadan teslim olmak.

-Halkın malına, canına ve onuruna yönelik suç işlemek.

-Birlikten kaçmak veya kaçmaya teşebbüs etmek.

-Düşmana bilgi sızdırmak.

-Eylem anında emirlere uymamak.

-Olanak varken yaralı ve şehitleri taşımamak, bilerek savaş alanında terk etmek.

-Hareket aleyhine çalışmak, hareketin kararlarını bilerek uygulamamak, uygulanamaz hale getirmek.

15) CEZALAR:

-Uyarı-eleştiri.

-Belli bir süre silahsız bırakma.

-Fiziki olarak daha çok iş yaptırma.

-Çeşitli ihtiyaçları kullandırmama.

-Teşhir ve tecrit.

-Hapis.

-Kurşuna dizme.

16) Ölüm, ihraç vb. ağır cezalar Merkez Komitesi'nin onayı olmadan verilemez, uygulanamaz. Ancak önemli durumlarda, hemen üst komuta birimlerine iletmek kaydıyla, Birlik Komutanları suçluyu gözaltına alabilir.

Disiplin türü suçlarda Birlik Komutanları yetkilidir.

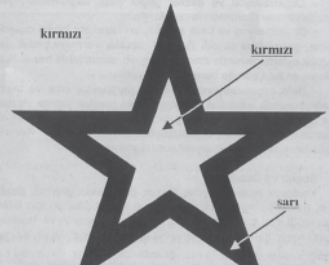

Dış zemin kırmızı, yıldızın çerçevesi sarı, iç zemin kırmızıdır.

BİR KİTAP

"Bize Ölüm Yok"

"Durmayacağız
ağlamayacağız
Varsın
kurşunlu yuvalar açılsın göğüslerimizde
Eğer koyduysak adını
bir kez çıktıysa ağzımızdan söz
Bundan böyle
Her Temmuz'un on ikisinde
Karanlığın cellatları ağlayacak bu ülkede"

Bundan iki yıl önceydi. 12-14 Temmuz günlerinde, 12 Devrimci Sol savaşçısı ve önderi katledildi. İstanbul'da Niyazi Aydın, İbrahim Erdoğan, İbrahim İlçi, Cavit Özkaya, Ömer Coşkunırmak, Yücel Şimşek, Nazmi Türkcan, Bilal Karakaya, Hasan Eliuygun, Zeynep Eda Berk, Ankara'da Fintoz Dikme ve Buluthan Kangalgil saatler süren destansı direnişleriyle teslim olmayı değil, onurlu bir ölümü seçtiler.

Eğer bir ülkede insanlar üçer, beşer, onar onar ölümün üstüne yürüyebiliyorsa, kuşatıldıkları evlerde kurşunlara, bombalara marşlarla, sloganlarla yanıt vererek ölebiliyorsa ve eğer bir ülkede umudun adı duvarlara kanla işlenebiliyorsa, orada kaybedeceklerle kazanacak olanlar çoktan belli olmuş demektir.

"Bize Ölüm Yok" bu gerçeği bir kez daha kavratıyor. Haziran Yayınevi tarafından Kasım '92'de yayınlanan kitabı okuyanlar, bir avuç insanın devletin topu-tüfeği karşısındaki cesareti kadar, bu insanların erdemlerine de tanık oluyorlar. Onlar tarihi, tarih onları yazıyor.

12 Temmuz, oligarşinin ne ik ne de son katliamıydı. Ancak Kızıldere'yle ilk manifestosunu ortaya koyan, Ölüm Orucuyla cezaevlerinde direnişi ölümsüzleştiren geleneğimizde bir kilometre taşı oldu. Oligarşinin işkencelerde, cezaevlerinde teslim alamadığı devrimcileri infazlarla yok etme ve böylece halka gözdağı verme politikasının ilk önemli ayağı olan 12 Temmuz, yoldaşlarımızın eşine az rastlanır direnişiyle bu politikanın ilk yenilgisi oldu. Devrimci saflarda panik, korku ve kaçışı örgütlemek için adlarını bile bilmediği devrimcileri katleden oligarşi, umduğuna ulaşamazken, Devrimci Sol savaşçıları Kızıldere'den devralınan teslim olmama-her koşulda savaşma geleneğine yeni bir halka eklediler.

12 Temmuz'la belirginleşen "yerinde infaz" politikası devrimci hareketi çözemedi. Çünkü oligarşinin yaratmak istediği hava daha ilk adımda delinmişti. Oligarşinin devrimcileri çözme operasyonunun önüne bedenleriyle siper olan 12 Temmuz şehitleri, teslimiyete karşı direnişin yolunu açarken, 17 Nisan'lar, Ankara ve Adana direnişleri bu kararlılığın üzerinde şekillendi. 12 Temmuz sonrasında ülkemizin dört bir tarafından yükselen sloganlarımız bunun kanıtı oldu.

Oligarşi "bitirdik, yok ettik" diyebilmek için aradığı fırsatı bulduğunu düşünürken, devrimci hareket 12 Temmuz direnişini bütün ülkeye yayarak geleneklerini büyütmeye devam etti. Her dönemeçte beklediği fırsatı yakalamak umudundaki oligarşi, en son devrimci hareket içinde çıkan ihanet çetesine umut bağlamıştı. Onları büyütmek ve Devrimci Sol'u bölmek istedi. Beklediği günün geldiğini sandı. Ama yine yanıldı. Çünkü Ölüm Oruçlarının, 12 Temmuz'ların, 17 Nisan direnişlerinin yarattığı gelenekler, ahlak, hukuk ve adalet işlemeye devam ediyordu. Devrimci hareket büyük zarar görmesine karşın, ayakta kalıp bu ihanet çetesini de aşmayı başardı.

Bir türlü istedikleri olmuyordu. Nasıl oluyordu da en kötü darbeleri aldıkları halde, yeniden ayağa kalkıyorlardı? Yer yer gerçeği itiraf etmek zorunda kaldılar: "Çabuk toparlanan örgüt."

BİZE ÖLÜM YOK

"12-14 Temmuz şehitlerinin yerleri boş kalmadı"

Sosyalizmin bittiğinin söylendiği bir zamanda, sosyalizme olan inançlarını haykıran 12 Temmuz savaşçılarının gücü nereden kaynaklanıyordu? Genç-yaşlı demeden, elde silah, hiçbir koşulda teslim olmamayı erdem kabul etmelerinin büyüklüğü neydi? Farklı kökenlerden gelse de, yoldaşları için ölümü gülerek kucaklayabilmeyi nasıl açıklamak gerekir? Ve daha nice soruları sormak mümkün. "Bize Ölüm Yok" bunların yanıtıdır.

"Görev adamıydılar. Gün oldu günlerce daktilo başından kalkmadılar, hem de hiç sızlanmadan; gün oldu bir notu ulaştırmak için saatlerce yürüdüler. Zeki, becerikli ve çalışkandılar, bir elektronik ve mekanik ustası oldular. 'Devrimci, yaratma ustasıdır' dediler; yaratmayı, yaratıcı olmayı bildiler"

12 Temmuz şehitlerinin önemi bugün daha iyi kavranıyor. Devrimci hareket , ülkenin dört bir yanında, her tür emekçi kesimin umudu olduysa, onların yürüdüğü yolda, yaratılan direnişler ve gelenekler sayesinde oldu.

Öyle katliamlar vardır ki, fiili olarak yok olmak, tamamen yok olmak değildir. Nasıl ki, Kızıldere bitişi değil, ayağa kalkışı ifade ettiyse, 12 Temmuz da devrim yürüyüşümüzün hızlanmasını sağladı. Bu anlamıyla 12 Temmuz şehitleri ölümsüzleşti; bu anlamıyla onların sesi, dört bir yanda yankılanıyor.

Önemli ve zorlu bir süreci yaşıyoruz. Oligarşi tüm gücüyle saldırırken, darbeciliğin yarattığı tahribatı onarmakla meşgulüz. Kolay değil, ama başarılmaz da değil. Yeter ki, inanalım, yeter ki, gücümüze güvenelim.

Sıfırdan başlamıyoruz. Güçlü bir anlayışımız, sağlam bir geleneğimiz var. İşte böylesi bir anda 12 Temmuz şehitlerinin öğrettikleri daha da büyüyor. Onların bizlere vermek istediklerini kavramak ve bunu süratli bir şekilde mücadelemize aktarmak yeterli

Öyleyse daha da hızlı koşmalıyız, daha inatçı, daha daha kararlı, daha da özverili olmalıyız. 12 Temmuz şehitleri bizden bunu istiyor.

12 Temmuz devrim tarihimizin önemli kesitlerinden biridir.

Tarih hükmünü verecektir. Ve o hüküm eğilip bükülenlerin değil, en amansız fırtınalara göğüs gerenlerin hükmü olacaktır. Çünkü tarih onu yazanları yazar.

"Bize Ölüm Yok" işte bu tarihten bir kesittir. O kesitin hükmünü veren 12 Temmuz savaşçıları, o tarihin içinde yaşadıkları için gerçekten de "Bize Ölüm Yok"tur...

GÜN İZİ

Festivaller halk konserleri ve götürdükleri

Elif Sumru GÜREL

Bir festival furyasıdır gidiyor. Yaz ayları, artık geleneksel hale gelmiş festivaller ve "Halk Konserleri"nin yaşandığı günlerle dolu. Film festivalleri, tiyatro festivalleri, Uluslararası İstanbul Festivali, Gülhane, Beşiktaş festivalleri, ya da Anadolu'nun çeşitli yörelerindeki yerel şenlikler, festivaller...

Kimine göre insanı televizyonun esaretinden biraz olsun uzaklaştıran, günlük yaşamın stresinden arındıran, kimine göre sanatın zevkini tattıran festivallerin, şenliklerin gerçekten böylesi alternatif yanları var mı? Kaba bir bakışla ele aldığımızda dahi, bırakalım alternatif olmasını, böylesi etkinliklerin hemen tamamıyla iktidarın yoz kültür politikasının bir uzantısı olduğunu ve halk yığınlarını dejenere ederek, düzene daha fazla bağladığını görüyoruz.

Bir yandan İnönü Stadı'nda toplanan onbinler Guns'n Roses, Elthon John ya da Metallica'yla kendilerinden geçip, kendi deyimleriyle "boşalırlarken", diğer yandan Gülhane'deki onbinler Ferdi Tayfur, Müslüm Gürses gibilerinin karşısında baygınlık geçirip, "en büyük" deyip, göğüslerini iliette doğruyorlar. Bir yandan ABD etiketli tişörtler ve bayraklarla tempo tutulurken, bir yandan da "kadere yanılıyor." Farkı ne? Fiyatı!... Biri 150-200 bin lira, diğeri parasız. Ama buluşulan nokta ve ortak özellikler aynı bataklığa gömülmek ve orada çırpınmak oluyor.

Kitleler yanıbaşlarında infazlar, baskınlar, gözaltılar, işkenceler gerçekleşirken, kendilerini de etkileyen hak gaspları, işten çıkarmalar ve yoksullukla karşı karşıyalarken, böylesi içerikten yoksun festival ve "Halk Konserleri"yle oyalanıyorlar.

Etkinliklere devrimci sanatçıların çağrılmaması ve yer verilmemesi de bu oyalamanın ve emekten-halktan yana sanatın kitlelerle buluşturulmama çabalarının ürünüdür. Duyarlı, devrimci-demokrat sanatçılar etkinliklere çağrılmadıkları gibi, yapılan başvuruları da geri çevrilmekte ve devletin bu sanatçılara uyguladığı baskıcı, engelleyici politikaları, alternatifmiş gibi gözüken bu etkinliklerde de yansımasını bulmakta. Ve halkın karşısına arabesk sanatçılar, Tayfun, Tarkan, Yonca Evcimik, vb. gibi lümpen kültürün dejenere ürünleri çıkartılmakta.

Kimi festivallerde John Baez, Sting gibi insan hakları savunucusu sanatçıların yer almaya da, kapitalizmin bir pazar ürünü haline gelmiş bu etkinlikleri içinde fazla bir anlam taşımıyor. Bu sanatçılar hangi amaçla festivallere çağrılırsa çağrılsın, kapitalist mantığın özü değişmiyor. Nasıl ki, Madonna'yı Türkiye'ye getirmek isteyenler, bundan ne amaç umuyorlarsa, John Baez'i getirenler de aynı amaçla hareket ediyorlar.

Festivaller, "Halk Konserleri", insanı yaşamın gerçeklerinden uzaklaştırmamalı, aksine bu gerçekleri daha iyi kavratmaya yönelik olmalıdır. Dünyanın değişik yörelerindeki halk kültürleri arasındaki alışverişin bir aracı haline dönüşmelidir. Halklar arasındaki kardeşliğin kavratılması ve pekiştirilmesi amacını taşımalıdır. Yalnızca eğlendirmek yerine bunun yanında, nitelikli ürünlerle öğretmek ve dönüştürmek işlevi görmelidir.

Bu işlevlerle bakıldığında günümüzdeki etkinlikler, egemen sınıfın gerici politikaları sonucu artan kültürel dejenerasyon, ahlaki çöküntü, kitlelerin sınıf gerçeğini kavrayamaması, öz-kültürel değerlerinden uzaklaştırılması sonuçlarıyla çıkıyor karşımıza.

MÜCADELE'nin bir yılı

- **52. sayımızla birlikte haftalık gazete olarak 1. yılımızı doldurduk. Her sayımızda devrime inancın coşkusunu yaşatmaya, düşmana karşı sınıf kinini daha da bilemeye çalıştık. İç ve dış düşmanlarımızın her türlü saldırısına tereddütsüz tavır aldık.**

MÜCADELE

Merkez büromuza polis baskını... Gözaltı terörü: 42 gözaltı

Sesimizi boğamayacaksınız

- 51 sayımızın 40'ı toplatıldı. Hakkımızda 80'in üzerinde soruşturma açıldı. Milyar sınırını aşan para cezaları aldık... Bürolarımız yaklaşık 40 kez polis saldırısına uğradı... Temsilcilerimiz, muhabirlerimiz onlarca kez gözaltına alındı, işkence gördü, tutuklandı... Ve 21 Haziran'da merkez büromuz basılarak, büroda bulunan herkes gözaltına alındı.
- **Her şeye rağmen susmadık; mücadelenin, emekçilerin, devrimcilerin sesi haykırışı olmanın uğraşını verdik. "Konuşmamanın, yazmamanın, mücadele etmemenin 'ölüm' demek olduğunu biliyorduk. Susmadık, yazdık. Gördük ki doğru olanı yapmışız...**

Yazısı sayfa 6'da

KÜRDİSTAN

Kürt halkına yönelik saldırılara karşı çıkmak her duyarlı insanın görevidir

Mesut Yılmaz'ın "unuttuklarını" biz unutmadık- Diyarbakır'da konuşan Mesut Yılmaz, arkasında bıraktığı katliamları, Olağanüstü Hal'i, Hizbullah cinayetlerini yok sayarak "Kürt sorununu biz çözeriz" diyor. Ama biz bunları unutmadık, unutmayacağız.

Devrimci Sol gerillaları bir ihbarcıyı cezalandırdı- 23 Nisan'da Dersim'de katledilen 12 Devrimci Sol gerillasını ihbar eden Hasan Ağucanoğlu'nun Devrimci Sol tarafından gözaltına alındıktan sonra yargılanarak cezalandırıldığı açıklandı.

Avrupa Devrimci Sol Güçler- "Duyarlı her insanın karşı çıkmak zorunda olduğu bu kirli savaşı protesto etmek, devrimci bir görev, ulusal bir haktır. Gerek ülkemizde, gerekse Avrupa'da olsun son günlerde Kürt halkının duyarlılığını dile getiren bütün tepkiler haklıdır, sivil halka zarar vermeyen bütün protesto eylemleri desteklenmelidir."

Yazısı sayfa 7-8'de

Irak'a saldırı

Uluslararası teröristin adı: ABD

Yeni dünya düzeni ölüm saçıyor- Irak halkı üçüncü kez ABD bombalarıyla ölümü yaşadı. ABD, bu kez Birleşmiş Milletler şemsiyesine de gerek duymadı.

- **Emperyalizm, ekonomik bunalımdan kurtulmak ve dünya halklarının direnişini bastırmak için halkları birbirine düşürerek, ya da doğrudan saldırarak savaş makinesini sürekli ayakta tutmak istiyor.**
- Dün Irak'a saldırı için İncirlik'i sınırsızca açan ANAP, şimdi karşı çıkarak ikiyüzlülüğün, Başbakan Çiller ise "Uluslararası terörizme karşı en sert tedbirlerin alınmasından yanayız." sözleriyle saldırıya onay vererek, uşaklığın politikasını yaptılar.

Yazısı sayfa 11'de

✓ **Buca Cezaevi**

"ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİNİN GELENEĞİYLE KAZANDIK"

Buca Cezaevi'nde devrimci tutsakların 29 gündür sürdürdüğü açlık grevi taleplerin çoğunun kabul edilmesiyle 28 Haziran'da sona erdi. Oğullarının, kızlarının direnişini açlıklarıyla destekleyen aileler de aynı gün sevinç ve coşkuyla eylemlerini bitirdiler. Buca Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar bir kez daha direnişin gücünü gösterdiler.

Yazısı sayfa 18'de

✓ **PARTİLEŞME SÜRECİNDE KOLEKTİF ÜRETİM**

"Kolektif örgütlenmeyi, kolektif işlerliği ruhuna uygun tarzda hayata geçirebildiğimiz yerlerde daha üretken ve verimli bir faaliyetin örgütleyicisi olmayı başardık. Kitlelerle bağlarımız daha yoğunlaştı, örgütlenmemiz gelişti ve yayıldı. Kolektif işlerliğin yeterince sağlanamadığı yerlerde ise, bireylerin yetenekleri ölçüsünde ürettikleriyle yetinmek zorunda kaldık, ciddi bir mesafe alamadık."

Yazısı sayfa 12-14'te

✓ **Öğrenci gençliğin Ankara yürüyüşü**

BARİKATLARI AŞA AŞA...

Ege Üniversitesi öğrencileri, Bornova'dan başlattıkları yürüyüşü polis barikatlarını aşarak sürdürüyorlar.

Onların mücadelesi tüm öğrenci gençliğin mücadelesidir. Polis her güzergahta onları beklese de, üzerlerine saldırıp gözaltına alsa da, işkence yapsa da onlar Ankara'ya ulaşmakta kararlılar.

Yazısı sayfa 18'de